His Late Majesty King George V.

Sworn to the sea, abjuring in regret
Its "far delight," a fettering crown to wear,
He bore the burden none but monarchs bear,
Which, though tired age would rest, weighs on them yet.

But, sailor-like, his course he straightly set
By duty's constant star, and so did fare
Through wrack, through tempest, into calmer air,
In faith of Him who walk'd Gennesaret.

To serve his people's good was his sole part;
Their love his high reward. Father and friend
They hailed him, who, at the long journey's end,
Sought tidings of them with his latest breath
While o'er the home that held our Empire's heart
Hover'd the beatings of the wings of death.

— Charles E. Byles
in the "Illustrated London News,"
1st Feb. 1936.

[illegible]

THE WIDOWED QUEEN: HER MAJESTY QUEEN MARY.

THE WIDOWED QUEEN: HER MAJESTY QUEEN MARY.

THE

Zamorin's College Magazine

94158
19086

VOL. VIII | 1935—36. | Nos. 1, 2 & 3.

521 : N291
G6

Our Lawless Language

[CONTRIBUTED BY LADY BARBER.]

We'll begin with a box, and the plural is boxes;
But the plural of ox should be oxen, not oxes.
Then one fowl is a goose, but two are called geese,
Yet the plural of mouse should never be meese!
You may find a lone mouse or a whole nest of mice,
But the plural of house is houses, not hice!
If the plural of man is always called men,
Why should'nt the plural of pan be called pen?
If I speak of a foot, and you show me your feet,
And I give you a boot—would a pair be called beet?
If one is a tooth, and a whole set are teeth,
Why should not the plural of booth be called beeth?
Then one may be that and three would be those,
Yet hat in the plural would never be hose;
And the plural of cat is cats, and not cose!
We speak of a brother, and also of brethren,
But though we say mother, we never say methren!
Then the masculine pronouns are he, his, and him,
But imagine the feminine, she, shis, and shim!
So English, I fancy, you all will agree,
Is the funniest language you ever did see!

An Unveiling Ceremony.

A very pleasant and happy function came off in the College on the 4th of October last when Mr. A. R. MacEwen, I. C. S.. Collector of Malabar, unveiled the portrait of Mr. W. Erlam Smith, M.A., I. E. S., late Director of Public Instruction, Madras, in the Guruvayurappan Hall. Besides the staff and the students of the college, quite a distinguished gathering was present on the occasion

The function commenced at 5 p m. with prayer by one of the students. Mr. P. K. Manavikraman Raja, President of the Board of Management of the College, requested Mr. MacEwen to unveil the portrait. In doing so he recalled the fact that the foundation stone of the Hall was laid by Mr. Smith. He was one of the distinguished educationists of the presidency and his portrait adorning the walls of the College was at once a tribute of gratitude to one of the benefactors of the College and an unfailing source of inspiration to those actively connected with the institution. On behalf of the Board of Management he expressed his gratitude to the Principal for the gift of the portrait to the College.

The Collector thanked the Principal for having invited him to preside over the function and to unveil the portrait. He said that Mr. Smith had served in this country for thirty years, engaged in the glorious work of educating the youth of the Presidency. For a long time he was Professor of Chemistry in the Presidency College, Madras, and had won the regard which the speaker always entertained for scientists and mathematicians. Amidst cheers the Collector then unveiled the portrait.

Mr A. V. K Krishna Menon, M A., B L., L. T., the Principal, then read messages from Mr. R. Littlehailes, Vice Chancellor of the Madras University, Mr. W. E, Maclean, Registrar and Rao Bahadur Krishna Rao Bhonsle, conveying their warm felicitations and regretting their inability to be present at the function.

The Principal said that the portrait, which was executed by Mr. Das of the Bombay Photo Studio, was an exact likeness and therefore a "faithful remembrancer" of Mr. Smith, and he had no doubt that it would serve to perpetuate his memory in the College. "I have had the good fortune", continued the Principal, "to move on terms of the closest friendship with him, even though we have differed in our views on certain academic matters. My present of the portrait to the College is a humble token of my deep regard for him, and I am therefore pleased beyond measure that the unveiling ceremony has been performed by no less distinguished a person than the Collector of this District. It is not necessary for me, after all that Mr. MacEwen has said, to expatiate on the great qualities of his head and heart. Suffice it to say that in Mr. Erlam Smith we have the true type of a perfect gentleman, affable and polite, frank and straightforward, with a good heart and a loving disposition. An outstanding characteristic of his was that he was always pleasant. May God bless him and enable him to enjoy the *otium cum dignitate* of his retirement and grant him a long lease of life !"

In conclusion the Principal thanked the Collector for having unveiled the portrait, and the guests of the evening for having responded to his invitation. The Collector was then garlanded, and the function came to a close.

A group photo (reproduced elsewhere) was taken on the occasion.

K. R.

W. Erlam Smith, Esq., M. A.,
Late Director of Public Instruction, who laid the foundation stone of the Guruvayurappan Buildings on 22—11—1933 and whose portrait was unveiled by Mr. A. R. MacEwen, I. C. S., Collector of Malabar, in the Guruvayurappan Hall on 4—10—1935.

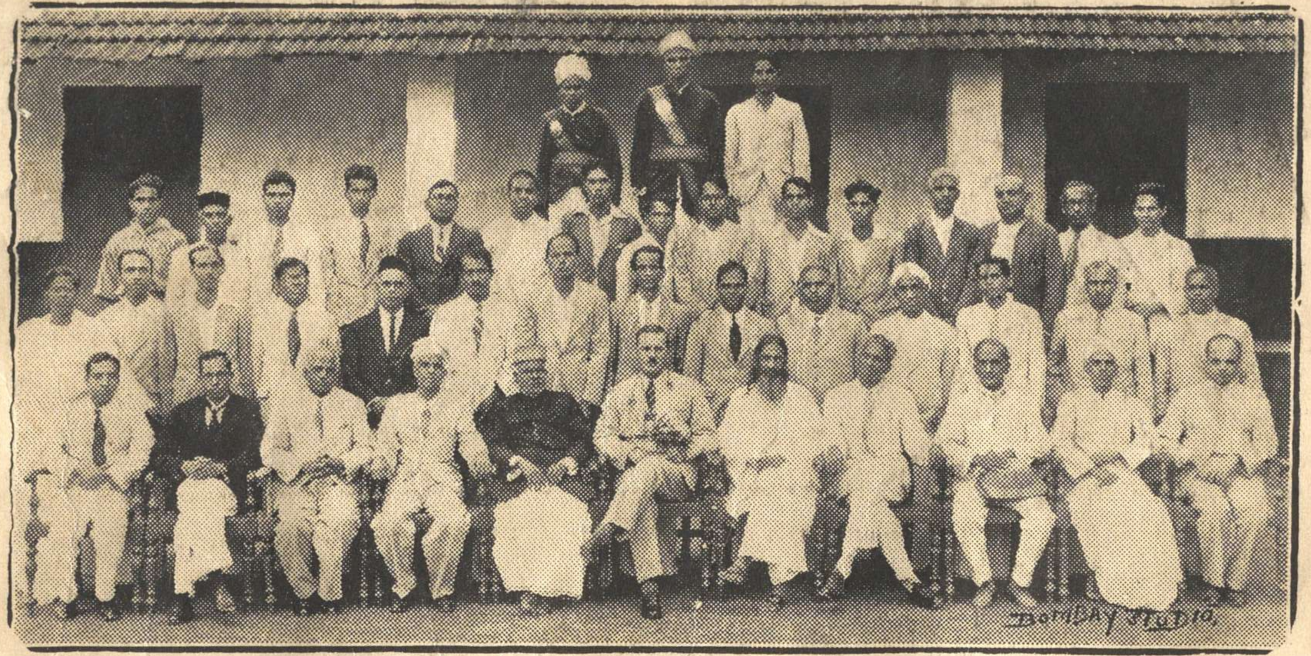

Group photo taken when the portrait of Mr. W. Erlam Smith, M.A., late Director of Public Instruction, was unveiled by Mr. A. R. MacEwen, I. C. S., Collector of Malabar, who is seen seated at the centre.

[We are grateful to the Manager of 'The Hindu', Madras, who lent us the use of the block for the above photo.

—A. V. K. M.]

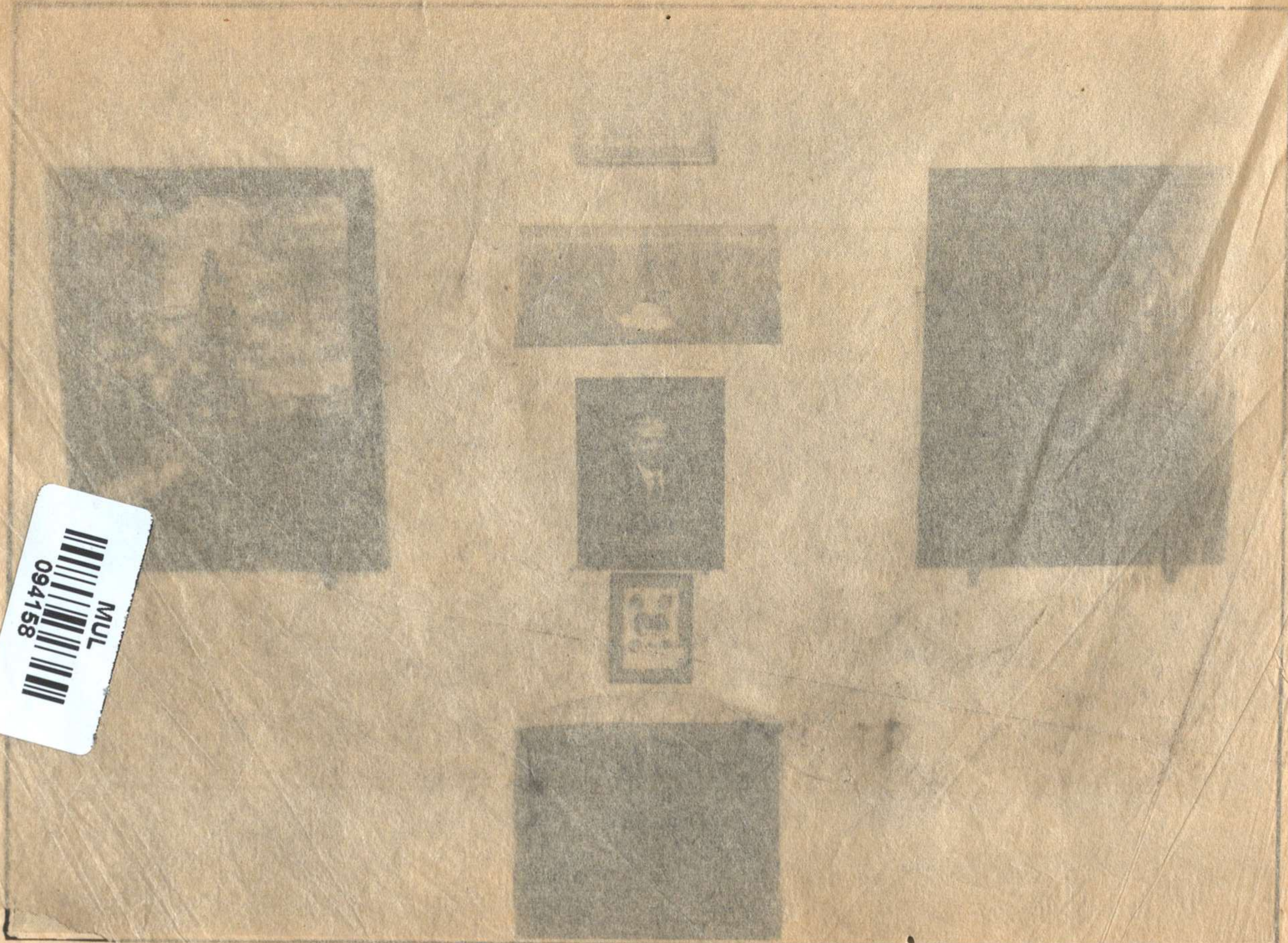

The inner eastern wall of the Guruvayurappan Hall.

The portrait of Mr. W. Erlam Smith, M. A., late Director of Public Instruction, is seen in the middle.

MUL
094158

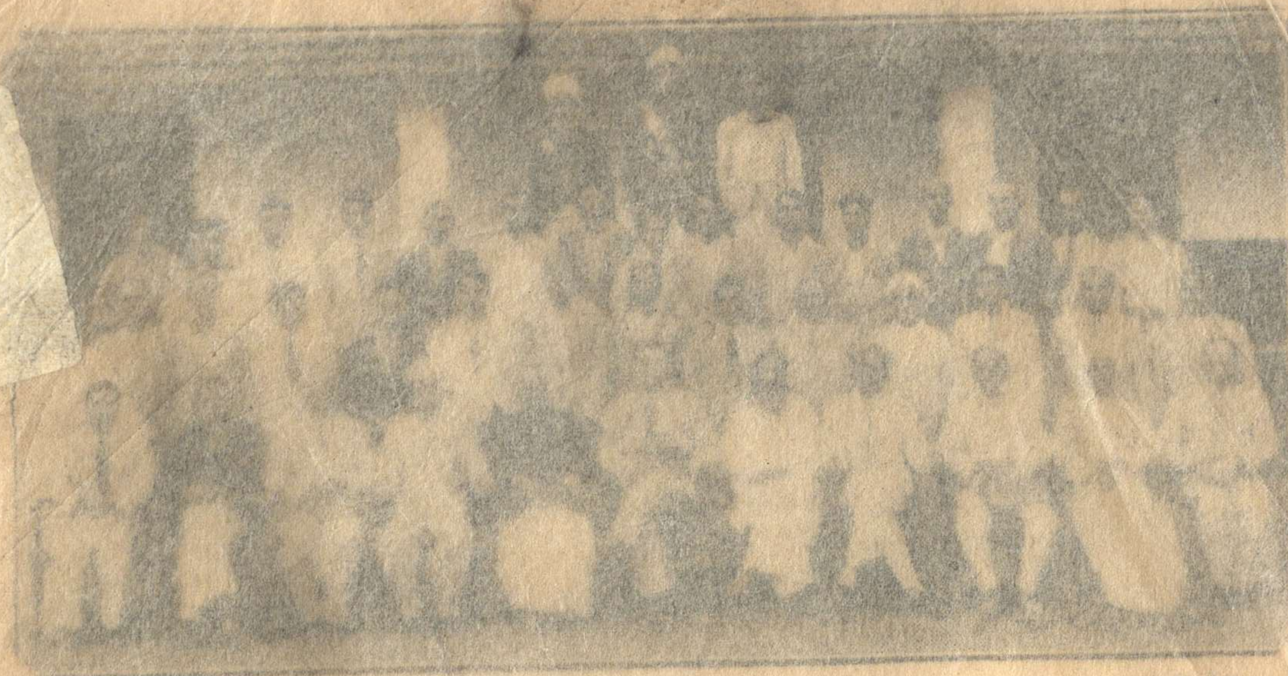

Group photo taken when the portrait of Mr. W. Erlam Smith, M.A., late Director of Public Instruction, was unveiled by Mr. A. R. MacEwen, I.C.S., Collector of Malabar, who is seen seated at the centre.

[We are grateful to the Manager of 'The Hindu', Madras, who lent us the use of the block for the above photo.

—A. V. R. M.]

The inner eastern wall of the Guruvayurappan Hall.
The portrait of Mr. W. Erlam Smith, M. A., late Director of Public Instruction, is seen in the middle.

Wynad.

By A. P. Raman Kutty.

WYNAD has always been a place of terror to men of the plains. Wild beasts and chronic diseases have always been associated with the place. Unbearable cold and enveloping fog make the inhabitant of the plains uncomfortable here. This region is situated some thirty-three miles North-east of Calicut and is about three-thousand feet above the sea-level. It is rough and mountainous. Railways have not yet been able to penetrate into these wild heights. Hence we have to depend upon motor traffic.

Early one morning last Christmas I received a letter from a Calicut friend announcing his intention to visit Wynad in my company. This was long anticipated news. My heart heaved with joy when I knew that my friend had at last decided to come to my place.

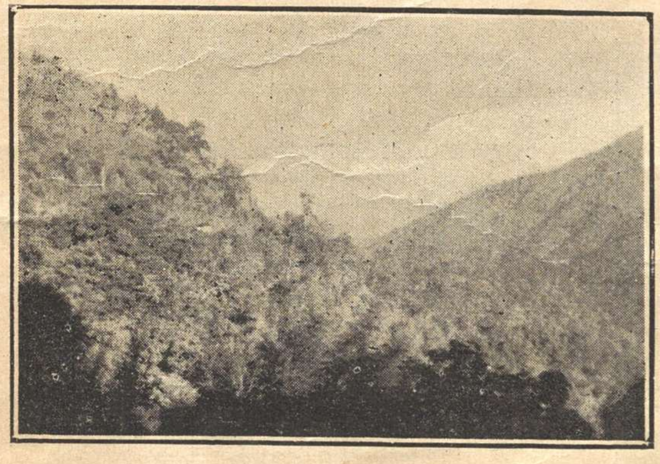

By P. S. Ramaswamy. THE HILLS.

Since he was a stranger to Wynad I came down from Vaythiri to take him up. We engaged a taxi and started at 6 A. M. Very soon the car left the crowded streets, offices, schools, and other buildings. We were proceeding at a good thirty miles speed on the main road leading to Vayithiri, one of the best roads in all India, as I have heard travellers say. It is very twisty and zig-zag as it winds its way up the misty mountains. A cold breeze blew over us as we climbed up. In about an hour we found ourselves on the slopes of the ghats—the gate-way to Wynad. Massive hills one after the other covered with dense forest towered up as far as the eye could see. The bright brains of many an Engineer must have been heavily taxed in the construction of this road. Half-way up, we stopped our taxi for a clearer view and got out. For about half an hour we wandered through the thickets by the road side. We saw many monkeys and a great many varieties of birds. My friend had never been out of Calicut since child-hood, and was deeply impressed even by this trifling scene. We returned to the taxi after some time and our driver prepared for the ascent of the ghats. The journey over the ghat roads is a dangerous one. The wonderful road with tall and magnificent trees growing on either side winds its way up through this mountainous belt in sharp bends over dizzy depths. The majestic rocks, the water falls here and there, the floating mist and the mist-dulled rays of the rising sun, form a scene of haunting beauty. At the zenith of the ghats we again stopped our taxi to have a glance at the plains below. Viewing the scene through a telescope we found far down a bus ascending the hills. At that distance it was like a small insect to the naked eye.

We finished the interesting journey of eight miles up the ghats and at last entered a level region. Travelling at a fairly good

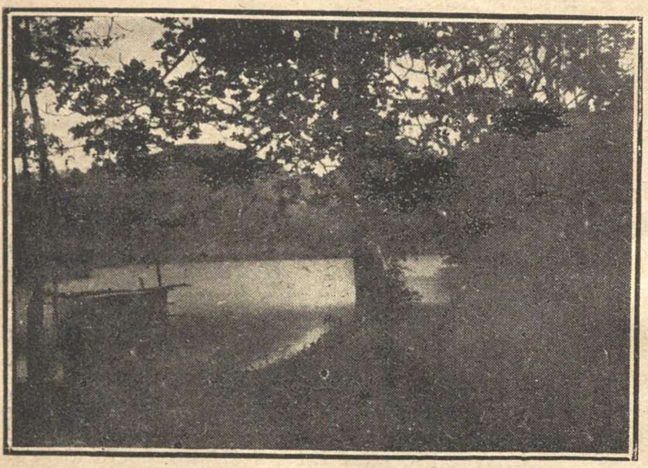

By K. E. Ramachandran. A LAKE.

speed we dashed over this plateau and reached Vayithiri at about eight o'clock.

Vayithiri is thirty nine miles from Calicut. It is neither a big town nor an

ANOTHER VIEW OF THE LAKE.
By K. E. Ramachandran.

industrial centre. The administrative authorities have given some prominence to this place as they have a Sub-Magistrate's court, a police station, and also a Sub-Registrar's office here. Formerly there was even a District Munsiff's court, but this has since been transferred to Calicut. There is also a rural dispensary which is the only medical resort for the inhabitants. There is a small bazaar also. But the real attraction of the place is its natural beauty, the forest-covered slopes below and the rolling grassy downs above. My friend found himself in a world altogether different from anything he had ever known.

My house is situated about four miles away from Vayithiri on a branch road; our taxi left the main road and continued its slow but majestic course along that road. The tea estates found on either side of the road were quite new to my friend and I gave him a short history of tea cultivation and cultivators. He was deeply impressed by the enterprising spirit of the European planters.

After witnessing the tea areas and the small pepper gardens we at last came to a place called Pozhuthana. There we saw a small bazaar and my friend was delighted to see the varied types of people collected there. Our taxi now left the road again, and after proceeding two furlongs it stopped in front of my house Pozhuthana Edom. The inmates of the house gave us a hearty welcome. By this time a number of "Paniyas" had come to see the visitor. When he saw them for the first time, he was much struck by their appearance. The muscular development of these Paniyas is of course enviable. They were probably the original inhabitants of Wynad. Now they are only the labourers working under the landholders. Energetic, skilful, and honest, these people are really the

masters of the place. Their language, a mixture of Tamil, Kanarese, and Malayalam, is difficult to understand. My

By K. E. Ramachandran A WILD MAN.

friend who showed great interest in hearing them talk, put them numerous questions and asked me to translate their answers into plain Malayalam. In the meantime the head-man of the Paniyas, called the "Mooppan," came and asked me to permit him to exhibit their dance that noon before us. I was greatly pleased, and before long nearly sixty Paniyas and Panichis (she-Paniyas) came to the house with their musical instruments. I told my friend not to expect a charming dance like those in the theatres from these poor people. The rough but rhythmic dance which they performed was of course looked on with admiration by him.

At 4 P. M. I took him to the nearest tea factory. He was much struck by the majestic appearance of this factory from a distance. The tea maker of the factory was a very kind man and he took us both into the factory with great delight. He gave us an elaborate account of the various processes involved in the manufacture of tea. He showed us the different machines in the factory and explained their working. After leaving this factory we started to walk home. On the way my friend expressed a desire to see my own coffee and pepper gardens. Most of the coffee and pepper estates in Wynad are in the hands of the natives. Wynad pepper is considered to be the best in the market. Like tea, coffee and pepper are exported in large quantities from Wynad. My friend walked with delight through my own coffee gardens for a long time. In the gardens he saw many coolies working who belonged to the plains. In these coffee estates there are rows of coffee plants which have a luxuriant growth of leaves and flowers. Generally coffee plants and pepper vines are planted in one and the same garden. It was almost dark now and we returned home.

Next morning we left for Manantoddy, the capital of Wynad. On our way we visited a school at Vayithiri which I myself had attended when I was a child. From Vayithiri we proceeded to Chundale. There is a fine tea factory here. After remaining there for a few minutes we left for Kalpatta. This is an average town with a good bazaar. On the outskirts of this place there are vast areas of coffee and pepper cultivation. There is a Jain temple here which was built very recently by one of the leading Jenmies of the place. The workmanship of this temple is highly admirable. My friend remarked that it was his first visit to a Jain temple. We then visited an artificial cave made of rocks which is situated close to the temple. There is a boarding house attached to this temple. It was here that Mahatmaji and his followers camped for some hours during his Harijan tour early in 1934.

Leaving Kalpatta, our taxi straightway proceeded to Manantoddy, the capital of Wynad. My friend had hoped that it

would be a grand place. But when he actually saw it he told me that in all Wynad Manantoddy alone had disappointed him. From Manantoddy we proceeded to Tirunelly. Every one has heard much about the Temple of Tirunelly which is a great centre of pilgrimage to the Hindus of Malabar. The brook by the side of the Temple, called the 'Papanasini' (she who washes away sins), is well worth the name. In the clear and flowing water we had a plunge and both of us visited the beautiful temple which, they say, is the best place for "Pithru Puja" (worship of ancestors' souls.) By night we returned to Pozhuthana.

Next morning my friend told me that he wanted to witness the local big-game hunt before his return. I therefore arranged a fixture with the "Kurichias". These "Kurichias" are the best hunters of the place. Their bowmanship is such that the first arrow which pierces an animal is forced in deeper by another which hits it unerringly. By noon about a dozen 'Kurichias' came with their bows, arrows and guns. We all proceeded to the nearest forest. Before long my friend was lucky enough to see the Kurichias start a deer. The first arrow killed the animal. By evening we all returned home leaving the Kurichias in the forest to finish the hunt.

The fear of malaria no less than the exigencies of business called my friend to the plains, and he returned to Calicut the next day.

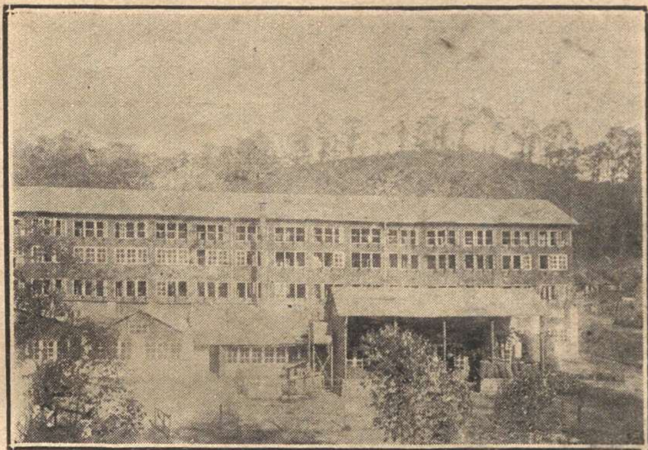

A Tea Factory.
(Wynad.)

Elephant hauling Timber.
(Wynad.)

പരാജയത്തിന്റെ നേട്ടം.

(പി. കെ. ഏട്ടനുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ; പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി.)

1. ശൂരസ്വഭാവികൾ മഹമ്മദയോധരും ധീ
പാരം പെരുത്ത രജപുത്രരുമാർത്തരോഷം
സ്വൈരം തുടങ്ങിയ ഭയാനക "ഹൽദിഘട്ട"-
പ്പോരസ്തമിച്ചു, രണമേദിനി ശാന്തമായി.

2. മാഹമ്മദേന്ദ്രശിബിരം ജയതൃപ്തയോധ-
വ്യൂഹപ്രഭൂതരവസങ്കുലമായ് ലസിച്ചു!
ആഹർഷദാമൃതകരോദയവേളയിങ്കൽ
സാഹന്തവീചിനിചയോദ്ധതമർണ്ണവം പോൽ.

3. തന്മാതൃഭൂവിനുപിണഞ്ഞൊരു പാരതന്ത്ര്യ-
വന്മാലകററുവതിനായ് കൃതനിശ്ചയന്മാർ
സന്മാർഗ്ഗചാരികൾ വിരാട്ടുകളാജിഭൂവിൽ
നിർമ്മായമാത്മരുധിരം നിതരാം ചൊരിഞ്ഞു.

4. കാശപ്രസൂനസമകീർത്തികൾ ദർപ്പഭൂതാ-
വേശത്തിനാൽ മതിമറന്നലറിപ്രകാമം
ഹാ! ശക്തശാത്രവഭടപ്രകരത്തിനേററം
നാശം വരുത്തി ബഹുധാ ഹരിവിക്രമന്മാർ.

5. കാലംധരാഗത ചരാചരവൃദ്ധിനാശ-
മൂലം, തദീയമഹിമാവവിലംഘ്യമല്ലോ
സ്ഥൂലപ്രതാപമൊടെതിർക്കിലുമന്നൊട്ടക്ക-
മാലസ്യമാർന്നു ജിതരായിതു ഹൈന്ദവന്മാർ.

6. ശ്രീരാമണീയകത ചേർന്നു പരംലസിച്ചോ-
രാരാജപുത്ര നവവാഹിനിയുഗ്രഘോഷം
ഘോരാരഭവൈരി ബലകർക്കശ ഭൂധരത്തിൽ
പാരാതടിച്ചു പലകൈവഴിയായ്പ്പിരിഞ്ഞു.

7. ഊനംപെടാതെ പകലൊക്കെയുമാർന്നൊരത്യ-
ധ്വാനത്തിനാൽ വിവശനായ്, വികലാഭനായി
മ്ലാനത്വമാർന്നരവിസൽപഥമദ്ധ്യജന്യ-
സ്ഥാനംവെടിഞ്ഞു നിലയായ് വരുണാശയിങ്കൽ.

8. സായാഹ്നസൂര്യകരസന്തതിയേററുദാര-
ശ്രീയാർന്നുമിന്നുമൊരുപാദപമൂലഭുവിൽ
ഗേയാപദാനമഹിതൻമതിമാൻ “പ്രതാപൻ”
ഹ്രീയാൽവിനമ്രമുഖനായ് സ്ഥിതിചെയ്തിടുന്നു.

9. സാരജ്ഞവൈരിഗണമുക്തമഹോഗ്രശസ്ത്രാ-
സാരത്തിനാൽ ശകലിതം നിജഗാത്രമെന്നാൽ
ധീരം തദീയഹൃദയം ശകലിച്ചുതന്നു
പാരം പരാഭവ ഭവവ്യഥയായിരുന്നു.

10. ആപത്തനേകവിധമേൽക്കുകിലും സുവർണ്ണ-
ദീപങ്ങൾപോലെരിയുമായതലോചനങ്ങൾ
ക്ഷ്മാപന്റെഹൃന്നഭസിനിന്ദ്യനിരാശതാഖ്യ-
ക്കാർ പററിയില്ലണുവുമെന്നുരചെയ്തിരുന്നു.

11. കേൾക്കുന്നുഘോടക ഖുരോത്ഥരവം, പിടഞ്ഞി-
ട്ടേൽക്കുന്നു ഭൂമിരമണൻ ധൃതഖഡ്ഗനായി
വായ്ക്കുംരയത്തൊടൊരു സാദിയണഞ്ഞുതത്തൃ-
ക്കാൽക്കററഭക്തിയൊടു വീണുനമിച്ചിടുന്നു.

12. ആരാണിതെന്തു? കലഹിച്ചു പുരാപിരിഞ്ഞ
ധീരാശയൻ നരകുലേശ സഗർഭ്യനല്ലി!
സ്വാരാത്ഭുതാകുല ഹൃദന്തരനായ് തദാനീ-
മാരാജശേഖരനുമൊട്ടു പകച്ചുനിന്നു.

13. “സർവ്വം ക്ഷമിക്കുകെ”ഴനേററുരചെയ്തു “ശക്തൻ”
സർവ്വംസഹാപതിയെ നോക്കി വിനീതനായി
“ഗർവ്വംനിമിത്തമടിയന്നു ഭവൽപ്രഭാവ-
നിച്ചൂർണ്ണനത്തിലസമർത്ഥത സംഭവിച്ചു.

14. അന്നജ്ഞതാട്ടിധമഹാതിമിരം കടന്നി-
ട്ടെന്നന്തരംഗനയനത്തെയടക്കയാലെ

മന്നക്കുമന്ന! തവ സൂക്ഷ്മവപുസ്സു കാണാ-
ത്തുന്നഗ്രനിന്ദയൊടിവൻ പിഴചെയ്തുപോയി.

15. ശ്രീമൻ! ത്വദീയമഹിമാവുപമാവിഹീനം
പോർമന്നിൽവെച്ചു വിവരിച്ചടിയൻ ഗ്രഹിച്ചു
ആമട്ടെഴും പുരുഷനല്ലനജാതനാണി-
ന്നീമർത്ത്യനെന്നു ചരിതാർത്ഥത നേടിടുന്നു.

16. ഊരിപ്പിടിച്ചുകരവാളമൊടങ്ങു, സിംഹം
പൂരിച്ചരോഷമൊടു ഹസ്തിയോടെന്നപോലെ
പോരിൽ "സ്സലീം"യുവമഹീപതിയോടുതാനേ
നേരിട്ടുവന്നവരവെൻ കരളിന്നുകൊണ്ടു.

17. എന്നാലുമിന്നു മുതലെന്നസിയങ്ങുയുദ്ധ-
ത്തിന്നായ് ഗമിക്കുമളവേതുമഭംഗമായി
എന്നാര്യ! താവകകളേബര രക്ഷചെയ്തു-
നിന്നാളിടും രിപുനിണപ്പുഴ നീന്തിനീന്തി.

18. ജീവിച്ചിരിക്കുക ഭവാൻ ദിവസങ്ങളേറെ-
ബ്ഭുവിൽ പ്രമർദ്ദിതസമസ്ത സപത്നനായി
ആവിർമ്മുദാ ഖഗകുലം തവസച്ചരിത്രം
രാവിങ്കലും പകലുമങ്ങിനെ പാടിടട്ടെ. "

19. വാനത്തുതാരകൾവിധം നൃവരേക്ഷണത്തി-
ലാനന്ദചിഹ്നമമലാശ്രുകണം തിളങ്ങി
പീനപ്രഭാവനെയൊരൊററ വചസ്സുമോതീ-
ടാനപ്പൊളേററൊരു വികാരമയച്ചതില്ല.

20. യഷ്ടിപ്രമാണ ദൃഢബാഹുയുഗത്തെനീട്ടി-
പ്പുഷ്ടിപ്പെടും സഹജമേനി പുണർന്നുഗാഢം
തുഷ്ടിയ്ക്കുപാത്രമരചൻ ഗളരുദ്ധബാഷ്പം
കഷ്ടിച്ചു "മംഗള" ലിപിത്രയമുച്ചരിച്ചാൻ.

21. വീരന്റെ ഹൃദ്ഭുവി പരാജയമൂലമാർന്ന
നീരന്ധ്ര ഖേദസികതാമയമാകമാനം
നേരററസോദര സമാഗമജാതഹർഷ-
നീരംകടന്നതി ജവത്തൊടുമുക്കിമൂടി.

22. വനനിധിനിജ കല്ലോലങ്ങളാം കൈകൾപൊക്കി-
ദ്ദിനമണിയെ യെടുത്തുൾപ്രീതിപൂൎവ്വം പുണൎന്നു
വിനയമൊടവനും തൽക്കാല ജാതപ്രമോദാൽ
തനതുരുതരതാപംവിട്ടു സംശാന്തിനേടി.

23. ഒരുദിശിവിജയത്തിൻ ഘോരമാമാരവം, മ-
റ്റൊരുദിശിയകളങ്കസ്നേഹ നിശ്ശബ്ദഹാസം
പുരുരസമിവരണ്ടും നോക്കിനിന്നല്പനേരം
നിരുപമരുചിസന്ധ്യാദേവി മന്ദാമറഞ്ഞു.

(ശുഭം.)

വിദ്യാഭ്യാസവും തൊഴിലില്ലായ്മയും.

(വി. രാഘവമേനോൻ, പൂൎവ്വവിദ്യാൎത്ഥി.)

ലോകത്തിൽ ഇന്നു തൊഴിലില്ലാത്തവർ എത്രയുണ്ടെന്നു തിട്ടമായി പറയുവാൻ സാധിക്കയില്ല. പക്ഷെ സുമാറ് 7 കോടി ജനങ്ങൾ ഉണ്ടാവുമെന്നുകരുതാം. ഇതിൽ 4 കോടിയും ഇന്ത്യയിൽത്തന്നെ ആയിരിക്കുമെന്നു തീൎച്ചതന്നെ. ഇപ്പോൾ ലോകമാസകലം ബാധിച്ചിട്ടുള്ള തൊഴിലില്ലായ്മ, കേവലം വിദ്യാഭ്യാസദോഷംകൊണ്ടാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ലോകത്തിലെ സാമ്പത്തികസ്ഥിതി സമത്വവിഹീനമായിട്ടാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. അതിനാൽ സാമ്പത്തികസ്ഥിതിയെ ഇന്നത്തെ നിലക്കനുസരിച്ചു പരക്കെ ഉപകരിക്കത്തക്ക നിലയിലാക്കിത്തീൎക്കുവാൻ, എല്ലാ രാഷ്ട്രങ്ങളും യോജിച്ചു പരിശ്രമിക്കുകതന്നെയാണ് ഈ തൊഴിലില്ലായ്മയെ പരിഹരിക്കുവാനുള്ള പ്രധാനമായ മാൎഗ്ഗം. എന്നാൽ തൊഴിലില്ലായ്മ ഏതാണ്ടുമായോ മുഴുവനുമായോ പരിഹരിക്കുന്നതായാൽ അതിന്നുതക്കവണ്ണം യന്ത്രങ്ങളും മററും തൊഴിൽ നടത്തിപ്പിൽ അധികമാകുന്നതാകകൊണ്ടു് ഓരോ തൊഴിലിലും ഏൎപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരുടെ പ്രവൃത്തിസമയം ഗണ്യമായനിലക്കു കുറക്കേണ്ടതായി വന്നേക്കാം. ഈ സ്ഥിതിക്കു പൊതുവിൽ എല്ലാവൎക്കും വിദ്യാഭ്യാസം വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നതു ആവശ്യമാണ്. അതു അവരെ ശരിയായ പൗരത്വം വഹിക്കാനും ലോകത്തിലെ പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യാനും മാത്രമല്ല, അവർ അവരുടെ ഒഴിവുസമയങ്ങളെ വേണ്ടവിധം ഉപയോഗകരമാക്കിത്തീൎക്കുവാൻ കൂടിയും ഉപകാരമാവത്തക്ക വിധത്തിലുമായിരിക്കേണം. വിദ്യാഭ്യാസകാൎയ്യത്തിൽ മാനസികമായും, കായികമായുമുള്ള പരിശീലനം വേണം. കായികവിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധവെക്കേണ്ടതാണ്. പ്രൈമറി, സെക്കൻഡറി, കോളേജ് വിദ്യാഭ്യാസങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന വിദ്യാൎത്ഥികളുടെ ഓരോ പദ്ധതിയിലെ വിദ്യാഭ്യാസങ്ങളും പൂൎത്തിയാവുമ്പോൾ അതിന്നനുസരിച്ചു മററു വല്ല കൈത്തൊഴിൽപരിശീലനങ്ങൾക്കും ഏൎപ്പാടുകൾ ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഹൈസ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിക്കുന്ന കാലത്താണ് വിദ്യാൎത്ഥികളുടെ മാനസികമായും കായികമായുമുള്ള ശക്തി വൎദ്ധിക്കുക. ശരീരാരോഗ്യത്തിന്നുള്ള എല്ലാ ഏൎപ്പാടുകളും ആ വിദ്യാഭ്യാസത്തോടു കൂടി ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്. സെക്കൻഡറി വിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞു പുറത്തു വരുന്ന ഒരു വിദ്യാൎത്ഥിക്ക്, ഏതു തരം ജോലിയും, യാതൊരു ആലസ്യവുംകൂടാതെ എടുക്കുവാൻ സാധിക്കുന്ന നിലക്കുള്ള ഒരു ഏൎപ്പാടാണ് ആവശ്യമായിട്ടുള്ളത്. ഈ ഒരു സ്ഥിതി അവൎക്കു പുസ്തകങ്ങളിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്നതിനേക്കാൾ പ്രവൃത്തിയിൽനിന്നു സിദ്ധിക്കേണ്ടതാകുന്നു. അതു

കൊണ്ട് ഹൈസ്കൂളുകളുടെ നടത്തിപ്പിലും വ്യായാമങ്ങളുടെ ഏൎപ്പാടുകളിലും പൊതുജനങ്ങളുടേയും ഗവൎമ്മേണ്ടിൻെറയും ശ്രദ്ധ പൂൎവ്വാധികം പതിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

മഹായുദ്ധം കഴിഞ്ഞതിന്നുശേഷം, രാജ്യത്തു വ്യവസായാഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാകേണ്ടത് അത്യാവശ്യമാണെന്നു ഗവൎമ്മേണ്ടിന്നു ബോധമുണ്ടാവുകയും 1918-ലെ മോണ്ടഗു ചേംസ്ഫോർഡ് റിപ്പോർട്ടിൽ ഇതിന്നനുസരിച്ചു അഭിപ്രായപ്പെടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, പൊതുവിലുള്ള സാമ്പത്തികാധഃപതനം നിമിത്തമായിരിക്കണം ഈ വിഷയത്തിൽ പറയത്തക്ക യാതൊരു അഭിവൃദ്ധിയും ഇതേവരേക്കു ഉണ്ടായികാണാത്തതു്. എന്നാൽ ഗവൎമ്മേണ്ടും പൊതുജനങ്ങളും ഏകോപിച്ചു ഇക്കാൎയ്യത്തിൽ പരിശ്രമിക്കുന്ന പക്ഷം ഭാവിയിൽ ഇന്ത്യക്കു വ്യവസായപരമായി ഗണ്യമായ അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാകുമെന്നു വിശ്വസിക്കാവുന്നതാകുന്നു. ഇന്ത്യൻ സൎവ്വകലാശാലകൾ വ്യവസായസംബന്ധമായ പഠനത്തിന്നുള്ള ഏൎപ്പാടുകൾ ചെയ്യുവാൻ അത്ര എളുപ്പമല്ല. പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെ സൎവ്വകലാശാലകളിൽ ഇവ യഥേഷ്ടമുണ്ട്. അതിന്നു പൊതുജനങ്ങളുടെ സാഹായ്യവും ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. ഇവിടേയും അത്തരം സ്ഥാപനങ്ങളും സാഹായ്യവും അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്.

വ്യവസായത്തിന്നു പുറമെ സൎവ്വകലാശാലാവിദ്യാൎത്ഥികൾ ഗ്രാമപുനരുദ്ധാരണകാൎയ്യത്തിലും ശ്രദ്ധ വെക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമാകുന്നു. തിരുവിതാംകൂറിൽ മാൎത്താണ്ഡത്തിൽ ഏൎപ്പെടുത്തീട്ടുള്ള കേന്ദ്രം പോലെയുള്ള കേന്ദ്രങ്ങൾ, ഗവൎമ്മേണ്ടും പൊതുജനങ്ങളും ഏൎപ്പെടുത്തണം. സൎവ്വകലാശാലാബിരുദധാരികളായി പുറത്തു പോവുന്നതിന്നു മുമ്പായി ഓരോ വിദ്യാൎത്ഥിയും ഇങ്ങിനെയുള്ള കേന്ദ്രങ്ങളിൽ ആറാഴ്ചയെങ്കിലും പരിശീലനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു സൎട്ടിഫിക്കററു കാണിക്കണമെന്നാണ് എൻെറ വിനീതമായ അഭിപ്രായം. ഇതുകൊണ്ട് അവൎക്കു ഗ്രാമീണജീവിതത്തെപ്പററി ഒരു സാമാന്യ വിവരം ലഭിക്കുമെന്നു മാത്രമല്ല, ഗ്രാമീണൎക്കു ഭാവിയിൽ പല നന്മകളും ചെയ്യുവാൻ ഉപയുക്തമായിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. സ്വിററസർലാൻഡ്, ജൎമ്മനി, ഹോളൻഡ് മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ ഇങ്ങിനെയുള്ള പരിശീലനത്താൽ വലിയ ഗുണമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നറിയുന്നു. അതു മാത്രമല്ല, അവൎക്കു ഉദ്യോഗങ്ങൾ ലഭിക്കുവാനും ഈ പരിശീലനം വലിയ സഹായമായിത്തീൎന്നിട്ടുണ്ടത്രെ.

സാമ്പത്തികമായും വ്യവസായസംബന്ധമായുമുള്ള അഭിവൃദ്ധി ഉണ്ടാകുന്നതുവരെ രക്ഷിതാക്കന്മാർ തങ്ങളുടെ കുട്ടികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ സംബന്ധിച്ചു പ്രത്യേകമായി ചില സംഗതികളെപ്പററി ആലോചിച്ചു നോക്കേണ്ടതാണ്. തങ്ങളുടെ കുട്ടികൾക്കു സ്വതവെ ഏതു വിഷയത്തിലാണ് വാസന എന്നു നോക്കി അവരെ ആ വഴിക്കു തിരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതു് ഓരോ രക്ഷിതാവിൻെറയും ഒരു പ്രധാന കടമയാണ്. ഒരു കുട്ടിക്കു യന്ത്രം നടത്തുന്നതിനാണ് വാസന എങ്കിൽ, ആ കുട്ടിയെ തീൎച്ചയായും "ടെക്ക്നി

ക്കൽ ഇൻസ്റ്റിററ്യൂട്ടി'ലേക്കു തന്നെ അയച്ചു അതു പരിശീലിപ്പിക്കണം. ഒരു കുട്ടിക്കു വൈദ്യവിഷയത്തിലാണ് അധികം വാസന എങ്കിൽ, ആ കുട്ടിയെ തീൎച്ചയായും വൈദ്യവിദ്യാലയത്തിൽ അയച്ചു വൈദ്യം പരിശീലിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. കുട്ടിയെ ഇന്ത്യൻ സിവിൽസർവീസ് മത്സരപ്പരീക്ഷക്കോ മററോ അയച്ചു വിജയിയായി കാണുവാനുള്ള ദുരാഗ്രഹത്തോടുകൂടി സൎവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസത്തിനു നിൎബ്ബന്ധിച്ചയക്കുന്നതിനു സാഹസപ്പെടരുത്. ഇങ്ങിനെയുള്ള പരീക്ഷകളിൽ തോററാൽ 20-കക്കുള്ള ഒരു ക്ലാൎക്കിന്റെ ജോലികൂടി ലഭിക്കുവാൻ ഞെരുക്കമായി വന്നേക്കാം. പല പ്രതിബന്ധങ്ങളുമുണ്ടെങ്കിലും, ജീവിതത്തിലെ വിജയത്തിന്റെ അധികഭാഗവും തങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തിയെത്തന്നെയാണ് ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു ഓൎക്കണം. ഒരു യുവതിയുടെ പിതാവ് നിയമപഠനത്തിനുള്ള ധനസഹായം ചെയ്യാമെന്നു വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നതായാൽത്തന്നെ നിങ്ങളുടെ ഭാവിയെ കാലെക്കൂട്ടി വിവാഹം ചെയ്തു വിഫലമാക്കിത്തീൎക്കരുത്. പ്രവൃത്തിയില്ലാതിരിക്കുന്നതു് വലിയ വ്യസനത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതാണെന്നു തീൎച്ചയാണെങ്കിലും അതിലൊന്നും നിരാശപ്പെടാതെ എന്തു പ്രവൃത്തിയും ചെയ്യാൻ നാം സന്നദ്ധരാവണം. കൽപ്പണിക്കാരന്റെ ജോലി ചെയ്യുന്നത് കസാലയിൽ ഇരുന്നു പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്ന ഒരു ആപ്പീസ്സ് ക്ലാൎക്കിന്റെ ജോലിയേക്കാൾ മാന്യത കുറഞ്ഞതല്ലെന്നു ധരിക്കുക. ഏതു പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നതിലും ലാഘവം തോന്നരുത്.

നാം പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെ സ്ഥിതിയെ ഒന്നു ആലോചിച്ചുനോക്കുക. ധനസംബന്ധമായും, വ്യവസായസംബന്ധമായും അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽക്കൂടി, സൎവ്വകലാശാലാവിദ്യാൎത്ഥികളും മററും അവരവരുടേ അദ്ധ്വാനംകൊണ്ടും പരസ്പരസഹായംകൊണ്ടും പഠിപ്പുകഴിച്ചും സമ്പാദിച്ചും വരുന്നു. അവർ ഹോട്ടലുകളിൽ ദാസന്മാരായും, പാത്രങ്ങൾ മോറുന്നവരായും വൃത്താന്തപത്രങ്ങൾ വില്ക്കുന്നവരായും മററും പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്തുവരുന്നു. ഇതു ആലോചിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ സ്ഥിതി എത്ര പരിതാപകരമാണ്. അതിനാൽ ഇനിയെങ്കിലും നാം നമ്മുടെ വൃഥാഡംഭത്തെ ബഹിഷ്കരിച്ചു കണ്ണു തുറന്നുനോക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമല്ലേ? ഇങ്ങിനെ നാം സ്ഥൈര്യത്തോടുകൂടി പരിശ്രമിക്കുന്നതായാൽ നമ്മുടെ പ്രതിബന്ധങ്ങളെ എല്ലാം കടന്നുചാടുവാൻ നമുക്കു നിഷ്പ്രയാസം സാധിക്കുന്നതാകുന്നു. തെക്കെ ഇന്ത്യക്കാർ പുരാതനകാലം മുതൽക്കുതന്നെ ധൈര്യവും ഉത്സാഹവുമുള്ളവരും ഒന്നിലും നിരാശപ്പെടാത്തവരുമാണെന്ന പേരിന്നു അൎഹരായവരാണ്. ആ ഒരു സ്ഥിതി ഇപ്പോഴും തീരെ നശിച്ചിട്ടില്ലെന്നു ലോകരെ ഉൽബോധിപ്പിക്കുവാൻ നാം ഓരോരുത്തരും സന്നദ്ധരാവുന്നപക്ഷം നമ്മുടെ ഭാവി ശോഭനമായിരിക്കുമെന്നു ഖണ്ഡിതമായി പറയാം.

The Fumes of Sacrifice.

By C. P. K. Tharagan, M. A. (Hons.)

[*Time—Eight o'clock on a cold starlit night.*

Scene—A little room in the house of Naran's mother.]

Naran—Are you still shocked? You look as if you had seen a ghost!

Kishor—I am seeing one now, the ghost of Naran. My old friend.

N.—Don't be silly. Aren't we all ghosts when the self in one sense dies every moment that we live?

K.—Don't you commit moral suicide for the sake of a girl, however unfortunate. There are no blessings on such sacrifices.

N.—Bosh! To give up the lower for the higher, the good for the better, is not self-sacrifice, but self-advancement.

K.—But it seems to me you are giving up the higher for the lower and the better for the worse; and that is nothing but pure self-sacrifice, worthy of a higher cause.

N.—Then I should deserve, not plaudits, but the pillory. But, I am not.

K.—I am sorry to hear it. How will your mother take it? I fear it'll break her heart.

N.—Hearts aren't so easily broken. We'll see, however, how she takes the news presently. Won't you leave us alone when she comes? I hear her footsteps in the passage.

(Enter Mother).

M.—(to K.) Ha! You here? I am sure you will not think of going home now? In that case I shall ask Sanku to put an extra bed in Naran's bedroom.

R.—No; thank you. I'm going home. I didn't notice it was so late. Good night!

(*Exit*).

M.—Did you ask to see me before going to bed?

N.—Yes, mother. I want to say how sorry I am for offending you. Here is the letter you wanted to see. It is rather indelicate, but you may read it if you like.

M.—No; thank you. Spare me your indelicate secrets.

N.—You are right to humiliate me thus. I have deserved worse. You told me this morning that I have been a dreadful waster all my life. You were quite right. Do you still wish me to marry?

M.—Such were my wishes.

N.—But think how hard it would be on any innocent young girl to have to marry a rotten fellow like me!

M.—That is none of my business nor yours. Let the girl and her people think of it.

N.—But mother, consider I am not for any market. I dare not marry without love.

M.—Who asks you to?

N.—Will you give me leave to make my choice?

M.—Certainly.

N.—My freedom must be unlimited.

M.—It is.

N.—I warn you, the choice may appear preposterous to you.

M.—Not unless it so.

N.—There, you see—it is useless. I'm afraid we are never going to agree about it. (*Sighing*) But we can't help it. Well, dear mother, I love Nalini, Ganesh's sister, and she, I think, isn't averse to me. I know the grave objection to our union; but to me it is only an additional inducement. You know it is the poor girl's misfortune, not her fault. Besides, am I quite spotless and pure myself?

(*M. remains silent.*)

N.—Come, why don't you speak?

M.—Was the letter hers?

N.—Yes it expresses her feelings, though written by her maid.

(M. *Again relapses into silence*).

N —Come, say something. At least call me mad. Why don't you? My friend did so just now.

M.—I am your mother, and need not flatter you. A madman is sometimes capable of more decency and discretion. You are a fool duped by a parcel of artful, designing minxes, vamps, and hussies !

N.—The more you abuse her, the more you flatter me. I am sure don't mean it

M.—I wish she were dead, if she must live to pollute you.

N:—Oh no; don't get wild. I never knew till now that you loved me so much. You will make me sorry for it if you go on like this.

M.—Dearest, you are my only child. Let me not lose you. I have been rather lonely all my life. In my youth, your father died, and I could have married again so easily, if I wanted to. But I was a foolish and fond mother and jealously hugged my loneliness and cherished my widow-hood for your sake. I have sacrificed myself over and over again for your happiness. I am no longer young. A cheerless old age is before me. Don't desert me; don't break my heart.

N.—Horrible ! Your sacrifices have produced all-round misery. No one has a right to live for the sake of another, as you say you have done. It is wicked. It is making an idol of a man.

M.—An idol of wood or stone would have shown more gratitude.

N:—True; only stocks and stones can stand it. Flesh and blood must rebel at such piece-meal immolation in cold blood You wished a moment back that Nalini were dead. And yet what harm has the poor girl done now? She never sacrificed self for anybody's sake !

M.—That is as much as to say that you wish I were dead ?

N,—Well, in ancient times widows used to ascend the funeral pyre of their husbands. That was the form their self-sacrifice used to take. At least, they never did any more mischief in the world after wards.

M—My God ! what a serpent have I sucked at my breast ! why do I live to bear all this patiently ? Dearest, pity my weakness ! Don't express your hatred and contemt so openly ; you were always soft spoken and gentle in your words how ever cold and cruel at heart. After all it is my love for you that makes me hard on her.

N.—I doubt it. But I have decided to yield to your wishes. I shall give her up to please you. If my words are bitter you can see that I have begun self-sacrifice, too. Are you satisfied ?

M —You will give her up ?

N.—Yes ; for your sake.

M.— (*Embracing him while he struggles.*) Thank God ! what a load you have taken off my heart ! I thought you didn't care for me. I thought I was the most accursed and unhappy woman living. But thank God I was mistaken ! You love me ; I am happy and proud.

N.—Continue to be so.

(*Sobs heard in the passage*).

What is that ?

M.—Who is there ? (*runs to the door*). What is the matter with you ?

(*Enter Sanku sobbing*)

N.—Why , Sanku ! what is wrong ?

Sanku hands him a letter and exit into a passage sobbing violently).

(N. *Reads it, covers his face, and throw himself connousively on the table*).

M—(*Going up to him and shaking him*) Darliug, tell me what it is. Cheer up ! Tell me what ever it is. Your grief is mine ; oh, look up, do, my son !

N.— (*Raises his tearful face dashes off the tears, knits his brows, and looks darkly and fixedly at her*). Here is a letter written, this time by her own sweet (*voice breaks*) stricken hand ! Read it

M— (*Readers the letter*)

Sanku ! Sanku !

(*Enter S. Sobing asbefore*). Who gave you this?

S.—(*Through the intervals of sobbing*). Panki, her maid.

M,—What has happened?

S.—The lady has killed herself by cutting open a blood vessel. (*Exit, in a tempest of sobs*).

M.—Good God! what a nerve she must have possessed! Brave darling! So young, and so unfortunate!

N—(*Looklng up from his reverie sternly*) Yes, she didn't believe in a life of self-sacrifice.

M—Her death was a pure sacrifice. See what her letter says: "I should have died in vain if you do not live the better and happier for my death." Naran, it is your sacred duty now to live a purer and nobler life for her sake.

N—It takes some courage to die. Many a coward like you prefers to live a life of "self-sacrifice."

M—Darling; don't get wild, as you are fond of telling me. Bear your great misfortune more wisely and calmly. She was a noble girl. Her letter is worth its weight in gold: keep it as a sacred testament of love.

N—Give it here! (*Tears it to pieces and throws away the fragments*). She was a silly, misguided girl who murdered herself through pride and vanity. You are a crafty, selfish, impudent, overbearing shrew and termagant. You would have murdered her if wishes could kill. Even now while you pretend to praise her, you are secretly relieved because she is dead, as if you were really her murderer. Her death, you say, was a self-sacrific. Your life, you claim, has been nothing but such a sacrifice; both these sacrifices have cost *me* dear. She has crushed my hopes for the future, you have done nothing but crush my hopes and thwart my desires all my life.

M—And yet I have supported you all these years till you can talk thus to me.

N—You would not have done so if you could help it! You always pleased yourself. That is the true nature of self-sacrific.

M—Darling, I am a poor simple woman, very ignorant and very foolish. Bear with my failings. If you can't love me a little for all my fondness, at least show a little respect.

N—For what? How can I respect you when you have made me repeatedly lose all respect for myself? How can I love you when the affection you have shown me consists only in crossing the will and breaking the spirit of your humble slave?

M—Oh God! I wish I were dead like that poor girl whom like a monster you have called misguided, silly, and what not! Death is a thousand times better than living to be the mother of an ungrateful child! I wish I were dead, dead, dead!

N—You do; and she did, when she cut her throat. It is your monstrous egoism that makes you do it. You cannot bear the least unpleasantness to your feelings but must either kill or be killed. You think you have sacrificed yourself for me; and yet you would have been happier if I were dead. She too died under the illusion that she was doing the heroic thing for my sake; and yet she would have chosen to live if I were dead. *Your* cowardice has saved your life at the expense of my freedom. Learn at least hereafter to live and let live. Don't embarass another by your sacrifices. It is positively immoral, you have no right to do it. (*Rises and goes to the window: he stands looking out with his back to her*). I am going away by the train that leaves at midnight. I have even taken my ticket,—two in fact. One was for her. How inscrutable is fate! If she had been a little more modest and sensible, we would have been far on our way to realise a life of mutual helpfulness and contentment. I too might have had a future!

M—(*Hoarsely*). Where are you going? When wlll you come back?

N—I have no idea (*comes back and*

stands in front of her). Nothing binds me now to any place or person. You and I never loved each other. We were merely each other's parasites. Farewell! Remember me now and then because the memory will be unpleasant, and therefore, salutary. Don't mistake the glow of self-satisfaction for the light of self-sacrifice (*Exit*)

M—*Falls heavily on the carpet.*

(Curtain.)

വനസുമവും മാനസുമവും.

(1)

നാകത്തിൻ കവാടത്തിലൂടെയന്നൊരുതാരം
ലോകസൗന്ദര്യം കണ്ണാൽനുകരാൻ മുതിരവേ,
ഒരു കാനനസൂന മോതിനാൻ മന്ദം മന്ദം:—
"സുന്ദരനക്ഷത്രമേ, നിന്നുടെജന്മം കാമ്യം!
തുംഗമാംപദത്തിൽ നീ വാഴുന്നിതാരാധ്യനായ്;
ഭാഗ്യമാംപേനത്തുമ്പാൽലിഖിതം നിൻജീവിതം!
നിർമ്മലവിഹായസ്സിൽ, താരമേ, നിന്നോടൊപ്പം
നർമ്മസല്ലാപംചെയ്തു മിന്നുവാൻകഴിഞ്ഞെങ്കിൽ............

*　　*　　*　　*

മാമകജന്മംഹതം; ഹാ, വിധേ, നീയെൻതപ്ത
മാനസബാഷ്പത്തിങ്കലലിഞ്ഞീലല്ലൊ തെല്ലും!
ലോകത്താലനാദൃതനായല്ലീ, ഭഗ്നാശനായ്,
കാനനച്ഛായയ്ക്കുള്ളിൽ ജീവിതം നയിപ്പൂഞാൻ?
ഞാനൊരുവനസൂന; മെന്നാലും പരത്തീട്ടു-
ണ്ടെന്നിലും സുഗന്ധത്തെ യദ്ദിവ്യൻ, സമചിത്തൻ:
മന്ദഭാഗ്യനാമെൻെറ നിശ്ശബ്ദസന്ദേശവും
വന്യവായുവിൽതന്നെ ലയിച്ചീടുന്നു, കഷ്ടം!
നാട്ടിലെപ്പൂങ്കാവിങ്കലെങ്കിലും പ്രശോഭിച്ചു
പുഞ്ചിരിപ്പൂതൂമയിൽ വാഴുവാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ! ....

*　　*　　*　　*

ഇന്നലെമുകുളമായ് മേവുമ്പോഴാം ദർശിച്ചോരു
സുന്ദരസ്വപ്നം നിത്യമായ്ക്കരുതിഞാൻ;
തുംഗസൗഭാഗ്യാമൃതം കാംക്ഷിച്ചോരെൻമാനസ
ഭൃംഗമിന്നിതാ, കഷ്ടം, ചുംബിപ്പൂനൈരാശ്യത്തെ!
കണ്ണീരാൽപണിചെയ്തുകൊള്ളാം ഞാനെൻജീവിത
ഹർമ്മ്യത്തിൻശേഷം ഭാഗം—സാദ്ധ്യമെന്തിനി വേറെ?
വിസ്മൃതിക്കുള്ളിൽ താണുപോയ്ക്കൊള്ളാം—ലോകത്തിങ്കൽ

നിസ്സാരനൈരാശ്യത്തോടാക്കുണ്ടാം സഹതാപം?
മാമകജന്മം ഹതാ, ഹാ,വിധേ നീയെൻതപ്ത
മാനസബാഷ്പത്തിങ്കലലിഞ്ഞീലല്ലോ തെല്ലും!!..........''

(2)

താരമോതിനാൻ ''പൂവേ, വിധിയെപ്പഴിക്കൊല്ലേ,
ലോലമാംദലങ്ങളാൽ വൈവശ്യം കഥിക്കൊല്ലേ..........
ഹാ, മർത്ത്യഹസ്തങ്ങളാൽ ക്ഷതമായ്, നശിപ്പാനോ
സുമമേ, പൂന്തോപ്പിലെ ജീവിതംകൊതിപ്പൂ നീ?
പൂവാടിക്കുള്ളിലെത്തുമാ ദുഷ്ടർ പറിപ്പാനായ്
രാവിലെപ്പൂമൊട്ടുകൾ രാവിലേ വിരിയുമ്പോൾ!
നീതെററിദ്ധരിച്ചുപോയ്; പുഷ്പമേ, ജഗത്തിങ്കൽ
കലിതം ലാവണ്യത്തിൻ പുഞ്ചിരിക്കുള്ളിൽശ്ശോകം!
പൂക്കൾതൻ മഹാദൈന്യ ജീവിതഗാനംകേട്ടു
കണ്ണുനീർതൂകീടുന്നു ഞങ്ങളും വൈവശ്യത്താൽ..........

*   *   *   *

കൈകളാൽ തലോടിയും, വൈരമാല്യത്തെച്ചേർത്തു,
മാദിത്യദേവൻ നിന്നെയാദരിച്ചീടുന്നില്ലേ?
പുലർകാലത്തിൽ മന്ദവാതവുംനിന്നിൽ ശീത-
പുളകാങ്കുരം ചാർത്തിത്താലോലമാട്ടുന്നില്ലേ?
മർത്ത്യൻെറ കരസ്പർശമേൽക്കാതെ, സൗന്ദര്യത്തിൻ
ശുദ്ധരശ്മികൾചിന്നും നിൻെറ ഭാഗ്യമേ ഭാഗ്യം!
ഇദ്ദിവ്യവാസന്തത്തേനാസ്വദിക്കുമ്പോൾ, കഷ്ടം,
കൃത്രിമപ്പകിട്ടിനെക്കാംക്ഷിക്കുന്നല്ലോ നീയും!

*   *   *   *

തിന്മതൻനിഴലൊട്ടും തട്ടാത്തവെള്ളിപ്പൂവായ്
വിണ്മലർവാടിക്കുള്ളിൽ നിനക്കും വാഴാംനാളെ ....''

(3)

ശാന്തമായ്സ്ഥിതിചെയ്യും വൃക്ഷപത്രങ്ങൾമന്ദം
തെന്നലിലുലഞ്ഞാടി മർമ്മരഗാനം പാടി:—
''ഹേമന്തവസന്തങ്ങൾ യോജിച്ചകാലത്തല്ലീ
ഭൂമിയും വികസിച്ചു?—ജീവിതമപൂർണ്ണംതാൻ !!!''

പി. കെ. കെ. മേനോൻ, പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി.

ഗ്രാമോദ്ധാരണം.

പടിയത്ത് രാമചന്ദ്രൻനായർ, ജൂനിയർ വിദ്യാർത്ഥി.

രക്തം ഏതുപ്രകാരം മനുഷ്യശരീരത്തിന്നു അത്യന്താപേക്ഷിതമാണോ അതുപ്രകാരംതന്നെയാണ് ഒരു രാജ്യത്തിന്ന് അതിലെ ഗ്രാമങ്ങൾ. രാജ്യത്തിന്റെ അഭിമാനസ്തംഭങ്ങളും നട്ടെല്ലുകളും ഗ്രാമീണരാണ്. അവർ നിരക്ഷരകുക്ഷികളും, സങ്കുചിതബുദ്ധികളുമാണെങ്കിൽ, അവരിൽനിന്നു യാതൊരു സാഹായ്യമൊ, സഹതാപമൊ ഇച്ഛിക്കേണ്ടതില്ല. നഗരങ്ങളിലേക്ക് പരിഷ്കാരം പ്രവഹിക്കേണ്ടത് ഗ്രാമങ്ങളിൽനിന്നാണ്. അസ്തിവാരം ഉറപ്പിച്ചതിന്നു ശേഷമാണ് കെട്ടിടം പണിയേണ്ടത്. അസ്തിവാരത്തിന്റെ ഉറപ്പനുസരിച്ചാണ് കെട്ടിടത്തിന്റെ ഉറപ്പു നിലനില്ക്കുന്നത്. ഭാരതം ഒരു രാഷ്ട്രമാവേണമെങ്കിൽ പൊതുജനങ്ങളുടെ സാഹായ്യസഹകരണങ്ങൾ വേണ്ടതാണ്. അവരെ കൂട്ടിച്ചേർക്കാതെ അല്പം വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ച ചിലർ മാത്രം നടത്തുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യസമരം ഒരു ദേശീയ പ്രക്ഷോഭണമല്ല. അത് വിജയത്തിലൊട്ടവസാനിക്കയുമില്ല. വിജയം കൈവരേണമെങ്കിൽ ദേശീയമായി അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാവണം. പൊതുജനങ്ങൾക്ക് നാടൊട്ടാകെ കർത്തവ്യബോധമുളവാകണം. ഇങ്ങിനെ കൂലങ്കഷമായി പരിശോധിച്ചുനോക്കുന്നതായാൽ ഏതൊരു രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകന്റേയും ചിന്തയെ ആദ്യമായി ആകർഷിക്കുന്ന ഒരു പ്രശ്നമാണ് ഗ്രാമോദ്ധാരണം.

ഗ്രാമങ്ങളുടെ പരിധിക്കപ്പുറം ഇന്ത്യയില്ല. നഗരങ്ങൾ ഗ്രാമങ്ങളെ പിഴിഞ്ഞുകുടിക്കുന്ന മുതലാളികളുടെ സങ്കേതമാണ്. ഗ്രാമീണോദ്ധാരണം ഒന്നുമാത്രമെ ഇന്ത്യയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരപന്ഥാവിനെ സുഗമമാക്കിത്തീർക്കയുള്ളു. ഓരോ ഗ്രാമത്തേയും പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന മാതിരി സ്വയംഭരണപ്രാപ്തമാക്കിത്തീർക്കണം. ചേരരാജാക്കന്മാരുടെയും മററും കാലത്ത് ദക്ഷിണേന്ത്യയിൽ പ്രചാരത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഗ്രാമീണ ഭരണസമ്പ്രദായം ഇന്നത്തെ പരിഷ്കൃതഗവർമ്മേണ്ടുകൾക്കുകൂടി അസൂയാജനകമായ തരത്തിലായിരുന്നുവെന്നാണ് മിക്ക ചരിത്രകാരന്മാരും രേഖപ്പെടുത്തീട്ടുള്ളത്. വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ച എല്ലാ പ്രായപൂർത്തി വന്നവർക്കും സമ്മതിദാനാവകാശം നൽകി, അവരാൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഒരു പഞ്ചായത്ത് ഗ്രാമത്തിലെവരവ് ചിലവ്, നീതിന്യായം, വിദ്യാഭ്യാസം തുടങ്ങിയ ചുമതലകൾ നിർവ്വഹിക്കണം. ഇപ്പോഴത്തെ ഗ്രാമങ്ങളുടെ സ്ഥിതി ഒന്ന് എടുത്ത് നോക്കുക. നിലനികുതിയിലും മററും 1000കയേളം കൊടുക്കുന്ന ഒരു ഗ്രാ

മത്തിൻെറ ആവശ്യത്തിലേക്കായി ഗവമ്മെണ്ട് അതിൻെറ ഇരുപതിൽ ഒരംശം പോലും ചിലവു ചെയ്യുന്നില്ല. കൊല്ലം തോറും ഇപ്രകാരം വലിയ സംഖ്യ ഗവമ്മെണ്ടിലേക്കടക്കുകയല്ലാതെ ഒന്നുംതന്നെ ഇങ്ങോട്ടു മടങ്ങിവരുന്നില്ല. ഇങ്ങിനെ ചിലവ് മാത്രം നടത്തിയാൽ അധഃപതിക്കുന്നത് സാധാരണമാണ്. പ്രതികൂലമായ പ്രവാഹത്തെ തടുത്തുകൊണ്ട് ബലമായ ഒരു വൃക്ഷംതന്നെയാണെന്നു കരുതുക, എത്ര കാലം നില്ക്കും? ഗ്രാമങ്ങളിൽനിന്നു പിരിക്കുന്ന പണം മുഴുവൻ അവിടങ്ങളിൽത്തന്നേ ചിലവിടേണമെന്നല്ല പറയുന്നത്. ഒരു 75 ശതമാനമെങ്കിലും അതതു ഗ്രാമങ്ങളിൽ ചിലവിടുന്നപക്ഷം ഇന്ത്യ ഇന്ന് ഇത്രയും ദരിദ്രനാരായണന്മാരെക്കൊണ്ടു നിറയുകയില്ലായിരുന്നു. തൊഴിലില്ലായ്മക്ക് ഒരു അറുതിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. പണം പിരിക്കുവാനുംഅതതു ഗ്രാമത്തിലെ ആവശ്യങ്ങളെകണ്ടറിഞ്ഞു ചിലവിടുവാനും, ഉള്ള അധികാരവും പഞ്ചായത്തിന്നുണ്ടായിരിക്കണം. ഇപ്പോൾ പഞ്ചായത്തിന്നുകൊടുത്തിരിക്കുന്ന നിയമാധികാരത്തിലും സാരമായ ഒരുതരക്കേടുണ്ട്. കാരണം പഞ്ചായത്തുവിധികളിന്മേൽ, അപ്പീലിന്നിടയുണ്ടെന്നുള്ളത്തന്നെ; അപ്പീലനുവദിക്കുക കാരണം പഞ്ചായത്തിന്ന് അതിൻെറ ശക്തിയെ പ്രദശിപ്പിക്കുവാൻ അവസരം ലഭിക്കുന്നില്ല. നിർദ്ദയമായ മർദ്ദനമൊ, പക്ഷപാതമായ സംഗതികൾക്കു പ്രാധാന്യം കൊടുക്കലോ ഉണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ അപ്പീലനുവദിക്കാവു. മററു കാര്യങ്ങളിൽ പഞ്ചായത്തിന്ന് സർവ്വാധികാരങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കണം. നഗരങ്ങളുടെ അഭിവൃദ്ധി ഗ്രാമങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചാണെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞുവല്ലൊ. ഭക്ഷണത്തിന്നത്യാവശ്യമായ കൃഷിയുടെ കാര്യത്തിലും പഞ്ചായത്തിന്ന് പല പരിഷ്കാരങ്ങളും ചെയ്യാവുന്നതാണ്. ഒന്നാമതായി നവീനരീതിയിലുള്ള കൃഷിസാമഗ്രികൾ ഉപയോഗിച്ചു കാണിച്ചു കൊടുക്കണം. പഞ്ചായത്ത്വക കൃഷിസ്ഥലത്ത് പുതിയ സാമഗ്രികൾ ഉപയോഗിച്ചു അതുകൊണ്ടുള്ള ഗുണംഗത്ത ഗ്രാമീണക്ക് മനസ്സിലാക്കുകയും കൃഷിചെയ്യുന്നത് അഭിമാനകരമായ ഒരു തൊഴിലാണെന്ന് വിദ്യാസമ്പന്നന്മാർ തന്നെ പ്രായോഗികമായി തെളിയിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതത്യാവശ്യമാണ്. വിദ്യാസം സിദ്ധിച്ചവർ തങ്ങൾക്കു പോരായ്മയാണെന്നു കരുതി കൃഷീവലന്മാരെ പുച്ഛരസത്തോടുകൂടി വീക്ഷിക്കരുത്. ഹേർ ഹിററ്ലർ ജമ്മനിയിൽ കൃഷിപരിശീലനം നിർബ്ബന്ധമാക്കിയതു പോലെതന്നെ, കഴിയുമെങ്കിൽ നിർബ്ബന്ധമാക്കിത്തീക്കേണ്ടതാണ്. ഇങ്ങിനെ കൃഷിക്കുപയുക്തമായ സാമഗ്രികൾ ശേഖരിക്കുവാനും അതിനെ പ്രചരിപ്പിക്കുവാനും പഞ്ചായത്തുവക ഒരു സമിതി തന്നെ വേണം. അതോടുകൂടിത്തന്നെ സാധുക്കളായ കൃഷിക്കാക്ക് ധനസഹായം ചെയ്യുവാൻ ഒരു പരസ്പരസഹായസംഘവും (Co-operative Sociey) അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. ഇന്നത്തെ മിക്ക പരസ്പരസഹായസംഘങ്ങളും വളരെ മോശമാ

യ സ്ഥിതിയിലാണ് കാണപ്പെടുന്നത്. പ്രവർത്തകന്മാരുടെ ന്യായത്തിൽനിന്നും സത്യത്തിൽനിന്നും വ്യതിചലിച്ചിട്ടുള്ള പ്രവൃത്തി ഒന്നു മാത്രമാണ് ഈ ശോച്യാവസ്ഥക്കു കാരണം. പഞ്ചായത്ത് ശമ്പളം കൊടുത്ത് ഒരാളെ നിയമിച്ച്, ഓരോ അംശങ്ങളിലേക്കും വെവ്വേറെ സംഘങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ച് പ്രവർത്തിച്ചാൽ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ഗുണം ലഭിക്കുന്നതാണ്. വരവ് ചിലവിനുള്ള സമിതി നീതിന്യായത്തിനുള്ള സമിതി, കൃഷിക്കുള്ള സമിതി, പരസ്പരസഹായസമിതി, വിദ്യാഭ്യാസ സമിതി ഇവക്കെല്ലാം പുറമെ, ആരോഗ്യത്തെ നിലനിർത്തുവാനും, മററും ഉള്ള ഒരു സമിതികൂടി അത്യാവശ്യമാണ്. ഗ്രാമശുചീകരണം മാത്രമായിരിക്കരുത് ഇവരുടെ ജോലി. ഗർഭിണികളുടെ സാഹായ്യത്തിനും മററുമുള്ള ഡോക്ടർമാരേയും, ശിശുസംരക്ഷണശാലകളേയും ഭരിക്കേണ്ട ചുമതലകൂടി അവരിൽ സമർപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ സമിതികൾ എല്ലാം പഞ്ചായത്തിൻെറ കീഴിൽ ആയിരിക്കണം. ഒരു ഗ്രാമത്തിലെ പ്രായപൂർത്തിവന്ന എല്ലാവർക്കും സമ്മതിദാനാവകാശം ലഭിച്ച്, അവർ തിരഞ്ഞെടുത്ത അംഗങ്ങൾ പഞ്ചായത്തിൽ വന്നുകൂടി പല സമിതികളിലേക്കുമായി ഇഷ്ടംപോലെ തിരിഞ്ഞ് പ്രവർത്തിക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്നതായാൽ ഒന്നാമതായി തൊഴിലില്ലായ്മക്ക് ഗണ്യമായ ഒരു കുറവു വരും. രണ്ടാമതു ഓരോ ഗ്രാമവും പട്ടണങ്ങളായി മാറുന്നതാണ്. കാരണം, അവർദേശീയമായ വിദ്യാഭ്യാസവും കൈത്തൊഴിലും, പഠിക്കുന്നതുതന്നേ. സമ്മതിദാനാവകാശത്തേയും, അവരവരേ ഏല്പിച്ച ചുമതലകളേയും നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതെങ്ങിനെ എന്നുള്ള കൃത്യബോധം ഇപ്രകാരമായാൽ അവരിൽ ഉളവാകുമെന്നു മാത്രമല്ല, ദേശസേവനവും ഇതൊന്നിച്ചു തന്നെ സാധിക്കുന്നു.

ഇങ്ങിനെ എല്ലാവിധ പരിഷ്കാരങ്ങളും ഗ്രാമങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുത്തിയാൽ ഓരോ ഗ്രാമവും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൻെറ ആവശ്യകത മനസ്സിലാക്കി പ്രവർത്തിക്കുകയായി. അങ്ങിനെ ഉൽബുദ്ധമായ കർത്തവ്യബോധത്തോടുകൂടിയ ആവേലക്ഷം ഗ്രാമങ്ങൾ ലോകപരിവർത്തനത്തെത്തന്നെ സാധിപ്പിച്ചേക്കും. അതുകൊണ്ട് ഗ്രാമീണരുടെ ശക്തിമത്തായ അസ്ഥിവാരത്തിൽനിന്നും പണി തുടങ്ങുവാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതാകുന്നു. എന്നാൽ താമസം കൂടാതെ വിജയലക്ഷ്മി നമ്മെ വരണമാലയണിയിക്കുന്നതാണ്.

On Superstitions.

By A Lecturer.

SUPERSTITION is an ignorant and irrational belief in omens, supernatural agency, sorcery, divinations, etc. These beliefs tinge our hopes , fears, and actions to a greater or less degree. Some of these we recognise as utterly baseless and harmful, but we are unable to free ourselves from their vice-like grip and we are like Sindbad with the Old Man of the Sea on his shoulders. Yet, there are other beliefs which have a plausible pseudo-scientific basis, and in arguing about these even men eminently reasonable otherwise flounder in a morass. The basis of all superstitions is our fear of the unknown and our desire for happiness. I shall allude mainly to superstitions found in South India, though no race or clime is free from this folly.

We shall first take up omens. A young married woman, a cow, milk, flowers, fruits, and musical linstruments are the line clear signals for our undertakings. A man with dishevelled or matted hair, a man with physical deformities, a man in sorrow, a pig, and a snake are our danger signals.

The above is a reasonable classification, since all pleasing things come under good omens. The Hindu almanacs tell you that you would be lucky if you meet with a prostitute, a corpse carried on a bier, a white-throated eagle called "Garuda" to your left, or a crow to your right (please mark the direction of the bird's flight). But woe to you, if you come across a widow, a man carrying salt, or a cat in your path. What a strange irony it is that a prostitute and a corpse are to be welcomed, while a young widow is to be dreaded like plague ! My readers who belong to the esoteric circle of the science of omens, can probably enlighten us. Reptiles also have been created specially to advise you as regards your future. Listen carefully to the ticking cry of the common lizard, the Gecko. Do not irreverently think that it is the cry of hunger. The tiny reptile has the mysterious power of prophetic utterances. Luck to you, if it creeps upward on your body ; but death to you, if in its fright it reaches your head. Probably, you have been hitherto neglecting your dreams, thinking that they are the creations of a brain thrown out of gear, by a disordered stomach groaning under a load of ill-digested food. Here is a correct interpretation. Dream of a cobra, and you will be rewarded with the jewel in its head. Dream of a buffalo, the swift locomotive of Yama the God of Death, and you will be very soon taken to the abode of that God. Dream of an orthodox Brahmin, and your house will in the near future be visited by "Agni", the God of Fire. The Brahmin symbolises the sacred or purifying fire. It is a well-authenticated fact, that the Pariahs now styled "Harijans" will not in olden times allow any Brahmin to enter their street and they would throw away all their mud pots, if polluted by the rare visitation of that demi-god. Even to-day no farmer allows his Brahmin landlord to enter his vegetable garden, fearing the latter's purging fire or shall I say his "evil eye." If Brahmins have really that devastating power, there would have been no "Justice Party!" To the Brahmin, the number five is ominous and presages death. The cxplanation is quite simple and reasonable. The cakes offered to the dead in Brahmin obsequies are five of each kind. An Englishman does not like to see a dog wailing and tearing the ground

with its nails, since it predicts a burial. The white man who unflinchingly faces bullets in war, behaves like a veritable coward if he faces the number thirteen, accidentally spills salt on his dining table, or has to walk under a ladder. The ladder is an object of fear to the Brahmin if it lies flat in front of his door. Does it not then look like a bier? We shall close this section, with a real story. A lady, belonging to the Brahmin community amongst whom the rule is, "Once a widow, for ever a widow", was on a Friday unlucky enough to lose her "Thali" the symbol of married life in the hurly-burly of getting into a crowded railway compartment. Loud were her lamentations, and her sturdy husband tried all his persuasive arts to console her. A few years later, the lady died a premature death, predeceasing her husband, and thus by her death escaped the evil foreboding of that omen.

II

Let us now turn our attention to supernatural agencies. Many people are ready to swear that they have witnessed the pranks of "Kuttichathan." This little devil is a friend of Shakespeare's Ariel and has the unique power of changing itself at will into any animal. This fellow looks very mild by the side of the fierce Odiyan, a devil peculiar to Malabar. There are others of this ilk, in different parts of South India, and idols representing them with grotesque and terrible features are worshipped by some communities. We see in front of some Tamilian temples huge mud horses lovingly built by the devotees, for these devils to ride on. In other places we find a metallic chain stretched between two trees in a lonely spot, with a chopping knife suspended from it. The rattling sound of the chain will make the stoutest heart quake. But do not imagine that all the devils are terrible. Some are very lovely, and seem to have a love for human companionship. I can vouch for the truth of the followiug incident. One dark night two friends of mine, a vakil and a sturdy merchant, were on an unfrequented road just behind my house. While proceeding thus, the merchant stood stock still all at once, and addressed the vacant air thus: "Please, let go my hands. I am no suitable partner for you!" The astonished vakil asked the other what the matter was. Out came the ready reply, "Don't you see that fair damsel beckoning to me? She is enamoured of the flowers in my hand and of the fragrant sandal paste on my chest." On hearing this the vakil took to his heels and in his frantic flight his chest came into violent collision with a tree and he was laid low. Half an hour later, still perspiring and panting, my friend told me the above story.

The beautiful lines of Coleridge. come to my mind in this connection.

"Like one that on a lonesome road
Doth walk in fear and dread,
And having once turned round, walks on
And turns no more his head;
Because he knows a frightful fiend
Doth close upon him tread."

The very common sight in some towns of a donkey with a tin plate tied to its tail trailing along the gravelled road and running for its very life, being frightened by the rattling sound, is the only parallel I can think of. I shall relate to you another story, which vividly illustrates the aesthetic taste of a devil called "Brahmarakshas." This is a ferocious fellow and cannot be brow-beaten by the severest threat or thrashing. His only weakness is that he can't tolerate any musical note which is out of tune. One day he took a fancy to the beautiful daughter of a King and took up his abode within her. Medical parlance would style it hysteria, but you know the secret was otherwise. The King lost no time in announcing a huge reward for the person who could relieve his daughter of the undesirable tenant. Many sorcerers tried all their arts but were mercilessly thrashed by

the devil. At last, one who knew the Achille's heel of our devil, engaged a piper to play on his "Nagaswaram" before the princess. The piper was one of those musical monstrosities commonly found here. The very first blast on the pipe, made the devil feel the place too hot for him and he begged the piper to desist. But the musical prodigy relentlessly continued on, and our poor devil had to swear that he would not molest the lady any longer.

We now pass on to the ghost world. The ghost is a universal being, but somehow he seems to have a peculiar fascination for Calicut. Every rented house in this town is the favourite abode of one of these disembodied beings. Yon can't imagine the misery of those who live in rented houses here. I am not referring to the tyranny of the landlord, but the mischief of the ghost. If you have any faith in the astrologer's word, you have to be constantly moving from one house to another. A learned friend of mine, well versed in history, once explained to me the permanent result of Tippu Sultan's invasion of Malabar. According to him the ruthless carnage of that invasion set loose the innumerable ghosts to trouble us the poor citizens for ever.

III

Next we take up a study of that interesting person, the sorcerer, who has at his beck and call all supernatural agencies. The science of sorcery finds a congenial soil only in Malabar. Many are the Malayalee sorcerers found in Tamil Districts, engaged in the useful and happy pursuit of relieving the gullible rustic of his hard-earned cash. The criminal career of some of these is too brief and they end their days behind iron bars. The magician with his occult powers will, for a petty fee, promise to transmute base metals into gold, multiply currency notes a thousand fold without the aid of any manifolding machine, find out hidden treasure, exercise evil spirits, and cure epilepsy, hysteria, and lunacy. If you are in an amatory mood he will help you with a love potion to win the lady whom you are pining for, and he is at your service if you want to do away with your enemy. It is worth while to examine his preposterous claims. I have heard from reliable sources that some mental and nervous diseases are cured by these divinities. The sorcerer repeats by rote a set formula and gives some mental suggestions to the patient. Medicated oils are smeared over the body of the diseased and medicines are administered orally whenever possible. I suspect that in the very few cases of authenticated cures, the medicine and the bath are the real curative factors. No one can deny that our minds play an important part in keeping up our health. But even modern psycho-analysts like Freud and Jung, with their elaborate theories of the subconscious mind, the mental repressions, and the wish fulfilment in dreams, and with their abstruse technique of mental analysis, claim knowledge of only the fringe of the subject. Their conclusions are only tentative, and many diseases now classified as mental or nervous may at some future date be satisfactorily explained by the faulty functioning of the ductless glands. But our sorcerer does not stop with mental diseases. He can cure by incantation scabies due to unclean habits, infantile convulsions due to intestinal worms, the diarrohea in children accompanying teething, and jaundice caused by a derangement of the liver. For the chronic invalid, there is always hope in Malabar. The sorcerer is only one of the Trinity, which comprises also the astrologer and the Ayurvedic physician. The general policy of this Trinity is "Tickle me Toby, and I will tickle you". Closely allied to the sorcerer, we have the "Visha Vaidyan" or the specialist in poisons. He is an important personage in the rural parts of Malabar with its numerous reptiles. He is not a physician in the ordinary sense of the term. He has no medicine chest, but

effects cures in cases of snake bite by long winded mantras and sometimes by a single word of benediction! He is modest and does not claim cent per cent cure. Probably he has not heard of the recent offer of a prize by the Haffkeine Institute. Bombay. The task assigned is to cure a monkey into whose blood stream is injected a lethal dose of cobra venom. The cobra is the only honest fellow in the reptile world. He observes all the rules of fair play and is easily pleased by proper propitiation with cow's milk or preferably "payasam". Why is it that nobody has claimed the prize? Is it because the monkey has a proverbially fickle mind and is not amenable to the mental suggestions of the sorcerer? But it is not yet late, the offer is open still.

IV

I have purposely reserved my remarks on astrology for the very last section, as I fear I shall be on debatable ground. Some claim for it a high rank among the various branches of science. I want to raise a preliminary issue before we argue the merits of the case on facts. I have been always perplexed by the dilemma of Free Will Versus Predestination, notwithstanding all the learned disquisitions on the suject. I am asked by my friends not to trouble myself with these theoretical discussions. How to reconcile Predestination, the basic assumption of Astrology with Free Will? The only laboured explanation I ever heard was that astrology predicts only our potential tendencies and if we have a well-developed will we can direct our predestined life into any desired channel. But I was cautioned that only one in a million can do it.

And now let us descend to the solid ground of facts. Every village in Malabar has its Sir Oracle, the astrologer with his bag of cowries. For a couple of rupees or less he is ready with his advice if you are sick, financially embarassed, if you contemplate a matrimonial alliance, or want to recover stolen property. Give him your exact time of birth (it does not matter whether it is local, Madras or Greenwich time), and his predictions can't go wrong. He is in the habit of thinking loud and will fling at you his slokas in endless succession. Give him an encouraging look and an approving nod, and he will unfold to you your past, present, and future. If the planets are adverse to you, he will advise you to bribe the proper deity with a small present. Very often the present you offer to the deity or to his vice-regent on earth, the Brahmin, may not be proportionate to the benefit you wish to derive. It is enough if you have the proper mental attitude.

All the calculations of the astrologer are based on the relative positions of about nine planets. His science tells him which are beneficent and which evilly disposed. But there are no exact quantitative laws to find out the resultant of the various planetary forces, acting simultaneously. The astrologer has to depend on his imagination or intuition. Moreover, the beneficent planets are are always slack in the duties assigned to them, and the evil ones are ever alert. In the face of all these difficulties, the astrologer confidently predicts, and therein lies his greatness. The Brahmins invoke his aid invariably before fixing up any marriage, but it is a mystery why there are as many widows and widowers among them, as in other communities. Probably the science is not at fault, but only the man who interprets it. The astrologer's pastime is not always a harmless one. Sometimes he slyly hints that all your misfortunes are due to the evil machinations of one of your near relatives. He thus sows the seeds of mischief and disturbs your peace of mind if you are credulous enough.

In conclusion, I think I may justly claim to have been quite fair and impersonal in my treatment of the subject. But some of my readers may think otherwise. So fearing their wrath, I cautiously

remain anonymous. But should any one of my readers try to seek me, I ask him in his own interests to read the following story. In a small town in America, gambling with cards was so rampant that honest citizens felt it their duty to protest. The cue was taken up by the editor of a local newspaper and he virulently attacked the vice in the columns of his rag. The very next morning when he was in his editorial sanctum, an irate gambler came up with a horsewhip and asked him where the villainous editor was. The shrewd editor asked him to be seated. gave him a news sheet to read and hurriedly fled downstairs, promising to send up the editor soon. At the foot of the stairs he had to face a second gambler holding a club in a menacing attitude. He told the second one that the editor was busy reading a news sheet and obligingly directed him to the room above. The next minute, the horsewhip and the club came into play, but the real culprit escaped. So, my readers, leave me alone in peace and I shall wish you lucky omens and pleasant dreams.

P. S.—I shall divulge a part of the secret. I am a Brahmin and so, do not attribute my complimentary references to Brahmins to communal prejudice or malice.

“ഇന്ന്.”

ധരിത്രിതന്നിൽപ്പുരുധർമ്മമിന്നു
പരിഷ്കൃതിപ്രൗഢിയിലാണ്ടുപോയി
നിറഞ്ഞു നാനാവിധ ദുഷ്കൃതങ്ങൾ
കുറഞ്ഞുശർമ്മത്തിനെഴുന്ന മാർഗ്ഗം.

൧ പുരാതനാചാരഗതിക്കു കുററം
പറഞ്ഞുപോരുന്നു പരിഷ്കൃതന്മാർ
ദുരാഗ്രഹത്താലിഹ കാകനുണ്ടോ
കുളിച്ചുവാണാലരയന്നമാവൂ?

കലിക്കുകീഴായ് ബ്ബത! മർത്ത്യരെല്ലാം
മതിഭ്രമംപൂണ്ടു വലഞ്ഞുകൊണ്ടും
യഥാർത്ഥമാം ബോധമെഴാതെകണ്ടും
കഴിച്ചിടുന്നൂ ഭരതോർവ്വിയിങ്കൽ.

നടപ്പുമെന്നല്ല നരക്കുടുപ്പും
പഠിപ്പുമന്നന്നു നവീഭവിപ്പൂ
അടിക്കടിക്കിങ്ങിനെ മാറിവന്നാ-
ലൊടുക്കമെന്താവ്വതുമാരറിഞ്ഞൂ-

ഏവം പരിഷ്കാരനഭസ്സിലിപ്പോ-
ളാവിർഭവിപ്പൂ പലരീതിജാലം
അഹോ! മഹാശക്തിയിവക്കൊരററം
കല്പിപ്പതെന്താണതുമോർക്കവയ്യ.

വി. യം. ഗോവിന്ദൻകുട്ടിമേനോൻ,
ജൂനിയർ വിദ്യാർത്ഥി.

പത്മാവതി.

I

നേരം അസ്തമിക്കാറായി. അസ്തമയസൂൎയ്യന്റെ അരുണകിരണങ്ങൾ വൃക്ഷാഗ്രങ്ങളിൽ തട്ടി അവയെ പ്രകൃതിരമണീയമായി തോന്നിപ്പിക്കുന്നു. പക്ഷികൾ തങ്ങളുടെ കൂടുകളിലേക്കു കില്കില ശബ്ദത്തോടെ മടങ്ങുന്നു. മന്ദമാരുതൻ തട്ടിച്ചാഞ്ചാടുന്ന വൃക്ഷാഗ്രങ്ങൾ അവകു സ്വാഗതമരുളുന്നുവോ എന്നു സംശയം ജനിപ്പിക്കുന്നു. വണ്ടുകൾ ഹുങ്കാരത്തോടെ കാട്ടുപൂക്കളിൽ വന്നിരിക്കുന്നു. കാട്ടുചോല'കൾ സാവധാനത്തിൽപ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കുയിലുകൾ സന്തോഷത്തോടെ വൃക്ഷശിഖരങ്ങളിൽ ഇരുന്നു ശബ്ദിക്കുന്നു. അതാ! ഒരു ദിക്കിൽനിന്നു ധൂളീപടലം ഉയൎന്നുവരുന്നു. ആ കാട്ടിൽ ഏവനും ധൈൎയ്യത്തോടെ കടന്നുപോകാറുണ്ടായിരുന്നില്ല. അടുത്തെങ്ങും ജനവാസമില്ല. വളരെ ദൂരത്തായി ചില വീടുകളുണ്ടു്. അവിടത്തെ ജനങ്ങളൊന്നും ഈ ഘോരവിപിനത്തിൽ വരാറു പതിവില്ല. അവിടെ ഒരുകൂട്ടം കള്ളന്മാരുണ്ടെന്നാണു് കേട്ടുകേൾവി. ഇപ്രകാരം ഏകാന്തമായ കാട്ടിൽകൂടി വരുന്നതു് ആരായിരിക്കും എന്നു നമുക്കൊന്നു ആരാഞ്ഞുനോക്കുക. ഒരു യോദ്ധാവു് തന്റെ കുതിരപ്പുറത്തിരുന്നു അതിനെ അതിവേഗത്തിൽ ഓടിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നു. അയാൾ ദേഹമാസകലം കവചത്താൽ മൂടിയിരിക്കുന്നു. ആയാളുടെ അരയിൽ അതിതീക്ഷ്ണമായ ഒരു ഖഡ്ഗം അതിന്റെ ഉറയിൽ തൂങ്ങിക്കിടപ്പുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുതിരയുടെ ജീനിയിൽ ഒരു വെണ്മഴു തിരുകിവെച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രതാപവീരൻ തന്റെ കുതിരയെ ഇപ്രകാരം ഓടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ പെട്ടെന്നു ഒരു ശബ്ദംകേട്ടു. അദ്ദേഹം കുറച്ചു ശ്രദ്ധിച്ചുവെങ്കിലും പിന്നെ ഒന്നും കേട്ടില്ല. അദ്ദേഹം കുറെക്കൂടി സഞ്ചരിക്കുമ്പോഴേക്കും ആ ശബ്ദം മുമ്പിലത്തേക്കാളും വ്യക്തമായി കേട്ടുതുടങ്ങി. അതു ഒരു സ്ത്രീയുടെ വിലാപമാണെന്നു അദ്ദേഹത്തിന്നുതോന്നി. അദ്ദേഹം ഒച്ചകേട്ട സ്ഥലത്തേക്കു മിന്നൽവേഗത്തിൽ തന്റെ കുതിരയെ തിരിച്ചു. അവിടെ ഒരുകട്ടുംകാഴ്ച ഉണ്ടാവാമെന്നും അതിന്നു തനിക്കു സാക്ഷിയായി നില്ക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നുമുള്ള മട്ടിൽ സൂൎയ്യൻ ചരമഗതിയെ പ്രാപിച്ചു.

II

പ്രതാപവീരൻ വൃക്ഷങ്ങൾ നിബിഡമായി വളൎന്നതും കാട്ടുചെത്തി വെടിപ്പാക്കിയതുമായ ഒരു സ്ഥലത്തായിരുന്നു ചെന്നെത്തിയതു്. അദ്ദേഹം ആ ഏകാന്തമായ കാട്ടിൽ ഇപ്രകാരം ഒരു സ്ഥലം വരുവാൻ കാരണമെന്തെന്നു ആലോചിച്ചുനോക്കി. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം അതു കള്ളന്മാരും മററും നിവസിക്കുന്ന പ്രദേശമാ

യിരിക്കും എന്ന് നിശ്ചയിച്ചു. അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരമുള്ള ആ പ്രദേശത്തു കടന്നപ്പോൾ കണ്ടതു് കുതിരപ്പുറത്തിരിക്കുന്ന ഒരു തസ്കരപ്രമാണിയേയും, അയാളുടെ അടുത്തു നില്ക്കുന്ന വേറെ മൂന്നു കള്ളന്മാരെയും, ഒരു കയ്യാൽ ഒരു സ്ത്രീയുടെ തലമുടി ചുററിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടും മറെറക്കയ്യിൽ ഓങ്ങിയിരിക്കുന്ന വാൾ പിടിച്ചുകൊണ്ടും ആ സ്ത്രീയുടെ പ്രാണഹാനി വരുത്തുവാനായി പ്രമാണിയുടെ ആജ്ഞയെ കാത്തുകൊണ്ടും ഇരിക്കുന്ന മറെറാരു കള്ളനെയുമാണ്. ആ സ്ത്രീയുടെ കണ്ണുകളിൽനിന്നു വെള്ളം ധാരധാരയായി പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ട് അവളെ കുളിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. പെട്ടെന്നു അദ്ദേഹം അവിടെ ആവിർഭൂതനായപ്പോൾ ആ കള്ളന്മാരെല്ലാവരും തങ്ങളുടെ ആയുധങ്ങളുമെടുത്തു സജ്ജമായിനിന്നു. പ്രതാപവീരൻ ഇടിവെട്ടും വിധത്തിലുള്ള ഒച്ചയോടുകൂടി ആ സ്ത്രീയെക്കൊല്ലുവാൻ മുതിന്നവരോടു അവളെ വിട്ടുമാറുവാൻ ഗജ്ജിച്ചു. പെട്ടെന്നു കള്ളൻ ഞെട്ടി അല്പം പിന്നോക്കംമാറി. പ്രതാപവീരൻ തൻെറ വാളൂരിപ്പിടിച്ചു. ഉടനെ അവരെല്ലാവരുംകൂടി മുറിയേററ സിംഹങ്ങളെപ്പോലെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ മേൽ ചാടിവീണു. വളരെ നേരം അവർ തമ്മിൽ യുദ്ധംചെയ്തു. അദ്ദേഹം വളരെ വാശിയോടെ പൊരുതി അവരിൽ ഒരുവനെ യമപുരിക്ക് അയച്ചു. ബാക്കിയുള്ള മൂന്നുകള്ളന്മാരും മുറിയെററു പരവശരായി നിലംപതിച്ചു. എന്നാൽ കള്ളപ്രമാണി തൻെറ കുതിരയെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ നേരെ ഓടിച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തെ എതിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോഴേക്കും മുറിയേററവക്കു വിശ്രമം ലഭിച്ചതിനാൽ അവക്കു പോർ ചെയ്യുവാൻ ശക്തിയുണ്ടായി. അവരും ഊരിയ ഖഡ്ഗങ്ങളോടെ അദ്ദേഹത്തോടടുത്തു. കള്ളപ്രമാണിയും നല്ല യുദ്ധതന്ത്രജ്ഞനായിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹം പ്രതാപവീരൻെറ ഖഡ്ഗം തെറിപ്പിച്ചു അദ്ദേഹത്തെ നിരായുധനാക്കി. എന്നാൽ അദ്ദേഹം കുതിരയുടെ ജീനിയിൽ തിരുകിയിരുന്ന വെണ്മഴു ചുഴററിക്കൊണ്ടു് അവരൊടെതിത്തു അവരിൽ ഒരുവനെ അതിന്നിരയാക്കി. അതേസമയത്തുതന്നെ നയകോവിദനായ കള്ളപ്രമാണി അദ്ദേഹത്തിൻെറ കുതിരയെ പരിക്കേല്പിക്കുകയും അതു മറിഞ്ഞുവീഴുകയുംചെയ്തു. അതിനാൽ നമ്മുടെ യോദ്ധാവിന്നു യുദ്ധം ചെയ്വാൻനിവൃത്തിയില്ലാതായിത്തീൻ. അപ്പോൾ അവർ അദ്ദേഹത്തെ ബന്ധനസ്ഥനാക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ അദ്ദേഹം തൻെറ കൈത്തോക്കെടുത്തു ആ രണ്ടു കള്ളന്മാരുടെ നേരെ പ്രയോഗിച്ചു അവരെ അന്തകപുരിക്കു പറഞ്ഞയച്ചു. തൽസമയത്തിൽത്തന്നെ കള്ളപ്രമാണി തൻെറ കുതിരയെ ശരവേഗത്തിൽ ഓടിച്ചുകൊണ്ടു അവിടെനിന്നു മറഞ്ഞു. യോദ്ധാവ് കള്ളന്മാരുടെ അശ്വങ്ങളിൽ ഒന്നിൽ കയറി കള്ളപ്രമാണിയെ പിൻതുടന്നു ചെന്നുവെങ്കിലും അതു നിഷ്ഫലമായതെയുള്ളു. അതിനാൽ അദ്ദേഹം ആ സ്ത്രീയുടെ അടുക്കലെക്കുതന്നെ മടങ്ങി. അവൾ അവിവാഹിതയായ ഒരു കന്യകയാണെന്നു പ്ര

ഥമവീക്ഷണത്തിൽത്തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്നു മനസ്സിലായി. അവൾക്ക ഏകദേശം പതിനാറു വയസ്സുകാണും. അവൾ അത്യധികമായ സൌന്ദൎയ്യത്തോടു കൂടിയവളായിരുന്നു.

III

അവർ രണ്ടാളും പ്രഥമദൃഷ്ടത്തിൽത്തന്നെ അനുരാഗപാശത്തിന്നു അധീനരായി ഭവിച്ചു. അതിന്നുശേഷം അവർ തമ്മിൽ ഇപ്രകാരം സംഭാഷണംചെയ്യു തുടങ്ങി.

സ്ത്രീ—പുരുഷോത്തമാ! അങ്ങു എനിക്ക വേണ്ടി ജീവനെ തൃണതുല്യമാക്കി ശത്രുക്കളോടു പൊരുതി എന്നെ രക്ഷിച്ചതിന്നു ഞാൻ എന്നെന്നേക്കും കടപ്പെട്ടവളാണ്. അതിന്നായി നന്ദിപറയുവാനല്ലാതെ എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ഒന്നും സാദ്ധ്യമല്ല. അങ്ങു ദീൎഘകാലം വാഴുവാനായി ജഗദീശ്വരൻ കടാക്ഷിക്കട്ടെ. പരിശുദ്ധനായ അങ്ങയുടെ പേർ അറിവാൻ ഞാൻ അതിയായി മോഹിക്കുന്നു.

പ്ര. വീ—എന്റെ പേർ പ്രതാപവീരൻ എന്നാകുന്നു. ഭവതിയുടെ ഊരും പേരും അറിഞ്ഞാൽ കൊള്ളാം.

സ്ത്രീ—എന്റെ പേർ പത്മാവതി എന്നാകുന്നു. ഞാൻ ഉദയപുരത്തിലെ രാജാവായ മാനസിംഹന്റെ മകളാണ്. ദയചെയ്യു അത്രത്തോളം വരണം. എന്നാൽ മാത്രമെ ഞാൻ കൃതാൎത്ഥയാവുകയുള്ളൂ.

പ്ര. വീ—എന്നാൽ അങ്ങിനെതന്നെ.

നേരം അൎദ്ധരാത്രിയായി. പക്ഷികൾ തങ്ങളുടെ കൂട്ടകളിൽ അടങ്ങിപ്പാൎക്കുന്നു. അവിടെയെങ്ങും ഒരു നിശ്ശബ്ദത വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു. കൂമൻ മരക്കൊമ്പുകളിൽ ഇരുന്നു ഭയങ്കരമാംവണ്ണം അതിന്റെ ശബ്ദത്തെ ഉച്ചരിക്കുന്നു. തവളകൾ ക്രാ! ക്രാ! എന്നു കരയുന്നു. ഈ സമയത്തു അവർ ഇരുവരും അവിടെ കെട്ടിയിരുന്ന അശ്വങ്ങളിൽ രണ്ടെണ്ണം തിരഞ്ഞെടുത്തു അവയിൽ കയറി യാത്രതുടങ്ങി. അവർ പോകുന്ന വഴിക്കൊന്നും സംസാരിച്ചതേയില്ല. അവർ ഇരുവരും എന്തെന്നില്ലാതെ അന്യോന്യം സ്നേഹിച്ചു. വളരെ സമയം കഴിയുന്നതിന്നു മുമ്പായി അവർ മാനസിംഹന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ എത്തി. അവിടെ അദ്ദേഹം അദ്ദേഹത്തെ ആദരവോടെ സ്വീകരിച്ചു. അതിന്നുശേഷം പത്മാവതി നടന്ന വൃത്താന്തങ്ങളെല്ലാം തന്റെ പിതാവിനെ ഗ്രഹിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം അവളെ രാജോചിതമായ വിധത്തിൽ ആയുധാഭ്യാസം മുതലായവ ശീലിപ്പിച്ചിരുന്നു. കാരണവശാൽ അവൾ കള്ളന്മാരുടെ കയ്യിൽ അകപ്പെട്ടുപോയതാണ്. അവളുടെ മുഖത്തിൽ സൌന്ദൎയ്യം കവിഞ്ഞൊഴുകിയിരുന്നു. വാക്കുകളിൽ നിന്നു മാധുൎയ്യം തുളുമ്പിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ലാവണ്യവതിയായ ആ സ്ത്രീരത്നത്തെ അനവധി പേർ കാമിച്ചു. അവർ മൂവരും ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞശേഷം വിശ്രമത്തിന്നായി പോയസമത്തു മാനസിംഹൻ തന്റെ പുത്രിയുടെ പ്രാണദാതാവായ ആ പുരുഷസിംഹത്തോടു താഴെ കാണുംപ്രകാരം സംഭാഷണംചെയ്യു.

മാന—അല്ലയോ! പുരുഷകേസരി' അങ്ങ് ആരാണെന്നു അറിഞ്ഞാലല്ലാതെ എൻെറ മനസ്സു കൃതാൎത്ഥതയെ പ്രാപിക്കുകയില്ല. അതിനാൽ ദയചെയ്തു അതു എന്നെ അറിയിക്കുക. നിങ്ങൾ ഒരു ശ്രേഷ്ഠകുലജാതനാണെന്നു നിങ്ങളുടെ മുഖം വളരെ നല്ലവണ്ണം തെളിയിക്കുന്നു.

പ്ര. വീ:—തിരുമേനീ! ഞാൻ ആരാണെന്നു നിങ്ങൾക്കു കാലാന്തരത്തിൽ മനസ്സിലാകും. ഇപ്പോൾ ചില കാരണങ്ങളാൽ അവയൊന്നും എനിക്കു പറയുവാൻ തരമില്ല.

ഇതിന്നു ശേഷം അതിനെപ്പററി വിശേഷിച്ചൊന്നും സംസാരിച്ചില്ല. അദ്ദേഹം അവിടെ നാലഞ്ചു ദിവസത്തോളം താമസിച്ചു. അദ്ദേഹം അവളെ വിട്ടുപിരിയുവാൻ വല്ലാതെ വിഷമിച്ചു. സ്നേഹപാശത്തിൻെറ അസ്ഥിവാരം ഇതു ശിഥിലമാകാത്തവിധം ബലത്തിൽ ഉറച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. എങ്കിലും നിൎവ്വാഹമുണ്ടാവാത്തതിനാൽ അവക്കു വേർപെടേണ്ടിവന്നു.

iv

ഒരു ദിവസം രാവിലെ 6 മണിക്കു പ്രതാപവീരൻ തൻെറ കാമിനിയുടെ ഗൃഹത്തിൽനിന്നു തിരിച്ചു. അവരുടെ ദുഃഖം അവൎണ്ണനീയമായിരുന്നു. കാക്കകൾ കാ, കാ, എന്ന ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിച്ചുകൊണ്ട് എല്ലാവരേയും നേരം പ്രഭാതമായി എന്നറിയിക്കുന്നു. പത്മാവതി തൻെറ കാമുകന്നു വഴിക്കു യാതൊരപകടവും പിണയരുതെന്നു ദൈവത്തോടു പ്രാൎത്ഥിച്ചു. അവൾക്കു എന്തെന്നില്ലാതെ അദ്ദേഹം പോയതിന്നുശേഷം ഒരസ്വസ്ഥത ഉണ്ടായി. ഇപ്രകാരം ഇരിക്കുമ്പോൾ മാനസിംഹൻെറ ചാരൻ അവിടെ വന്നു.

ചാരൻ—തമ്പുരാൻ എവിടെയാണ്? അദ്ദേഹത്തിനോടു അടിയന്നു ചില കാൎയ്യങ്ങൾ പറവാനുണ്ട്.

പത്മാവതി—ഇന്ന് എന്തൊക്കെ വിശേഷവൎത്തമാനങ്ങളാണ് നീ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളത്?

ചാരൻ—അടിയൻ പടുമലക്കടുത്തുള്ള കാട്ടിൽക്കൂടിയാണ് ഇവിടെവന്നത്. അവിടെ അതിസങ്കടകരമായ സംഭവം. (അയാൾക്കു അക്ഷരം പുറപ്പെടാതായി)

പത്മാവതി—എന്തു സംഭവമാണുണ്ടായത്? വേഗം പറയുക.

ചാരൻ—അടിയൻ പറയാം. അഞ്ചാറു ദിവസത്തോളം ഇവിടെ ഒരു മഹാൻ താമസിച്ചിട്ട് ഇന്നു രാവിലെ ഇവിടെ നിന്നു യാത്ര പുറപ്പെട്ടില്ലെ? അദ്ദേഹം ആ വഴിയിൽ,

പത്മാ:—നിന്നോടല്ലെ ഞാൻ വേഗത്തിൽ പറയാൻ പറഞ്ഞത്.

ചാരൻ:—തിരുമേനി ക്ഷമിക്കണം. അദ്ദേഹം ആ വഴിയായി പോയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ പെട്ടെന്നു അദ്ദേഹത്തിൻെറ മുമ്പിൽ അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ തന്നെ ഒരു കവചം ധരിച്ച അശ്വാരൂഢൻ ആവിർഭൂതനായി അദ്ദേഹത്തിനോടു പോരാടിത്തുടങ്ങി. ഒടുവിൽ വന്ന മനുഷ്യൻ യുദ്ധം ചെയ്തു പരവശനായി, പെട്ടെന്നു അയാൾ കുഴൽ എ

ട്ടത്ത് ഊന്നുകയും ഒരു പത്തമ്പതു മാപ്പിളമാർ ചാടിവന്നു അദ്ദേഹത്തെ വളഞ്ഞു കയ്യും കാലും പിടിച്ചുകെട്ടിയിട്ടുകയും ചെയ്തു.

V

(ഗുഹ.)

ഇതു കേൾക്കണ്ട താമസം; പത്മാവതി ചാരനേയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു തന്റെ ആയുധങ്ങളെല്ലാമണിഞ്ഞു പുരുഷരൂപത്തിൽ തന്റെ കുതിരപ്പുറത്തു കയറി യാത്ര തുടങ്ങി. അവൾ ചാരൻ പറഞ്ഞ ദിക്കിലെത്തിയപ്പോൾ കണ്ടത് വളരെ ദൂരത്തായി ഒരാൾ ഒരു വലിയ മരത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ കുറെ മണ്ണുവാരിയിട്ടിട്ട് ഓടുന്നതാണ്. അയാൾ നാലുഭാഗവും നോക്കിയിട്ടു ആരുമില്ലെന്നു ബോദ്ധ്യമായതിന്നു ശേഷമാണ് മുൻപറഞ്ഞപ്രകാരം ചെയ്തത്. എന്നാൽ അയാൾ പത്മാവതിയെക്കണ്ടില്ല. പത്മാവതി തന്റെ അനുചരന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി ആ മണ്ണു മാന്തിനോക്കി. അവിടെക്കണ്ടത് 6 അടി സമചതുരമായ ഒരു കല്ലും അതിന്റെ നടുക്കായി ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഇരുമ്പുവളയവുമാണ്. അവർ രണ്ടാളുംകൂടി ആ വളയത്തെ പിടിച്ചുവലിച്ചു ആ കല്ല് പിടിച്ചു മാററി. അവിടെക്കണ്ടത് ഒരു കൂരിരുട്ടുള്ള ഗുഹയാണ്. അവർ അവിടെ തപ്പിനോക്കിയപ്പോൾ ഒരു ഇരുമ്പുകോണി കാണുകയും അതിൽകൂടി താഴെ ഇറങ്ങുകയും ചെയ്തു. അവർ ചെന്ന ആ മുറി വളരെ കുടുങ്ങിയതും ഇരുട്ടടഞ്ഞതുമായിരുന്നു. എന്നാൽ അവർ ഒരു വാതിൽ മെല്ലെ തുറന്നു രണ്ടാമത്തെ മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. ആ മുറി വളരെ വിശാലമായതും വിദ്യുദ്ദീപങ്ങളാൽ പ്രശോഭിപ്പിക്കപ്പെട്ടതുമായിരുന്നു. അവർ അതെല്ലാം നോക്കിക്കണ്ടു. പെട്ടെന്നു അതിന്നടുത്ത മുറിയിൽനിന്നു "നിന്റെ കഥ ഇതോടെ അവസാനിക്കും" എന്ന ഒരു ശബ്ദം മുഴങ്ങി. അപ്പോൾ അവർ വേഗത്തിൽ അടുത്ത മുറിയുടെ വാതിൽ ചവിട്ടിത്തുറന്നു അതിനകത്തു കടന്നു. അവിടത്തെ കഥ അതിദാരുണമായിരുന്നു. അവിടെ ഒരു കട്ടിൽക്കാലിന്മേൽ പ്രതാപവീരനെ കെട്ടിയിട്ടിരിക്കുന്നു. അടുത്തുതന്നെ ഒരാൾ വാൾ ഓങ്ങിക്കൊണ്ടുനില്ക്കുന്നു. നാം വഴിയിൽക്കണ്ട കവചധാരി അവിടെ ഒരു ചാരുകസാലയിൽ കിടക്കുന്നു. അടുത്തായി അംഗരക്ഷകന്മാരെന്നവിധം രണ്ടുപേർ, നില്ക്കുന്നു. വാതിൽ ചവുട്ടിത്തുറന്നപ്പോൾ ആരത്! എന്നു ഒരു ഗംഭീരശബ്ദത്തിൽ കവചധാരി ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ പത്മാവതി ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—"ഞാൻ! ഇവിടെയുള്ള പുരുഷകേസരിയെ രക്ഷിക്കുവാൻ വന്നവൻ". ഇങ്ങനെ അതേ ശബ്ദത്തിൽ മറുപടി പറഞ്ഞതും 'ഠീ.' എന്ന ഒച്ചയോടെ കഥാനായികയുടെ കൈത്തോക്കിൽനിന്നു ഒരുണ്ട പൊട്ടിയതും വാൾ ഓങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നവൻ അയ്യോ! എന്ന നിലവിളിയോടുകൂടി ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞതും ഒരേ നിമിഷത്തിൽ കഴിഞ്ഞു. അപ്പോൾ പെട്ടെന്നു ബാക്കിയുള്ളവരെല്ലാം പത്മാവതിയുടെ നേരെ ചാടിവീണു. എന്നാൽ അപ്പോഴേക്കും പത്മാവ

തിയുടെ അനുയായി പ്രതാപവീരനെ ബന്ധനത്തിൽനിന്നു വിമുക്തനാക്കുകയും അവർ മൂവരുംകൂടി അവരെ എതിർത്തു കൊല്ലുകയും ചെയ്തു. അതിനുശേഷം അവർ ആ സ്ഥലമെല്ലാം പരിശോധിക്കുകയും കിട്ടിയ തെളിവുകളിൽ നിന്നു അതു കള്ളന്മാരുടെ സങ്കേതസ്ഥാനമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തു. അവിടെ മരിച്ചുകിടന്നിരുന്ന കവചധാരിയുടെ മുഖത്തെ കവചം അഴിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ കണ്ടതെന്താണ്? അതു ആദ്യത്തിൽ പത്മാവതിയെ കൊല്ലുവാൻ തുനിഞ്ഞ മഹാദുഷ്ടനായ കള്ളപ്രധാനിയായിരുന്നു. ഈശ്വരൻ അയാളെ അതിന്നു തക്കവണ്ണം ശിക്ഷിച്ചു. അതിനുശേഷം അവർ മൂവരും ആ ഗുഹയുടേ പുറത്തു കടന്നു.

vi

പുരുഷവേഷധാരിയായ പത്മാവതി താൻ ആരാണെന്നു അദ്ദേഹത്തോടു പറഞ്ഞില്ല.

പ്രതാപവീരൻ:—എൻെറ പ്രാണദാതാവും പുരുഷശ്രേഷ്ഠനുമായ അങ്ങുന്നു ആരാണെന്നു എനിക്കറിവാൻ അതിയായ മോഹമുണ്ട്. അതിനാൽ അത് ദയ ചെയ്തു പറഞ്ഞാൽ കൊള്ളാം. നിങ്ങൾക്കു യാതൊരു പ്രത്യുപകാരവും ചെയ്യുവാൻസാധിക്കയില്ലല്ലോ എന്നോർത്തു ഞാൻ പരിതപിക്കുന്നു. നിങ്ങൾക്കു ഞാൻ എന്നെന്നേക്കും കടപ്പെട്ടവനാണ്.

പത്മാവതി—ചില കാരണങ്ങളാൽ എനിക്കു ഇപ്പോൾ ആ വസ്തുത പറവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. അതിൽ ഞാൻ വ്യസനിക്കുന്നു.

പ്ര. വീ—എന്നാൽ ദയ ചെയ്ത് എന്നെന്നേക്കും മറക്കാതിരിക്കുവാനായി നിങ്ങളുടെ മുഖത്തെ കവചം മാററി നിങ്ങളുടെ മുഖത്തെ ഒന്നു കാണ്മാൻ അനുവദിക്കണം.

പത്മാ—അതും ഇപ്പോൾ സാദ്ധ്യമല്ല.

പ്ര. വീ—എന്നാൽ എൻെറ സല്ക്കാരമെങ്കിലും സ്വീകരിച്ചിട്ടേ നിങ്ങൾ പോവുകയുള്ളു എന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു.

പത്മാ—അതിന്നു ഇനിയും വേറെ അവസരമില്ലെ? ഇപ്പോൾതന്നേ എന്തിനാണ്? അതു ഇനിയൊരവസരത്തിലാവാം. എനിക്കു ഒരു ദിക്കിൽ എത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നതിനാൽ നമുക്കു ഇപ്പോൾ പിരിയാം.

ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു അവർ പിരിഞ്ഞു. പ്രതാപവീരൻ തൻെറ അച്ഛൻെറ രാജധാനിയിൽ താമസിയാതെ എത്തിച്ചേർന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ അച്ഛൻ യോധപുരത്തിലെ രാജാവായ ഉദയസിംഹ മഹാരാജാവായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ ഒരു രണവീരൻ ഇന്ത്യയിലെങ്ങും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹവും മാനസിംഹ മഹാരാജാവിനെപ്പോലെതന്നെ ബുദ്ധിശാലിയും, നയോപായജ്ഞനും ആയിരുന്നു. മാനസിംഹ മഹാരാജാവ് ഉദയവർമ്മ മഹാരാജന്ന് അതിവിദഗ്ദ്ധനായ ഒരു പുത്രനുണ്ടായിരുന്നു എന്നു കേട്ടിരുന്നു. അതിനാൽ അദ്ദേഹം തൻെറ പുത്രിയെ ആയാൾക്കു വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുക്കുവാ

ൻ തീച്ച്യയാക്കി. ഉദയവമ്മനും അതിന്നനുക്രലിച്ചു.

VII

പത്മാവതി തൻെറ കാമുകൻതന്നെയാണൊ ആ ഉദയവമ്മൻെറ മകൻ എന്നു ഗാഢമായി ആലോചിച്ചുകൊണ്ടു അവരം അത്യധികമായി വ്യസനിച്ചു. എങ്കിലും വേറെ ആരെയും ഈ വത്തമാനം അറിയിക്കാതെ കഴിച്ചുക്രുട്ടി. ഉദയവമ്മ മഹാരാജാവിൻെറ മകനു പത്മാവതിയെ കല്യാണംകഴിച്ചുകൊടുക്കുവാൻ തീച്ച്യയാക്കി. ഉദയവമ്മ മഹാരാജാവിൻെറ മകൻെറ പേർ ജയസിംഹൻ എന്നായിരുന്നു. വിവാഹദിവസം വിവിധങ്ങളായ ആഭരണങ്ങരം അണിഞ്ഞു പത്മാവതി വിവാഹപ്പന്തലിൽ പ്രവേശിച്ചു. എന്നാൽ അവളുടെ മുഖത്തിന്നു അശേഷം പ്രസാദമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവളുടെ മനസ്സിനെ എന്തൊ ഒന്നു അതിതീവ്രമായി വ്യസനിപ്പിച്ചിരുന്നു. അവിടെ ലക്ഷോപലക്ഷം ജനങ്ങരം ക്രുടിയിരിക്കുന്നു. ശുഭമുഹൂത്തത്തിൽ അവരം തൻെറ ഭത്താവായി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട ആളുടെ ഗളത്തിൽ മാലയണിയിച്ചു. അതിന്നുശേഷം അവരം ജയസിംഹൻെറ മുഖത്തു ഒന്നു നോക്കി. ഹാ! ഇതുവലിയ ഒരാഹ്ലാദം അവരം അവളുടെ ജീവിതത്തിൽ അനുഭവിച്ചിട്ടില്ല. അവളുടെ കണ്ണിൽനിന്നു ആനന്ദബാഷ്പങ്ങരം ഇററിററു വീണുതുടങ്ങി. അവരം ആനന്ദംകൊണ്ടു മതിമറന്നുപോയി. അതിന്നു കാരണമെന്താണെന്നു നമുക്കൊന്നു അന്വേഷിക്കാം. അവിടെക്കണ്ടതു് ജയസിംഹന്നു പകരം പ്രതാപവീരനെയാണ്. അതിനാൽ അവരം ജയസിംഹനും പ്രതാപവീരനും എല്ലാം ഒന്നുതന്നെയെന്നു തീച്ച്യയാക്കി. അവരം അതിരില്ലാതെ സന്തോഷിച്ചു. അവരുടെ വിവാഹം വളരെ ഭംഗിയിൽ കഴിഞ്ഞുക്രുടി. പലരും ആ നവദമ്പതിമാരെ ആശീവ്വദിച്ചു. അവരുടെ ആശീവ്വാദംകൊണ്ടു ആ വിവാഹമണ്ഡപം മുഴങ്ങി. ഇപ്രകാരം വളരെ ശുഭമായി അവരുടെ കല്യാണം കഴിഞ്ഞുക്രുടി. അവർ വളരെ ദിവസം സന്തോഷത്തോടെ വസിച്ചു.

VIII

ഇങ്ങിനെയിരിക്കുമ്പോരം ഒരു ദിവസം ആ ദമ്പതിമാർ ഒരു ചെറു അരുവിക്കട്ടത്തിരുന്നു വിശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു. അവിടെ മന്ദമാരുതൻ വളരെ സാവധാനത്തിൽ വീശിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ആ സമയത്തു അവരുടെ മനസ്സിൽക്രുടി പൂവ്വസ്മരണകരം ശരവേഗത്തിൽ പാഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. പെട്ടെന്നു അദ്ദേഹം വളരെ വിവണ്ണനായി.

പത്മാവതി—പ്രഭോ! അങ്ങു എന്തിനാണ് വൃഥാ സങ്കടപ്പെടുന്നതു്. ദയചെയ്തു എന്നോടു അതിന്നുള്ള കാരണം പറയണം.

ജയസിംഹൻ—പ്രിയെ! ഞാൻ പറഞ്ഞാൽ നീ ക്രുടി ദുഃഖിക്കും? അതിനാൽ ഞാൻ പറയുന്നില്ല.

പത്മാ—പ്രാണനാഥാ! അങ്ങയുടെ സുഖദുഃഖങ്ങളിൽ പങ്കുകൊള്ളേണ്ടതു് എൻെറ കടമയല്ലേ? അതുകൊണ്ടു പറയണം.

ജ. സി—എന്നാൽ കെട്ടുകൊള്ളുക. ഞാൻ ഭവതിയെ കള്ളപ്രമാണിയിൽനിന്നു രക്ഷിച്ചതിന്നുശേഷം ഇവിടെ നാലഞ്ചുദിവസം താമസിച്ചില്ലേ? അതിന്നുശേഷം ഞാൻ യാത്രചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ചില കള്ളന്മാർകൂടി എന്നെ പിടിച്ചുകെട്ടി അവരുടെ ഗുഹയിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി കൊല്ലുവാൻ ശ്രമിച്ചു. അപ്പോൾ ഒരു യോദ്ധാവ് അവിടെ വന്നു എന്നെ രക്ഷിച്ചു. ആയാൾ ആരാണെന്നു അറിവാൻപോലും എനിക്കു സാധിച്ചില്ല. അയാളെ കണ്ടാലല്ലാതെ എനിക്കു മനസ്സമാധാനമുണ്ടാവില്ല.

പത്മാ—പ്രാണേശ്വരാ! ഞാൻ അയാളെ അറിയും. ഇന്നു രാത്രി 9 മണിക്കു ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ അവിടുത്തേ വായനമുറിയിലേക്കു പറഞ്ഞയക്കാം.

ജ. സി—എന്നാൽ വളരെ സന്തോഷം.

ജയസിംഹൻ വളരെ അക്ഷമയോടെ രാത്രി 9 മണിവരെ കാത്തുനിന്നു. പെട്ടെന്നു ഒരു കവചധാരി അവിടെ എത്തിച്ചേർന്നു. അതിന്നുശേഷം അവർ കുറെ കുശലപ്രശ്നം ചെയ്തു. താൻ അദ്ദേഹത്തെ ജീവനുള്ളകാലം മറക്കുന്നതല്ലെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്നു തന്റെ കീഴിൽ വലുതായ ഒരു ഉദ്യോഗമുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കാമെന്നും ജയസിംഹൻ പറഞ്ഞു. ഹാ! അത്യാശ്ചര്യം! അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തുണ്ടായിരുന്ന കവചം മാററിയപ്പോഴാണ് അതു് പത്മാവതിയാണെന്നു ജയസിംഹന്നു മനസ്സിലായതു്. അവർ സന്തോഷസാഗരത്തിൽ മഗ്നരായി. അധികകാലം താമസിയാതെ മാനസിംഹനും ഉദയവർമ്മനും മരിച്ചതിനാൽ ജയസിംഹൻ രാജാവായിത്തീർന്നു. അതിന്നുശേഷം ആ ദമ്പതിമാർ പ്രജകളുടെ ക്ഷേമത്തിന്നായി അക്ഷീണപരിശ്രമം ചെയ്തുകൊണ്ടു വളരെക്കാലം സുഖമായി വാണു.

സി. വി. വെങ്കിടേശ്വരൻ,
ഫോർത്തുഫോം വിദ്യാർത്ഥി.

Principal's Report on the Working of the College during the Year 1934-35.

Following the time-honoured practice, I beg to place before you my report on the working of this college during the past academic year, 1934—35. Lest I should bore you, I have dwelt only on such points as are likely to interest you, omitting all the dry details of administrative work.

Strength	March 1932	March 1933	March 1934	March 1935	Present strength
College	135	124	143	113	102
School	711	727	738	796	848
	846	851	881	909	950

The above figures show that the strength of the 'school section' has been steadily going up, while that of the 'college section' has been falling. This fall is not confined to this institution alone, for the annual reports of the Madras University for 1933 and 1934 show that the strength has gone down in many other colleges also.

One is tempted to ask why students are not flocking to the University portals in such large numbers as they used to. The chief reason, in my opinion, seems to be that University education is losing its charm for the younger generation on account of the growing unemployment and consequent increase in the number of 'learned beggars'. The charge has been brought against our Universities—and it is not unfounded—that they are doing nothing to solve the problem of unemployment. "I thoroughly share in the bitterness of our young men against the present system of education in our Universities", said Sir Tej Bahadur Sapru when he presided over the second session of the U. P. University Students' Conference in November last. He made a very vehement attack on the merely cultural aspect of University Education in India. It was a trenchant criticism and I cannot help quoting a portion of his spirited address. He said: "It is all very well for men settled in the professions to talk of advancement of knowledge and development of culture. I am not hostile to culture which is essentially a habit of the mind but education should have not only cultural but also economic value. I do not live in the cloudland of culture but have my feet firmly planted on earth. Look at the disappointment of young men who are going from door to door for jobs and recommendations. Do you know that the graduates of your University have enrolled themselves as Police constables, Masters of Arts are selling milk in streets and Intermediates working as cycle peons while LL. B's have accepted humble jobs in the Excise and Registration Departments, which would not have been allowed in countries where there are traditions of real University culture? People in England, France, Switzerland and Italy have realised, and we in India should realise, that the University products must become useful economic units of society, instead of being martyrs to the illusive cry of culture and knowledge". That there is something radically defective in our present educational system as a whole is admitted on all hands. His Highness the Yuvaraja of Mysore while inaugurating the Educational Week Celebration in that city some time ago,

referred to some of the outstanding defects and said : "A typical student in a very outspoken article the other day told us that it (the present educational system) undermined his faith, destroyed his ideals, ruined his health and gave him no equipment for the battle of life. The employer confirms the complaint He finds the product of your schools lacking in the elementary requirements of business work, such as legible handwriting, clear thinking and ready arithmetic. Too often he finds the candidate who offers himself too big for his job in one sense and not big enough in another. The parent complains of lack of discipline, the doctor of seeds sown that lead to the ruin of eyesight or digestion. And the professor agrees that the system is bookish and lop-sided, adapted to the single object with which it was invented a century ago and totally unsuited to assist in the rounded development of a people who are advancing on all fronts at once". Sir Tej Bahadur is perfectly right in saying that our educational system should be completely overhauled. As President of the United Provinces Unemployment Committee, he has drawn up a valuable report wherein the question of educational reforms has been ably dealt with and recommendations have been made for the remodelling of primary, secondary and university education. The document contains many useful suggestions, not the least important of which is that "steps should be taken to afford advice to parents in regard to the intellectual capacity of their boys and their suitability for certain careers." To put it shortly, the 'bread-and-butter' aspect of education designed to equip the students to earn their livelihood is as important as the 'spiritual and cultural' aspect of it and too much stress ought not to be laid on the latter at the expense of the former. We hope that the Central Advisory Board of Education which was constituted recently and the inaugural meeting of which was held at Delhi in December last, will be able to reconstruct our educational system on healthy and useful lines.

The increasing poverty in the country may also partly account for the fall in strength and as far as one can see, there seems to be no near chance of our escape from the present financial stringency.

In the report which I submitted to the Board of Management in August last, I suggested the advisability of introducing 'Natural Science' as an optional subject in the Intermediate classes. Science is becoming increasingly popular and that is as it should be in the present highly advanced scientific age. In my opinion, the introduction of 'Natural Science' is likely to be very beneficial to many of our students. The suggestion I have made has the entire approval of the Board of Management and His Highness the Zamorin Raja is also very much in favour of increasing the 'Science subjects". If funds permit, the 'Natural Science Section' will be opened in June 1937, the year in which the Diamond Jubilee of this hoary institution has to be celebrated.

Scholarships. 16 scholarships were awarded under the rules. The Chowghat scholarship was also awarded. The Junior Conolly scholarship was awarded to a student of the Junior class. There were 70 poor and deserving students who were granted full and half fee concessions. 9 boys of ex-military men were free scholars and there were 6 Government scholarship holders. 25 students belonging to the Zamorin's family were free scholars.

Examination Results :—72 students appeared for the last Intermediate Examination. Of these, 32 passed in full, 11 in the First Class while 35 passed in one or two of the three parts. The percentage of passes in each of the various subjects is as follows :—

English.	64	Chemistry.	52
Sanskrit.	86	Logic.	79
Malayalam.	82	Modern History.	86
Mathematics.	77	Indian History.	100
Physics.	78		

8 students won distinction in Mathematics, 16 in Physics, 12 in Chemistry, 2 in Logic and 1 in Sanskrit. In the S. S. L. C. Public Examination, 37 students were declared eligible for admission to a University course out of 75 who appeared.

While on the subject of 'examination results,' I cannot refrain from remarking that the present system of examinations has to be reformed considerably, inasmuch as these examinations, as they are conducted now, are, at best, only a test of memory. Even in England, they are discribed as "among the worst enemies to education in freedom of thought and independence of judgment". That being so, it is a serious error to judge the work of an educational institution merely by the percentage of passes in such examinations. But examinations, in some form or other, are necessary and hence they must not be ended but mended. An English Committee appointed to consider the question, say that "they are of opinion that examinations as a test of efficiency are necessary. They hold that it is impracticable to recommend an *a priori* cure for the defects of the present examination system as it would be to recommend an *a priori* cure for a disease". We may, however, venture to hope that as a result of the experiments which are now being made, some methods will soon be devised which will effectually remove the evils of the present system.

Library and Reading Room.—121 books were added to the Library during the year under report. I may mention in this connection that we are deeply indebted to Miss Barber who was so kind as to present the Library with 39 books in July last. Being modern fiction, they are a valuable addition to the Library and are likely to be made good use of by the students. Let me once again thank her for her well-chosen gift.

The following newspapers and magazines were subscribed for ;—

NEWSPAPERS.

1. *The Hindu.*
2. *The Champion.*
3. *Keralapatrika.*

MAGAZINES.

1. *Illustrated London News.*
2. *Tit Bits.*
3. *Strand.*
4. *Review of Reviews.*
5. *The Wide World.*
6. *John O'Londons Weekly.*
7. *Scientific American.*
8. *Educational Review.*
9. *Modern Review.*
10. *Scholar.*
11. *Journal of Indian History.*
12. *Historical Research.*

Several other magazines were also received here in exchange for the college magazine.

Societies.—The college Debating Society did not work during the year owing to want of proper accommodation. The High School Society had a few meetings. I am glad to say that the College Society has been revived this year and is working quite satisfactorily. It may also be mentioned that the History Association which was sleeping for a long time has now woke up and begun to work.

Sports and Games.—The games played were hockey, foot-ball, volley-ball, badminton, tennis and cricket. The physical activities were fairly satisfactory and the students took part in the West Coast Tournaments and many other matches. The large number of prizes to be given away presently to the young sportsmen of the college will bear ample testimony to the encouragement which the Games Committee of the college are giving the students in the matter of games and sports.

Hostel.—There were only 25 boarders. With the diminution in the strength of the college, the strength of the Hostel

has also gone down. There are only 15 boarders this year.

Working Days.—The college worked for 160½ days and the school for 182 days during the year.

Prize Day.—The annual Prize Distribution took place in the Guruvaurappan Hall on 23—11—1934 under the presidency of Sir. M. Krishnan Nair who opened the Guruvayurappan Buildings that day. His Highness the Zamorin Raja was present. The function was largely attended and everything went off well. An account of it has been published in the March issue of Vol. VII of the College Magazine.

Buildings.—The new buildings named after Lord Guruvayurappan but for whose generous bounty they would not have come into existence, are now practically complete. A few more improvements have to be made. The Hall and the Reading Room are now fitted up with electric lights and I have no doubt that the class rooms will also have electric lights ere long. *Festina Lente.*

The College Magazine.—The magazine which ought to be published three times a year was issued only twice last year. During the current year, no issue has as yet been published, mainly on account of the paucity of students' contributions; but I am glad to say that it is alive and is being printed and that we hope to bring out an 'Annual' before the college closes in March. A magazine is not worth the name, unless it contains a fairly good number of students' articles and it is a great pity that, though the magazine is in its eighth year, the students here are not trying to nurture it properly. Let me hope that it will enter on its ninth year under better auspices and that it will be carefully looked after by the young folk for whose benefit it is intended.

The Old Boys' Association;—I am very much grieved to find that the Association of the 'old boys' of this college formed 6 years ago has not grown in strength in spite of the efforts made by the present secretary. When the announcement of this function was made in the papers, the addresses of the 'old boys' were called for so that I could communicate with them, but there has been practically no response. The college will be celebrating its Diamond Jubilee in 1937 and it is expected that their kind help and whole-hearted co-operation will be forthcoming in a large measure at least then. I request the 'old boys' who are present here to take an interest in their old 'Alma Mater' and to help me in making the association a worthy appendage to this institution.

The Staff Council.—An important event during the year was the formation, on the 28th September last, of a Teachers' Association under the name, The Zamorin's College Staff Council. There were monthly meetings and many matters of educational importance were discussed. Ast he president of this Council, I am glad to say that it is doing good work and I have no doubt that if it continues to function properly, it will help us considerably in improving the tone and efficiency of the college.

The working of the college was on the whole quite satisfactory and I take this opportunity of tendering my heartfelt thanks to H. H. the Zamorin Raja and the Board of Management for their help and guidance and to the staff for their co-operation.

May God bless the college and bless us all!

Zamorin's College, Calicut, 20--2--'36.

A. V. KUTTIKRISHNA MENON,
Principal.

ഗോപിയുടെ ഗർവ്വ്.

———:o:———

വഞ്ചിപ്പാട്ട.

1. പീതമാകും പൂന്തുകിലിൻമീതെ മോടികലരുന്ന
പൂതമാകുമരഞ്ഞാണമണിഞ്ഞുകൊണ്ടും;
തിരുമാറിൽ തിളങ്ങിടും തിരുമറുവതിന്നു കീ-
ഴൊരുതിരുമണി ചാർത്തി വിളങ്ങിക്കൊണ്ടും,

5. യുവശോഭ കലരുന്നാമുഖമതിൽ മനോജ്ഞമാ
യെവനേയും വശത്താക്കും ചിരിയെ പൂണ്ടും,
വശങ്ങളിലെല്ലാം ചുററിനിന്നീടുന്ന യുവതിമാ
രശേഷവും കൊതിച്ചീടും കടക്കണ്ണോട്ടം,

9. കിളികളെ ഫലമെന്നവിധാ കന്യാമനങ്ങളെ
യിളക്കീടും കോമളമാമധരമോട്ടം,
ആശ്ലേഷത്താൽ തൻതനുവിലിഴുകിടാൻ തരുണിമാ
രാശിച്ചീടും മലയജ തിലകമോട്ടും,

13. ആളികളാം സുന്ദരിമാരോടുകൂടി കേശവനും
മേളിച്ചുകൊണ്ടങ്ങുമേവും കാലമേകദാ
ഒരുവൾകണ്ണന്തന്നിലിയന്നിടുമനുരാഗ-
മൊരുവൾക്കും ലഭിക്കായെന്നനുമാനിച്ചാൾ.

17. ഒരുദിനം ദേവനവർ നടുവിൽനിന്നതിവേഗം
മറഞ്ഞാനാലോകനാഥനെന്തസാദ്ധ്യമാം?
ഗോപികമാർ ചിലർകേണു, ചിലരമ്പരന്നുപോയി
ഗോപിനാഥപദംനോക്കിക്കുപിതരായി.

21. നടന്നിതുപലവഴിയതുനേരമൊരുവൾക്ക-
ങ്ങുടനേ കാണുമാറായീ ഹരിയെമുമ്പിൽ.
സ്വതവേതാൻ പ്രത്യേകമാണെന്നു നിനച്ചീട്ട മവ-
ളതിയാകും കലഹത്തെക്കലർന്നുനിന്നാൾ.

25. ദേവനോതി, "കുപിതയായീട്ടുവാനായെന്തുമൂലം
തവാഗ്രഹം തൂപായെന്ന്യേ കഥനം ചെയ്ക."

അത്രനേരമെന്നെത്തോളിലെടുത്തങ്ങു ഗൃഹത്തിങ്ക-
ലൻക്ഷണം ഭവാനെത്തിക്കേണ''മെന്നാലും ഹാ!;

29. ദേവദേവനിരുന്നുതൻ തോളിലേറാൻ ചൊല്ലിയഹം
ഭാവമേറും ഭാമിനിയോടിണ്ടലെന്നിയേ
തെളിഞ്ഞതാം ഭാവമേറെക്കലരുന്നമുഖമോടെ
ഞെളിഞ്ഞവളിരിക്കുവാൻ മുകുന്ദമെയ്യിൽ

33. തുടർന്നുഹാ! ശാന്തം പാപം!! ലോകനാഥൻതന്നെക്കൊണ്ട-
ങ്ങെടുപ്പിക്കയെന്നോ വെറും ലോകനാരിയേ?
ചക്രപാണിതന്റെ ചുമലതിലേറീട്ടിരുന്നീടാൻ
വക്രബുദ്ധി, യുവതിയും തുടർന്നിട്ടപ്പോൾ

37. മറഞ്ഞിതു മധുരിപു, മലർന്നുവീണിതു മങ്ക
നിറയെ നാണവുംപൂണ്ടു മടങ്ങീടിനാൾ.

ടി. എം. ഭാസ്കരൻ നിടുങ്ങാടി,
പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി.

വിദ്യാർത്ഥികളുടെ സ്വരാജ്യനന്മക്കുള്ള കത്തവ്യങ്ങൾ. *

ഒരു രാജ്യത്തിൻെറ ഭാവി ആ രാജ്യത്തിലെ വിദ്യാത്ഥികളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും. ആ രാജ്യത്തിൻെറ പ്രത്യാശ മുഴുവനും അവരിലായിരിക്കും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. ലോകരംഗത്തിൻെറ മുന്നണിയിലേക്ക് സ്വരാജ്യത്തെ ആനയിക്കുവാൻ അവരുടെ ഇളംകരങ്ങൾ സുശക്തങ്ങളാണ്. ചെന്നിണം ചിതറുന്ന പോക്കളത്തിലോ, വിഷവായുമയമായ ആകാശദേശത്തിലൊ ചുടുരക്തം ചൊരിഞ്ഞ് തങ്ങളുടെ രാജ്യത്തിൻെറ അഭിമാനസ്തംഭം ആകാശത്തോളം പൊക്കുവാൻ അവക്ക് പ്രയാസമായിരിക്കാം. അവരുടെ പരിതസ്ഥിതി അതിന്നു പ്രതികൂലമായിരിക്കാം. അങ്ങിനെയൊക്കെയാണെങ്കിലും അതിലും വലിയ കായ്യങ്ങൾ അവക്ക് അവരുടെ രാജ്യത്തിന്നുവേണ്ടി ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്.

ആഷ്ഭുവിന്നു നമുക്ക് ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിക്ക് അനുസരിച്ച് എന്തൊക്കെചെയ്യാം? സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിനുള്ള നമ്മുടെ ആയുധം 'അഹിംസ'യാണ്. അതിരിക്കട്ടെ, പടവാളിൻെറ പു ിരിയെ നമുക്ക് പിന്നീട് സ്വാഗതം ചെയ്യാം; പാവപ്പെട്ട തൊഴിലാളിയുടെ വിശന്നുപൊരിയുന്ന വയറിനെ, കാലുകെട്ടി പിടിച്ചു വിശന്നു കരയുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങളെ, തൃപ്തിപ്പെടുത്തുക. അതു നമുക്കു സാധിക്കാത്തകായ്യമാണൊ? നമ്മുടെ സ്ഥിതിതന്നെ ഒന്നോത്തുനോക്കുക. കുടിൽവ്യവസായം നമുക്ക് പുലത്തിപോന്നുകൂടെ? വിശന്നു മരിക്കാറായ ഒരു തൊഴിലാളിയുടെ ജീവിനെ എന്തിന്നു നാം വറുതിപ്പിശാചിന്നു ബലികഴിക്കുന്നു?

ഭാരതത്തിൻെറ അഭിമാനം പുലത്തുന്ന, സാമ്പത്തികസ്ഥിതിയുയത്തുന്ന, ഖദർവസ്ത്രം എന്തുകൊണ്ട് എല്ലാ വിദ്യാത്ഥികൾക്കും ധരിച്ചുകൂടാ? പാശ്ചാത്യദേശങ്ങളിൽ അലറിക്കൊണ്ടു കിടക്കുന്ന യന്ത്രങ്ങളുടെ മുതലാളിമാരെ പുലത്തുന്നതൊ, സാധുക്കളായ നമ്മുടെ സഹോദരന്മാരെ രക്ഷിക്കുന്നതൊ, നമ്മുടെ കത്തവ്യം? 'നമ്മൾ നൂററുതുലുകൊണ്ട് നമ്മൾനെയ്ത്ത വസ്ത്രംകൊണ്ട്' നമുക്ക് ജീവിക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ലെന്നുവരും. പക്ഷെ നമ്മുടെ നാട്ടിൽനെയ്ത്ത വസ്ത്രംകൊണ്ട് നമുക്ക് നിവൃത്തിക്കാം. വിദ്യാത്ഥികൾക്ക്, ഇന്ത്യൻ വിദ്യാത്ഥികൾക്ക് സ്വരാജ്യസേവനം ഇതിലേറെ മറെറന്തുവേണം? നിങ്ങൾ പട്ടിന്നുപകരം പരുപരുത്ത വസ്ത്രം കൈക്കൊള്ളുന്നതുകൊണ്ട് ലക്ഷോപലക്ഷം സാധുക്കൾ തൃപ്തിയടയുന്നുണ്ടെന്നു ആശ്വസിക്കുക.

വിദ്യാത്ഥികൾക്കാണ് അധികം ഒഴിവു സമയം ഉള്ളത്. വിപുലമായ വിദ്യാഭ്യാ

---

* ഒരു പ്രബന്ധപരീക്ഷയിൽ സമ്മാനാർഹമായിക്കണ്ടതു്.

സംകൊണ്ടും പരിഷ്കൃതജനനമുദായത്തിനോടുള്ള സമ്പക്കംകൊണ്ടും വികസിതമായ ഒരു മനസ്സോടു കൂടിയായിരിക്കും നാം നമ്മുടെ "താരും തളിരും" നിറഞ്ഞ നാടൻപ്രദേശം കാണുക. നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസം എത്രതന്നെ പരിമിതമായിരുന്നാലും അതു അവക്കു നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിയെ വ്യക്തമാക്കികൊടുക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായിരിക്കും. മഹാത്മജി ഒരിക്കൽ ഇങ്ങിനെ പറയുകയുണ്ടായി:-"ഒരു വിദ്യാത്ഥിക്കു തന്റെ രാജ്യത്തിന്നു ചെയ്യാവുന്ന വലിയ കാര്യങ്ങളിൽ ഒന്ന് തങ്ങളുടെ പട്ടിണി കിടക്കുന്ന സഹോദരങ്ങളെ രക്ഷിക്കുകയാകുന്നു. അതിന്ന് ഒന്നേ വഴി നമുക്ക് തുറന്നുകിടക്കുന്നുള്ളു. അത് നമ്മുടെ വ്യവസായത്തെ പുലത്തുകയാണ്. എല്ലാ വിദ്യാത്ഥികളും ഖദർധാരികളായി കാണുവാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു". ഈ പരമാത്ഥം നമ്മുടെ നാടൻസ്നേഹിതന്മാക്കു ഉപദേശിച്ചുകൂടെ? അവരെ ഖദർ ധരിപ്പിക്കുവാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചുകൂടെ? അതൊക്കെ ഒരു വിദ്യാത്ഥിയുടെ സ്വരാജ്യസേവനകാര്യപരിപാടിയിൽ അടങ്ങുന്നതായിരിക്കും. കൂടാതെ അവധിദിവസങ്ങളിൽ നാം ഖദർവസ്ത്രങ്ങൾ വാങ്ങി നാടൻപ്രദേശങ്ങളിൽ നടന്നു വില്ക്കണമെന്നുകൂടി എനിക്ക് അഭിപ്രായമുണ്ട്. ശ്രേഷ്ഠകുലജാതന്മാക്കു അതൊരു പക്ഷെ അഭിമാനക്ഷയമായി തോന്നിയേക്കാം. നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ ആ വഴിക്കു സേവിക്കാമെങ്കിൽ, നാം ദുരഭിമാനം പുലത്തരുത്. നാം അതു ചെയ്യുകതന്നെ വേണം.

നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകഷിക്കേണ്ട മറെറാരു വിഷയം ഗ്രാമോദ്ധാരണമാണ്. ഗ്രാമങ്ങളുടെ അഭിവൃദ്ധിയിലാണ് ഭാരതത്തിന്റെ ഭാവി ഉറപ്പിക്കേണ്ടത്. കേവലം ചില പട്ടണങ്ങളിൽ മാത്രം വിദ്യാഭ്യാസവും പരിഷ്കാരവും ഉണ്ടായാൽ പോരാ, അതു നാട്ടു മുഴുവൻ പരക്കണം. എന്നാൽ മാത്രമെ ഭാരതവഷം സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്നു അഹയാവുകയുള്ളു. നമ്മുടെ പരിമിതമെങ്കിലും ഗുണസമ്പൂണ്ണമായ വിദ്യാഭ്യാസത്തെ നാട്ടുകാരുടെ ഇടയിൽ പ്രചരിപ്പിക്കണം. അതിന്റെ ഫലം അതിരററതായിരിക്കും.

ഒരു രാജ്യത്തിലെ അനാചാരങ്ങളെ അകലെ കളയുവാൻ ഒരു വിദ്യാത്ഥിയോളം മററാക്കും സാധിക്കുകയില്ല. ഭാരതത്തിലെ ഇന്നത്തെ തീണ്ടൽ മുതലായ പല ദുരാചാരങ്ങളേയും ദൂരീകരിക്കുവാൻ പത്തു മഹാത്മജി വിചാരിക്കുന്നതിനേക്കാം വേഗത്തിൽ നാം ഏകോപിച്ചു പ്രവത്തിച്ചാൽ സാധിക്കുന്നതാണ്. അതിന്നു സവ്വ വിദ്യാത്ഥികളും കച്ചകെട്ടിപുറപ്പെടേണ്ടതാണ്. അങ്ങിനെ ചെയ്യുമ്പോൾ ഇനിയത്തെ വിവേകാനന്ദന്നു കേരളം ഭ്രാന്താലയമാണെന്നു പറയേണ്ടിവരികയില്ല. അയിത്തപ്പിശാചിന്റെ ചിലമ്പൊലി-പടിയിറങ്ങിപ്പോകുമ്പോഴത്തെ ചിലമ്പൊലി-നമ്മുടെ കണ്ണങ്ങളിൽ മുരളിഗാനം പൊഴിക്കും. ഭാഗ്യവക്ഷത്തും അനാചാരത്തിന്റേയും അന്ധതയുടേയും എതിരായി കതക് തട്ടിയടക്കും. ആ ദിവസം വിദ്യാത്ഥികളുടെ ഏകോപിച്ചുള്ള ദിവ്യശക്തിയുടെ ഉദയദിവസം തന്നേയാണ്.

ഈവ്വിധങ്ങളായ പ്രവൃത്തികളുടെ ഫലം അനന്തങ്ങളാണ്. ഖദർ വസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രചുരമായ പ്രചാരത്തോടുകൂടി വററിവരണ്ട തൊഴിലാളിയുടെ, നമ്മുടെ നാട്ടുകാരുടെ, ചോരക്കുഴലിൽ ചുടുചോരപായുന്നതു കാണാം; നാടൻ പ്രദേശങ്ങളിൽ ഖദർ വസ്ത്രം പുത്തരിയല്ലാതായിത്തീരട്ടെ' ക്ഷേമദേവതയുടെ വളകിലുക്കം നമുക്കു ശ്രവിക്കാം. നമ്മുടെ രാജ്യത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ഭരണപരിഷ്കാരസമരം ഇങ്ങിനേയുള്ള അസ്ഥിവാരത്തിന്മേൽ ഉറപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. പട്ടിണിപ്പാവങ്ങൾക്ക് പൊരുതുവാൻ എത്രതന്നേ സാധിക്കും?

വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു വിദ്യാർത്ഥികളായിരിക്കുമ്പോൾ ചെയ്വാൻ സുസാധമായിരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളെ യഥാശക്തി നിവ്വഹിക്കുവാൻ അവർ അവരുടേ അവധിക്കാലങ്ങളുടേ ഒരു ഭാഗമെങ്കിലും വിനിയോഗിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണ്. ഇത്തരം പ്രവൃത്തികൾ ഏകോപിച്ചും ക്രമീകരിച്ചും ഉത്തരവാദിത്വ ബോധമുള്ളവരുടേ നേതൃത്വത്തിലും ചെയ്യേണ്ടതാകുന്നു. ഇതിന്റെ ഫലം ഒരു ദിവസംകൊണ്ടോ ഒരു കൊല്ലംകൊണ്ടോ കണ്ടില്ലെന്നു വന്നേക്കാം. അതുകൊണ്ട് നാം നിരാശരാവേണ്ടതില്ല. പത്തോ ഇരുപതോ കൊല്ലംകൊണ്ട് ഭാരതസാമ്രാജ്യത്തിലെങ്ങും ഒരു നവയുവചൈതന്യം വളൎന്നു തളിക്കുമെന്നതിനു സംശയമില്ല.

ടി. കെ. ദാമോദരൻ,
സീനിയർ വിദ്യാർത്ഥി.

STRANGE BUT TRUE.

BY

A LECTURER.

Do some plants eat insects? Probably you think that all plants derive their nourishment from the soil and air and with the help of sunlight build up the carbo-hydrates *viz.* sugars, starch and cellulose. This is true only of green plants having chlorophyll: what about those without the green pigment? Some act as the scavengers of the vegetable world deriving their sustenance from decaying leaves and animals. Some are parasites, and prey upon the living tissues of other plants. But the most wonderful of all is the group of insectivorous plants. These have chlorophyll, but not satisfied with the nourishment they derive from the soil and air, they capture insects and devour them. Verily, they are like ourselves in this respect. Man can live on vegetable diet without detriment to his health. The only animal food he may legitimately require is milk. But he adds to his vegetable menu, eggs, fish and animal flesh. He justifies this by pointing to his canine teeth specially adapted for tearing flesh. He argues, further, that animal proteins are more easily assimilable than vegetable proteins. A similar argument is brought forward by the carnivorous plants. The nitrogen and the mineral salts they derive from the soil are not enough for their growth and so they supplement them by dining on insects. To this group of plants belong the Venus Fly-Trap, the sun-dew, the Pitcher plant and the Bladderwort. The first has white flowers and its leaves are in two halves with a hinge in the middle. On the upper surface of the leaves there are numerous bristles. When an insect alights on a bristle, the two halves at once close together like a rat trap. Then it pours a secretion and the digestive process begins. After the meal is over, the trap is once more set and it is ready to welcome the next visitor. The sun-dew has tentacles like pins radiating from a pin-cushion, and on the thickened ends of the tentacles there are glands which secrete a sticky fluid. This fluid glistens in the sun like dew drops and unwary insects are attracted by these shining drops. The secretion holds fast the insect and the prisoner's exertions to free itself make more of the tentacles bend round over it in a loving embrace. The Pitcher plant has tendrils developed into a pitcher with slippery walls coated with wax. It exudes a nectar-like fluid from glands, to attract insects and as soon as the visitor tastes the sweet liquid, it is carried down the smooth walls to the interior of the tomb. The Bladderwort grows in small ponds and slow streams and has richly branched leaves with bladder like appendages. At the mouth of the bladder there is a semicircular valve or door, opening inward. If any insect sits on the door, there is immediately a suction-like action and a current of water enters the bladder, carrying the insect along with it. The prey may be small crustaceans, mosquito larvae and even tadpoles. Wonderful are the snares and pitfalls which these plants prepare for the insects!

II

What is cold light? You have heard of it, in connection with glow-worms and fire-flies whose glow is cent per cent visible light and no heat. We can make a body luminous by heating it, but how to make it emit light without raising its temperature? The over-all efficiency of

of an up-to-date electric bulb is only half per cent. Much of the heat energy of the burning coal is lost in being convert- into electricity, much of this electric energy is dissipated in heating the thin wire, and only a minute fraction of the original energy of the coal, appears as light in the bulb. In the light emitted by the bulb only a certain portion is visible, the remaining portion being the ultra-violet and the infra red. What, then, is the secret of the cold light ? Two substances luciferin (the fuel) and luciferase (the ferment) with the help of oxygen bring about this peculiar combustion producing only light. Have you heard of the cold lights of the sea ? There are many kinds of luminous fishes in the depths of the sea where sunlight cannot penetrates There are the lantern fishes which carry their own light. Their luminous organs are arranged on both sides of the head and the body and some have also a reflector. Other fishes known as the sea-devils, and the fishing-frogs carry on their elongated dorsal spine tentacles with luminous glands. The light of these glands attracts small fish which are soon engulfed in the capacious stomach of their bigger brother. There are other fishes, whose bellies are wholly luminous, and some, which emit a luminous secretion. Varied are the function of the luminous organs in fishes. The light may serve as a lantern to light its way, serve as a lure to catch its prey, may scare off its enemies or probably serve as a sex signal. There are some small protozoa known as Noctiluca, on the surface of the sea and their luminescence makes the waves sparkle in the dark. But the smallest lamps are the luminous bacteria. These are quite harmless and are the first to appear on decaying meat and fish making them glow in the dark with a weird light. But the decaying meat is soon invaded by pathogenic bacteria. The luminous bacteria are sometimes seen even on an uncleaned human wound. But the strangest of all, is a fish in East Indies which carries these luminous bacteria in a special organ under the eye. The bacteria provide the fish with light, and in return get free boarding and lodging. Fishermen use these luminous organs as baits in angling.

III

Can a fish disable a horse ! In this age of Electricity everyone is familiar with dynamos, motors and Leyden jars. We also read in the newspapers that the worst criminals are sent to the electric chair in America. But many of us may not know that electrical changes are associated with active vital processes in general *eg.*, the activity of muscles, nerves and glands. There are certain fishes which have organs specially modified to act as generators of electric charges. But they can't produce a continuous current. With the help of these organs, which act as concentration cells containing Sodium Chloride, they can give very powerful electric shocks. The current ordinarily supplied to us for lighting purposes is 220 volts, whereas the electric charge given by the fish known as Electric Eel is often more than 250 volts, sufficient to disable a powerful horse. The electric Eel is about 2 yards long, and is mainly found in the Amazon and Orinoco. The Electric Ray or the Torpedo, about a yard long found in the Mediterranean, and the Electric cat-fish of the Nile are two other types, which have specialised in this department of electric charges.

IV

Germs are necessary for healthy living ! —We hear of Bacteria in connection with some disease or other and so we think that all bacteria are harmful and pathogenic. But this is not true. Two thousand different kinds of bacteria have been isolated and studied and only about 5 per cent of them are harmful. The bacteria are microscopic aquatic plants rod-like, spherical or filamentous and are closely allied to algae. Their functions are manifold but each variety specialises

in a particular work and does not intrude into the domain of another. Broadly they can be divided into three classes *viz.* those of putrefaction, fermentation, and disease. Some of these cause the putrefaction of proteins, and some, the putrefaction of cellulose. Were it not for these agencies, dead matter would accumulate to such an extent that human life on earth would become impossible. These same bacteria produce from decaying organic matter, the humus which is necessary in the soil for vegetable growth. In some species of living plants *eg.* peas and beans, a kind of bacterium lives on the nodules of the roots and helps the plant in building up the elementary Nitrogen of the atmosphere into proteins. Other bacteria work on human and animal excreta, and convert them into ammonium carbonate, then into nitrites and finally into nitrates which are valuable manures. The fermentation industries which depend on bacterial activity are legion. We may mention some familiar examples like the preparation of vinegar and acetic acid from alcohol, the preparation of butter and cheese from milk and the flavouring of tobacco and tea leaves. Other large scale industries utilising bacterial activity are (1) Preparation from corn, of the solvents Butanol and acetone, the first of which is used in the manufacture of lacquers and the second in explosives (2) Extraction of indigo from the plant (3) Conversion of skins into leather. A word about the last, may not be out of place in this connection. In preparing very soft leather, bating is one of the processes which it has to undergo, before being tanned. The skins, after being dehaired and limed, are soaked for 3 for 4 days in warm water containing dog's or bird's excreta. Bacterial fermentation, accompanied by an unpleasant smell, sets in and the skin becomes very pliable and soft. Think of this, the next time you buy a soft leather belt or purse.

Some bacteria produce enormous heat by their action on organic matter, and these are responsible for the spontaneous combustion of haystacks, cotton rags etc. We have already made our acquaintance with luminous bacteria in a previous section. Bacteria are the common denizens of our bodies, more especially the mouth and the intestines. Our digestive tract is a menagerie containing not only bacteria, but also protozoa, amoeba, and even worms. But most of these are quite harmless, some actively aid digestion, and a few only cause disease. We cannot hope to rid our mouths completely of bacteria, even with the costliest dentifrice Even if we succeed in our destructiev mission, we can't discriminate, and in the wholesale slaughter we cannot isolate the harmful bacteria from the beneficial ones. We shall have finally the satisfaction of being chronic dyspeptics. Typhoid, cholera and bacillary dysentery are some of the diseases caused by bacteria. But this need not alarm us. It is only when the germs are in abnormal quantities or where due to poor general health, our resistance is low, these microscopic bodies prove a menace to us.

V

Set a thief to catch a thief. Is it not a sound policy? Vaccine therapy is based on the same principle. Serum therapy is slightly different in principle. But without emphasising this difference, I shall give as an example of the latter, the genuine cure for cobra or rattlesnake bites. The venom is entracted from the poison glands of these reptiles specially reared, and is injected in increasing doses into a horse. Then a large quantity of blood is drawn from the horse and the blood corpuscles are separated from the serum. Then the serum is sterilised and is used as an antidote for snake bite.

VI

Can you raise the dead? You will say that it is a stupid question. But, please formulate your opinion after reading this.

A dead heart will in rare cases beat again, but all the dead cannot be revived. A few new born babies with no heart beat, and a few older patients on the operation table under the surgeon's knife and apparently dead, have been brought back to life. It is a drug named Adrenalin which works this miracle, when injected into the heart muscle. It is prepared either by extraction from suprarenal glands of sheep and oxen or it is prepared synthetically from catechol. It increases the blood pressure and is also used in surgery to prevent excessive flow of blood from any part operated upon. When injected it contracts the blood vessels and drives away the blood from those parts. But let me repeat, that it is not a universal remedy for reviving all the dead.

VII

Can you write with a penholder made of milk ? We think of milk only as an ideal food for infants and invalids. Various products *viz.*, condensed milk, buttermilk, butter, cheese, and milk powders are prepared from it. But that is not the whole story. The protein matter in milk is known as casein which is used as the raw material of many industries. How is casein got ? The milk is first of all centrifuged and the fat is skimmed off. The skimmed milk is heated and treated with dilute acid or with rennet, an enzyme obtained from the calf's stomach. A curdy material is precipitated and this is casein. To purify it and free it from whey, it is washed with water and pressed. It is then ground, dried by hot air, once more ground and sifted. The white powder so obtained is the commerical casein. Instead of skimmed milk, buttermilk may be used in the preparation of casein.

This powder is used in various industries. It is mixed with acetic acid to form a dough which, by gentle warming, is made plastic. It is then given any desired shape by pressing in moulds. To harden it, it is steeped in formaldehyde solution and is dried. The product so obtained is known as Galalith and is used in making penholders, cigarholders, combs etc.

Various other industries use casein. There are paints, glue and shoe polish made of this powder. The casein glue is a waterproof adhesive and is used in air craft, piano making, toys etc. casein is also used in shaving soaps, waterproofing fabrics, playing cards and high grade printing paper. The familiar medicinal food Sanatogen contains casein and phosphates.

VIII

Are jewelry made from fish scales ? The fine necklace of imitation pearls which even poor women now-a-days wear is made of fish scales. We know that the true pearl is very costly and is spontaneously produced by the pearl oyster. How does the oyster produce a pearl ? A particle of sand or a parasite gets accidentally between its shell and skin, and to overcome this irritation, the oyster goes on depositing round the intruding particle layer after layer of calcium carbonate. To the scientist, the pearl is chemically identical with chalk, limestone and marble. If foreign particles are artificially introduced by man, the pearl obtained from the oyster is known as cultured pearl. But imitation pearls are quite different, and are obtained from two kinds of fish, the bleak and the herring. The fish are caught and washed with water. Then their belly scales are scraped, and the pearl essence, a shining substance, is wasted out of the scales by running water. The essence is nothing but shining crystals of an organic chemical known as Guanine, which is found even in the excreta of snakes and spiders. The essence is dissolved in amyl acetate and nitrocellulose is added. Thus we get a lacquer which, if necessary, may be tinted by mixing with dyes. This lacquer when smeared with a brush on hollow or solid glass beads gives us imitation pearls. It

is also used in the manufacture of buttons, tie pins, brooches and buckles.

IX

Which is the more cruel sex? I shall not attempt to answer this question, which you probably think is not in good taste. I shall mention the habits of two insects and leave the conclusion to you. All of us have read about bees. Every beehive has a Queen and no king. The workers are the females, and idlers are the males called Drones. The Queen selects a Drone as her royal paramour, and soon after her nuptial flight kills her lover. When in winter, flowers become scarce the Queen gives an order for the wholesale slaughter of the males.

All of us know about Malaria and the nerve-racking shiver it sends throughout our system. It is caused by the bite of the Anopheles Mosquito. It is only the female insect, which is the perpetrator of this crime.

I do not wish to answer this question, in the case of human beings. But I shall state some facts only, without prejudicing your minds. All the world over, it is the man who works and earns and it is the woman who holds the purse strings and enjoys. What is the attitude of women towards men? The answer you find, in the following conversation between the lady of a household and an applicant for a servant's place in the house.

Lady. "I want one, who will run on errands and do odd jobs without grumbling"

Applicant. "You are looking for a husband, ma'am, and not a servant."

[*N.B.* Last section, all in fun and no malice.]

Ref. Scientific American; Discovery J. A. Thomson's Outlines of Science Vol. II

The Zamorin's College Prize Day.

Thursday, 20th February 1936.

President :

W. K. M. LANGLEY ESQ., M. L. C.

NAMES OF PRIZE WINNERS.

GENERAL PROFICIENCY.

Senior Intermediate	1.	S. Subramanian
	2.	K. R. Ganapathy
Junior Intermediate	1.	K. Kochukrishnan
	2.	K. R. Kailasa Ayyar
Sixth Form	1.	P. P. Krishnan
	2.	V. M. Govindan Kutty Menon
Fifth Form	1.	M. Narayana Menon
	2.	P. V. Damodara Menon
Fourth Form	1.	P. K. Seshadrinathan
	2.	E. Ahammed Koya
Third Form	1.	C. G. Balasubramanian
	2.	S. Narayanaswamy
Second Form	1.	V. Seetharamavasudev
	2.	K. R. Subramanian
First Form	1.	T. P. Kunhiraman
	2.	V. T. Kunhiraman Nambiar
Fifth Class	1.	M. M. Radhakrishna Menon
	2.	V. Narayanaswamy
Fourth Class	1.	K. R. Thankam
	2.	C. Krishnan
Third Class	1.	S. Seethalakshmi
	2.	T. Ratnam
Second Class	1.	G. K. Vasudevan
	2.	K. R. Parameswaran

SPECIAL PRIZES.

English Essay

Senior Intermediate	1.	B. C. Verghese
	2.	P. S. Ramaswamy
		(Donor : Mr. K. C. Maron Raja)
Junior Intermediate	1.	K. S. Narayanan
	2.	K. Ramachandra Menon
		(Donor : Mr. A. K. T. K. M. Guptan Nambudiripad)

Sixth Form	1. V. P. Raman 2. S. Narayanan Shenoy *(Donor : Mr. C. Gapalan Nair)*
Malayalam Essay	
Senior Intermediate	T. K. Damodaran Nair
Junior Intermediate	V. M. Govindan Kutty Menon
Sixth Form	V. Raghavan *(Donor : M. R. Ry., P. Sreemanavedan Raja Avl. The Fourth Raja of Calicut)*
English Elocution	
Senior Intermediate	N. L. Anantanarayanan *(Barlow Prize)*
Junior Intermediate	1. T. M. Malathi Kovilamma 2. V. M. Govindan Kutti Menon *(Donor : Mr. V. K. Eradi in memory of Dewan Bahadur Kelu Eradi)*
Sixth Form	V. Divakara Rao *(Donor : Mr. V. K. Eradi in memory of Dewan Bahadur Kelu Eradi).*
Malayalam Elocution	
Senior Intermediate	1. N. L. Anantanarayanan 2. B. C. Verghese. *(Donor : Mr. E. Narayanan Nair.)*
Junior Intermediate	T. M. Malathi Kovilamma. *(Donor : Sreemathi T. Ammukutti Amma.)*
Sixth Form	V. P. Rajagopalan Nambiar.
English Essay on Life Assurance.	
Senior Intermediate	P. S. Ramaswamy. *(Donor : Mr. B. S. Shenoy.)*
Malayalam Short Story	
Junior Intermediate	K. Ramachandra Menon *(Donor : Mr. V. T. Sankunni Menon.)*
Mathematics.	
Senior Intermediate	1. K. V. Dharmarajan. *(Donor: Mr. R. Ry. Rao Bahadur A. V. Govinda Menon Avl.)* 2. K. Kochukrishnan. *(Donor : Mr. A. V. K. Krishna Menon.)*
Junior Intermediate	S. Rengarajan. *(Rai Bahadur Krishnan Nair Prize)*
Sixth Form	A. Krishnan. *(Donor Mr. A. V. K. Krishna Menon.)*
Fifth Form	P. K. Seshadrinathan. *(Donor Mr. A. V. K. Krishna Menon.)*
Sanskrit.	
Senior Intermediate	K. Kochukrishnan. *(Donor : Mr. Kollengode P. Gopalan Nair.)*
Junior Intermediate	S. Rengarajan. *(Donor : Mr. P. K. Manavikraman Raja)*

Sixth Form	P. G. Balachandran. *(Donor : Mr. A. V. K. Krishna Menon.)*
Hindi and Sanskrit	
Sixth Form	T. V. Anantaraman. *(The College Literary Association Prize)*
Physicial Science.	
Sixth Form	T. N. Padmanabhan Tirumulpad *(Donor : M. R. Ry. Rao Bahadur T. M. K. Nedungadi Avl.)*
Chemistry	
Sixth Form	V. M. Govindan Kutty Menon *(Donor : Mr. P. K. Sreeveerarayan Raja.)*
English	
S. S. L. C. Public Examination	1. C. Ammini Kutty 2. T. Peethambaran Nedungady. *(Donor : Mr. V. Sankunni Menon.)*
Good Conduct	
Senior Intermediate	M. K. Radhakrishna Menon. *(The Sriveerarayan Raja Prize)*
Junior Intermediate	K. P. Vasudevan Nair *(Donor : Mr. K. C. Unnianujan Raja.)*
Sixth Form	K. Krishna Dasan *(Donor : Rao Saheb P. Balakrishna Menon in memory of his uncle, the late Mr. P. Govinda Menon)*
Drawing	
Fourth Form	P. K. Perumal
Third Form	K. Gopalan
Second Form	Kolath Balakrishnan
First Form	T. A. Achuthan
Fifth Class	K. Natarajan
Fourth Class	T. Madhavi Kutty
Indian History	
Senior Intermediate	N. L. Anantanarayanan *(Donor : Mr. M. K. Padmaprabha Gounder in memory of his father M. K. Krishna Gounder.)*

GAMES.

Juniors *Football*	1. K. C. Ramunny Menon (Captain) 2. T. K. Balakrishnan Nair 3. K. Ramunny Menon 4. T. Rama Kurup 5. T. Ramachandra Kurup 6. M. Balasubrmanian Pillai 7. K. K. Rajaratnam 8. P. P. Narayanaswamy 9. P. Nanu
Badminton	1. A. Lakshmanan 2. A. Narayanan

Ring-Tennis	1. K. C. Ramunny Menon 2. K. Balakrishnan
Seniors *Football*	1. P. M. Krishnan (Captain) 2. C. V. Rajan 3. L. K. Balasabramanian 4. N. Gopalakrishnan 5. T. G. Suryanarayanan 6. V. C. Govinda Menon 7. T. Madhava Kurup 8. P. Nagaraman 9. P. Vasudevan Nair
Hockey Sixth Form	1. A. C. Udayavarma Raja (Captain) 2. T. Achutha Kurup 3. T. N. Padmanabhan Tirumulpad 4. G. K. Balakrishnan Nair 5. V. P. Balakrishnan Nambiar 6. K. Krishnadas 7. S. Gopala Menon
Basketball Sixth Form	1. P. M. Krishnan (Captain) 2. R. Ganapathy 3. N. Gopalakrishnan 4. G. K. Balakrishnan Nair 5. T. G. Suryanarayanan
Volleyball Sixth Form	1. C. P. Viswanathah (Captain) 2. P. M. Krishnan 3. V. C. Govinda Menon 4. P. Nagaraman 5. P. C. Kunhianujan Raja 6. R. Ganapathy 7. N. Gopalakrishnan 8. T. G. Suryanarayanan 9. T. Balakarishnan Nair
Tennis Fifth Form	1. P. Subramanian 2. S. V. Govindaswamy
Badminton Sixth Form	1. M. C. Kasiviswanatha Raja 2. L. R. Hariharan
Ring Tennis Sixth Form	1. C. V. Rajam 2. A. Veeraraghavan
Badminton Runners up Junior Intermediate	1. K. P. Vasudevan Nair 2. C. Bhaskara Menon

Donor: Mr. S. A. Gaffur

SPORTS.

SENIORS

100 Yds. Dash	A. C. Udayavarma Raja
Long Jump	A. C. Udayavarma Raja
Hurdles	G. K. Balakrishnan Nair

High Jump	P. M. Krishnan
220 Yds. Dash	G. K. Balakrishnan Nair
Hop. Step and Jump	A. C. Udayavarma Raja
440 Yds.	A. C. Udayavarma Raja
Pole Vault	T. Narayanankutty Menon
	Donor: Mr P Kunhiraman Nair
880 Yds.	G. K. Balakrishnan Nair
Throwing the Cricket Ball	E. Krishnan
Chatty Race	K. P. Perumal
Cycle Slow Race	C. P. Viswanathan
Kicking the Football	T. Achutha Kurup
Three-legged Race	1. P. K. Perumal 2. Stephen Pavamani
Relay Race	1. G. K. Balakrishnan Nair 2. A. C. Udayavarma Raja 3. T. Achutha Kurup 4. K. Kesavan Nair
JUNIORS	
100 Yds. Dash	C. N. Balakrishnan
Long Jump	K. Achuthan
High Jump	S. V. Govindaswamy
200 Yds Dash	K. Achuthan
Hop. Step and Jump	S. V. Govindaswamy
Pole Vault	C. V. Rajan
440 Yds	C. N. Balakrishnan
880 Yds.	K. Raghavan Nair
Throwing the Cricket Ball	V. Madhava Kurup
Chatty Race	A S. Narayanan
Kicking the Football	T. A. Balakrishnan Nair
Three Legged Race	1. A. Sankaranarayanan Nair 2. C. Karunakaran Nair
Relay Race	1. K. Raghavan Nair 2. M. P. Balakrishna Menon 3. C. V. Rajam 4. S. V. Govindaswamy
BOYS	
75 Yds. Dash	P. Sadanandan
Candle Race	T. Kunhiraman Nair
Egg and Spoon Race	T. S. Vamanan
Problem Race	P. K. Manavedan Raja
Thres Legged Race	1. A. Narayanan 2. V. K. Viswanathan (III A.)
Potato Gathering	T. K. Ramamoorthy
Musical Chairs	M. D. Seshadri
GIRLS	
Thread and Needle Race	M. K Rugmini
do.	R. Rajam
do.	R. Parvathi

75 Yds. Race	M. K. Parvathy
do.	M. Janaki Ammal
Skipping the Rope	G. P. Ananthalakshmi
do.	C. C. Kousalya
Egg and Spoon Race	M. A. Kamalam
Musical Chairs	N. C. Visalakshi
Scouts Relay	Wolf Patrol
Special Prize for Volleyball	P. M. Krishnan *Donor Mr. S. V. Gopalakrishnan*
Tug of War Sixth Form	1. P. M. Krishnan 2. K. V. Ratnachandran. 3. T. G. Suryanarayanan 4. C. P. Viswanath 5. V. C. Govinda Menon 6. K. V. Muhamed 7. S. Gopala Menon 8. S. V. Shenoy
Championship Seniors	A. C. Udayavarma Raja. (*Donor : Dr. T. M. K. Nedungadi.*)
Championship Cup Juniors	S. V. Govinda Swami (*Donor Dr. C. V. Narayana Iyer.*)
Special Prize for Football	P. Ramachandra Menon (*Donor Mr. V. Konthunni Menon*) A. Venugopalan Nair. (*Donor Mr. T. S. Kurup.*)

വൃദ്ധതന്നുപദേശം.

എം. ശേഖരവാര്യർ; പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി.

നേരമന്നെട്ടേമുക്കാ-; ലുണ്ണുവാനാരംഭിക്കും-
നേര-മെൻഗൃഹത്തിങ്കൽ വന്നാളങ്ങൊരുവൃദ്ധ.
കണ്ടാലോ, യെഴുപത്തിരണ്ടോളം വയസ്സാകും
പണ്ടാരത്തിയാണവൾ: "അല്ലയോ ജഗദീശ!
കാക്കണേയടിയനെ!"യെന്നിത്ഥം പറഞ്ഞുംകൊ--
ണ്ടാക്കമെററവശയായ് ദൃഷ്ടിയും മേല്പോട്ടാക്കി,
മാറത്തു കൈവെച്ചവൾ, [illegible]വപുത്രിതന്റെ
മാറത്തു വീണീടിനാളയ്യയ്യോ! ശിവ! ശിവ!!
റാന്തലൊന്നെടുത്തു ഞാനോടിവന്നീടും നേര-
മന്തമില്ലാതെ, കഷ്ടം! വീണവൾ കിടക്കുന്നു.
പിടിച്ചങ്ങെഴുന്നേല്പിച്ചാശ്വസിപ്പിച്ചു ഞാനും
കൊടുത്തു പാനീയവും; പറഞ്ഞാളവളപ്പോൾ.
"നിങ്ങൾക്കു നന്നായ് വരും ഏതൊരുകാര്യത്തിന്നും
മംഗളം ഭവിച്ചീടും; ഈശ്വരൻ രക്ഷിച്ചീടും.
ഭക്ഷണംകഴിച്ചിട്ടു നാളുകൾ നാലായെന്റെ
കുക്ഷിയുമൊട്ടി ട്ടക്ഷിയുഗ്മവും കുണ്ടിൽപോയീ.
ഇന്നിപ്പോൾ പലേടത്തും ചെന്നുകൊണ്ടിരന്നേനെ
പാനീയം, വരണ്ടുള്ളോരെൻതൊണ്ട നനക്കുവാൻ.
"ഭ്രാന്തത്തി"—"ചാവാളിച്ചി"—"രാത്രിയോ വെള്ളം"—"പോട്ടെ"-
"യെന്തൊരുപ്രേതം?"—"ചേട്ട ചാവട്ടെ വല്ലേടത്തും"-
എന്നിവ പറഞ്ഞാട്ടിപ്പുറത്തുവിട്ടാരെന്നെ
പേയ് പിടിച്ചോടീടുന്ന പട്ടിയെയാട്ടുംപോലെ.
ഭക്ഷണം ചോദിച്ചീല; കഞ്ഞിയുമൊരുതുള്ളി
ഭിക്ഷയായിരന്നീല; വെള്ളമേ യാചിച്ചുള്ളൂ.
നേരവും രാച്ചെന്നല്ലോ നാഴികയെട്ടും ഞാനി
ക്രൂരിരുൾ പരപ്പിങ്കലെങ്ങോട്ടു പോയീടേണ്ടു!
കണ്ണുകൾ കാണുന്നില്ലിപ്പാപിക്കു, പുറത്തുള്ള

തിണ്ണയിലൊരുഭാഗമേകുമോ കിടക്കുവാൻ?
"കാലത്തു പോയിക്കൊള്ളാം"—എന്തിനു കുറിക്കുന്നു
തൂലികേ! നീയുംബാക്കിയോർത്തോട്ടെ സഹോദരർ.

*　　　　*　　　　*

*　　　　*　　　　*

"ഇന്നേത്തെദ്ദരിദ്രന്മാരൊരുനാഠം ധനാഢ്യരായ്
വന്നേക്കാ; മഗതിയായ് ധനവാനെന്നുംവരാം.
കൊട്ടാരം കുടിലായിമാറുന്നു; മാററീടുന്നു
കോട്ടയായ് ചെററച്ചാള ലോകൈകമായാശില്പി!
പൊന്മണിമഞ്ചത്തിന്മേൽ മേവീടുമരചനും
നെന്മണിപാടത്തിന്നു പെറുക്കും പെറുക്കിയും
പണമേപണമെന്നോർത്തനിശം വസിപ്പോരും
പാണിയാം കുമ്പിഠം കാട്ടീട്ടാരോടുമിരപ്പോരും
സുന്ദരാകാരന്മാരും വൈരൂപ്യമെഴുന്നോരു
മെന്നല്ലയിക്കാണുന്ന സർവ്വവും, ഞാനും, കുഞ്ഞേ!
ഒരിക്കൽ തുലഞ്ഞേപോം; മന്നനാമിക്കാണും പാഴ്
തരിയായ് മാറിപ്പോകുമെന്നാരുമോർപ്പീലല്ലോ!
ബന്ധുക്കളാരുമൊപ്പം പോന്നീടാപരലോക-
ബന്ധുവായ് പോന്നീടുമസ്സുകൃതം മാത്രം കുഞ്ഞേ!
ആകയാൽ കഴങ്ങീടും കൂട്ടർക്കുകഴിവോണ
മേകേണം സഹായങ്ങഠം സർവ്വദാ സന്തോഷത്താൽ."
ഇത്തരമോരോതത്വരത്നമാ പ്രഭാതത്തിൽ
പ്രത്യുപകാരത്തേനേ നൽകിയപ്പുട്ടവൃദ്ധ
സാദരം വിടവാങ്ങി; യെങ്കിലുമോർത്തീടുന്നു
ണ്ടേതുനേരത്തും ഞാനീ വൃദ്ധതന്നുപദേശം.

ശുഭം.

മുഗളരുടെ അമളി.

നാടെങ്ങും പരന്ന പിടിച്ച ക്രൂരിരുളും; അടിക്കടി അടിച്ചുകയറി അംബരത്തിൽ അണിനിരന്ന കാളമേഘപടലങ്ങളും; ഹിമാലയപ്രാന്തങ്ങളിൽ നിന്ന കളകള ശബ്ദത്തോടുകൂടി ശീഘ്രഗതിയിൽ നിരന്ന വരുന്ന ആറുകളുടെ കഠോരശബ്ദം; ശബ്ദത്തിലുള്ള പ്രഥമസ്ഥാനം തനിക്ക വഹിക്കേണമെന്ന് തോന്നുമാറു വായുഭഗവാൻ ത്വരിതഗതിയിൽ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും സഞ്ചരിക്കുമ്പോഴുള്ള ഝംകാരശബ്ദം; ഇങ്ങിനെ പ്രകൃതിഭയാനകമായ ആ കാളരാത്രിയിൽ നിദ്രാദേവിക്ക വശംവദരാവാത്തവർ അവിടങ്ങളിൽ ആരുമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

പ്രകൃതിരമണീയവും, പ്രശാന്തഗംഭീരവും, ചരിത്രപ്രസിദ്ധവുമായ ചിറവൂർ രാജധാനിയുടെ മൂന്നാംനിലയിലതാ ഒരു ദീപം മങ്ങിയെരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതിൻെറ ഒരു വശത്തു ഗാഢമായ ആലോചനയിൽ ആണ്ടുപോയ ഒരു നരോത്തമനേയും സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയാൽ നമുക്ക കാണാം. ഒരു കാലത്തു മുഗൾചക്രവർത്തിയെക്കൂടി തൻെറ ചൊല്പടിക്കധീനരാക്കിയവനും, കാലദോഷത്താൽ ഇന്നീസ്ഥിതിയിൽ എത്തിയവനുമായ ആ രജപുത്രനൃപതിയായ "റാണാ"തന്നെയാണത്. ഭയാനകമായ ആ നിശാമദ്ധ്യത്തിൽ ഏതാനും ചില ഭടന്മാരും റാണയുമല്ലാത്ത മറ്റെല്ലാവരും, നിശാദേവിയുടെ വിശാലവക്ഷസ്സിൽ, ഗാഢനിദ്രയെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു.

ആ രജനീമദ്ധ്യത്തിലതാ ഒരു വീരയുവാവ് അശ്വാരൂഢനായി ഏതാനും അനുചരന്മാരോടുകൂടി അതിവേഗത്തിൽ ചിറവൂർ രാജധാനിയിൽ നിന്ന പുറത്തുപോകുന്നു. കോട്ടവാതിൽ കടന്ന അവർ നേരെ കിഴക്കോട്ട യാത്രചെയ്തു. ചെങ്കുത്തായകുന്നുകളും, വമ്പിച്ച വനങ്ങളും, ദുസ്തരങ്ങളായ നദികളും കടന്ന പർവ്വതപ്രാന്തങ്ങളിൽക്കൂടിയായിരുന്നു ഇവരുടെ യാത്ര.

നിശാദേവിയുടെ ദീർഘവിളയാട്ടത്തിനുശേഷം, ഈ വിസ്തൃതമായ പാരിടത്തെ പാലിക്കുന്ന ആദിത്യദേവൻ, താൻ തലേദിവസം ഏല്പിച്ച സർവ്വജീവജാലങ്ങളുടേയും മേൽനോട്ടം കയ്യേല്ക്കുവാനായി നീട്ടിയ കരങ്ങളോടുകൂടി സന്നദ്ധനായി. അരുണഭാസ്കരൻെറ പ്രശാന്തകിരണങ്ങൾ തട്ടിയിട്ടും, ഇരുന്നഇരുപ്പിൽ നിന്ന ഇളകുകയാകട്ടെ, ആ മങ്ങിയ ദീപത്തെ അണക്കുകയാകട്ടെ ചെയ്യാതെ, നാം തലേ രാത്രി കണ്ട ആ രജപുത്രരാജാവു ഇപ്പോഴും അങ്ങിനെതന്നെ ഇരിക്കുന്നു.

നേരം പുലർന്നതോടുകൂടി ചിറവൂർകോട്ടയിൽ എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു ബഹളം. ഏതാനും ഭടന്മാർ കോട്ടയിൽ നിന്ന പുറത്തുപോകുന്നു. ചിലർ അകത്തു പ്രവേശിക്കുന്നു. മന്ത്രി രാജമന്ദിരത്തിലേക്ക

അകമ്പടിയോ മുന്നറിവോ കൂടാതെ കയറിച്ചെല്ലുന്നു. ചിറവൂർ രാജധാനി അനിയന്ത്രിതമായ അത്യാപത്തിൽ അകപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു്, ആർക്കും അനായാസേന ഗ്രഹിക്കാം.

മുഗൾസൈന്യം ക്രൂരഹൃദയനും, ജനദ്ധ്വംസകനും, ഇതരമതക്കാൎക്കു കാലനുമായ "അറംഗസീബിൻെറ" നേതൃത്വത്തിൽ രജപുത്രരാജ്യത്തിൻെറ അതൃത്തിയിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നു. അവിചാരിതാവസരത്തിൽ, ആ ഹിന്തുരാജ്യത്തെ ആക്രമിച്ചു ദേവാലയങ്ങളെ അടിച്ചുടച്ചു രാജ്യത്തെ കൈവശപ്പെടുത്തേണമെന്ന ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടിയാണു് മുഗളർ അവിടെ പാളയമടിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഈ ദയനീയവാൎത്ത ചിറവൂർ രാജധാനിയിൽ അറിഞ്ഞ ബഹളമാണു് നാം അവിടെ കണ്ടതു്.

അബലകളുടേയും കുട്ടികളുടേയും വൃദ്ധന്മാരുടേയും, ദീനാരവംകൊണ്ടു് ചിറവൂർ കോട്ട നിറഞ്ഞു. രജപുത്ര സൈന്യം അണിനിരന്നുകഴിഞ്ഞു. വെള്ള ശംഖുകളുടെ ധ്വനി രാജ്യമെല്ലാം മുഴങ്ങി. സൎപ്പചിഹ്നങ്ങളായ വൈജയന്തികൾ ആകാശത്തിൽ പാറികളിച്ചു. രജപുത്രസൈന്യത്തിൻെറ പോൎവിളി രാജ്യമെല്ലാം മാറെറാലികൊണ്ടു, ഇളകിമറിഞ്ഞ സമുദ്രംപോലെ ആ സൈന്യങ്ങൾ കൂട്ടിമുട്ടി.

മദ്ധ്യാഹ്നസൂൎയ്യൻെറ തീവ്രകിരണങ്ങൾ തട്ടി രജപുത്രഅസികൾ തിളങ്ങി പ്രകാശിക്കുന്നു. അമ്പുകൾ അംബരത്തിൽ പാറികളിക്കുന്നു. രണശ്ശൂരന്മാരായ മുഗളയോദ്ധാക്കളുടെ ശക്തി ഈ ചെറിയ രജപുത്ര സൈന്യം തടുത്തുനിൎത്തുവാൻ ശക്തരാവുകയില്ല. രജപുത്രസൈന്യം അണിതെററി. മുഹമ്മദീയർ അതേസമയം നോക്കി അടിച്ചുകയറി. നിരവധി ഹിന്തുയോദ്ധാക്കൾ മുഹമ്മദീയബാണങ്ങൾക്കിരയായി. ശേഷിച്ച ഭാഗം അറംഗസീബിന്നു അധീനപ്പെട്ടു. രജപുത്രലോകത്തിൻെറ നേതാവും, ധീരതമൂൎത്തീകരിച്ചവനുമായ "റാണ"യുംകൂടി, എത്രയോ സാധുക്കളുടെ ശാപത്തിന്നു പാത്രീഭവിച്ചവനും, പ്രജാദ്രോഹതല്പരനുമായ മുഗളാധിപന്നധീനപ്പെട്ടു. എണ്ണമില്ലാതോളം മുഹമ്മദീയഭടന്മാർ ഒത്തൊരുമിച്ചുപദ്രവിച്ചിട്ടും, ആ നരോത്തമൻെറ നയനങ്ങളിൽ നിന്നു ഒരു തുള്ളി ചുടുനീർ ഒഴുകുകയാകട്ടെ, ഒരു വാക്കെങ്കിലും പുറപ്പെടുകയാകട്ടെ ചെയ്തില്ല.

ഹിംസകൊണ്ടു അടിമയാക്കാനസാദ്ധ്യമെന്നറിഞ്ഞ ആ മുഗളചക്രവൎത്തി റാണയെകൊല്ലുവാൻതന്നെ ഉറച്ചു. ചിറവൂർ പ്രജകളുടെ ആൎത്തനാദം രാജ്യമെല്ലാം മുഴങ്ങി. റാണയെ വധസ്ഥലത്തേക്കു നയിക്കുവാൻ മുഹമ്മദീയർ ഒത്തൊരുമിച്ചു ശ്രമിച്ചു. രജപുത്രർ ആബാലവൃദ്ധം ചുടുകണ്ണുനീർ ചൊരിഞ്ഞു. മുഗൾചക്രവൎത്തി റാണയെ യമലോകത്തിലേക്കു അയക്കുവാൻ ഏൎപ്പാടു ചെയ്തു. എത്രയൊ ഇസ്ലാമികൾ ആ "മംഗളകൎമ്മത്തെ" കണ്ടാനന്ദിപ്പാൻ അവരെ അനുഗമിച്ചു. ആ പൎവ്വതപ്രാന്തങ്ങളിൽകൂടി ആ വലിയ ഘോഷയാത്ര നടകൊണ്ടു.

അവർ പർവ്വതതാഴ്വാരത്തിൽ എത്തിയതും, എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു ഘോരശബ്ദം എല്ലാവരേയും സ്തബ്ധചിത്തരാക്കിയതും ഒന്നായി കഴിഞ്ഞു. കല്ലുകൾ അവരുടെ ഇടയിൽ വീണു തുടങ്ങി. അനേകം മുഹമ്മദീയർ കല്ലുകൾക്കിടയിൽ പെട്ടു. ആയുധപാണികളായ അനേകരജപുത്രർ ചാടിവന്നു, മുഗളരെവെന്നു റാണയേയുംകൊണ്ടു രണഭൂമിയിൽനിന്നു ഓടിപ്പോയി.

റാണ:—നൃപോത്തമനായ അങ്ങക്ക് എന്നെ ഈ അപകടത്തിൽ നിന്നു രക്ഷിപ്പാൻ എങ്ങിനെ സാധിച്ചു?

അമരസിംഹൻ:—പ്രജാവത്സലനും, ധീരോദത്തനുമായ അവിടുത്തെ ദൂതൻ മുഖേനയാണ് ഞാനീയവസ്ഥയെ ഗ്രഹിച്ചത്.

റാണ:—എന്തു! ഞാൻ ആൎക്കും ദൂതനെ അയച്ചിട്ടില്ലല്ലൊ.

അമ:—എന്നാൽ ഈ യുവാവാണ് കൃത്യം നിൎവ്വഹിച്ചതു്.

റാണ:—നീ ആർ? എങ്ങിനെ അപകടത്തിൽ ആവിർഭവിച്ചു?

ഭടൻ:—ഞാൻ ഒരു വെറും ഭടൻമാത്രമാണ്. ചിറവൂരിൻെറ അപകടസ്ഥിതിയാണ് എന്നെ ഇതിന്നു പ്രേരിപ്പിച്ചതു്.

റാണ:—എന്നാൽ നീ തന്നെ ഈ സ്വൎണ്ണഹാരത്തെ, നിരവധി രജപുത്രരുടെ ജീവനേയും ചിറവൂരിൻെറ മാനത്തെയും രക്ഷിച്ചവനും രജപുത്ര ലോകത്തിൻെറ ജീവസ്സമായ ഈ നൃപതിയുടെ ഗളത്തിൽ അൎപ്പിച്ചാലും.

രജപുത്രവീൎയ്യസ്തോഭങ്ങൾ അടങ്ങിയ ആ ധീരഭടനതാ സുശീലയും, സുന്ദരിയുമായ ഒരു വീരതരുണിയായി മാറുന്നു. എത്രയോ ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാരുടെ അനുരാഗത്തിന്നു പാത്രീഭവിച്ചവളും ചിറവൂർ പ്രജകളുടെ വാത്സല്യഭാജനവും അനവധി രജപുത്രരുടെ ജീവനേയും, മാനത്തേയും രക്ഷിച്ചവളുമായ ആ അംഗനാരത്നം, ചിറവൂരിൻെറ അരുമ സന്താനംതന്നെയായിരുന്നു.

എ. സി. ഉദയവൎമ്മരാജാ,
സ്കൂൾ ഫൈനൽ വിദ്യാൎത്ഥി.

ഗുരുഭക്തി.

ജയവിരതൻ—"അല്ലയോ സ്വാമി! ഗുരു എന്നാൽ ആര്, അദ്ദേഹം എങ്ങിനെ ഇരിക്കും, അദ്ദേഹത്തെ ഏതുവിധം ശുശ്രൂഷിക്കണം? ഇവയെല്ലാം എനിക്കു നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാകത്തക്കവിധം വിവരിച്ചു പറഞ്ഞുതരേണമേ"

സുശർമ്മാ-"ഓ! ജയവിരത! ഈ ലോകത്തിൽ നമുക്കു നന്മതിന്മകളെ വേണ്ടുംവണ്ണം ഉപദേശിക്കുന്നവരാരോ അവരെല്ലാം ഗുരുഭൂതന്മാരാണെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഇവർ പ്രധാനമായി അമ്മ, അച്ഛൻ, ആചാര്യൻ എന്നിവരാകുന്നു."

ഒരു ശിശു ഗർഭപാത്രത്തിൽ പ്രവേശിച്ചുമുതൽ അതിൻെറ യൗവനദശവരെ അതിന്നുവേണ്ടി അമ്മ അനുഭവിക്കുന്ന കഷ്ടപ്പാടുകളും സങ്കടങ്ങളും വിചാരിച്ചു നോക്കിയാൽ അവസാനമില്ല. അതിന്നു ബാല്യത്തിൽ കിട്ടേണ്ടതായ സകലവിധ അറിവുകളും അമ്മകൊടുക്കേണം. അമ്മ തത്വജ്ഞാനമുള്ളവളായിരുന്നാൽ ശിശുവിന്നു ആത്മോപദേശം കൂടി ചെയ്യാൻ സാധിക്കും. ലോകത്തിൽ ഒരുവന്നു ഗുണത്തെ എപ്പോഴും ആഗ്രഹിക്കുന്നവരം അമ്മയെക്കാൾ വേറെയാരുമില്ലെന്നു ധൈര്യത്തോടെ പറയാം. അതിനാൽ അമ്മ ആദ്യഗുരുതന്നെ. ഇതിന്നു ദൃഷ്ടാന്തമായി ശ്രീശങ്കരാചാര്യസ്വാമികൾ അമ്മയുടെ ശവദാഹസമയത്ത് ധ്യാനിച്ച് നമസ്കരിച്ച ഒരു ശ്ലോകം താഴെചേർക്കുന്നു:-

"ആസ്താം താവദിയം പ്രസൂതിസമയേ-
ദുർവ്വാരശൂലവ്യഥാ
നൈരുച്യം തനുശോഷണം മലമയീ-
ശയ്യാച സാംവത്സരീ
ഏകസ്യാപി നഗർഭ ഭാരഭരണ-
ക്ലേശസ്യ യസ്യാ: ക്ഷമ:
കർത്തും നിഷ്കൃതി മുന്നതോപി തനയ:
തസ്യൈ ജനന്യൈ നമ:"

(പ്രസവസമയത്ത് സഹിക്കാൻ കഴിയാത്ത ശൂലവേദനയെ അനുഭവിക്കുന്നു. അതിരിക്കട്ടെ; ഗർഭിണിയായിരിക്കും കാലത്ത് ഭക്ഷണത്തിന്നരുചി, ദേഹത്തിന്നു മെലിച്ചൽ മുതലായ ഉപദ്രവങ്ങളെ സഹിക്കുന്നു. അതുയുമല്ല, പ്രസവം കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെയും ഒരു സംവത്സരകാലം മലം, മൂത്രം മുതലായവയിൽ കിടന്നുപിരണ്ടു കഴിച്ചുകൂട്ടുന്നു. പുത്രൻ എത്ര വലിയ ഉന്നതപദവിയിൽ എത്തിയാലും ഗർഭഭാരഭരണക്ലേശം ഒന്നിനെങ്കിലും പ്രത്യുപകാരം ചെയ്യാൻ ശക്തനല്ല. അങ്ങിനെയുള്ള അമ്മക്കായിക്കൊണ്ട് നമസ്കാരം.)

പിതാവിൻെറ ബീജത്തിൽനിന്നു പുത്രൻ ജനിക്കുന്നു. അതിനാൽ മകന്നു ആത്മജൻ എന്നു പേർവന്നു. ഗർഭോൽപാദനം മുതൽ ഇവൻെറ നന്മക്കുവേണ്ടി, അച്ഛൻ എല്ലുമറിയെ പണിചെയ്തു കഷ്ടപ്പെട്ടു സമ്പാദിച്ച ധനമെല്ലാം, തൃണതുല്യമാക്കി ചിലവ് ചെയ്യുന്നു. അനേകവിധം സംസ്കാരാദികളെക്കൊണ്ടും, മന്ത്രോ-

പദേശങ്ങളെക്കൊണ്ടും, ഇവനെ പരിശുദ്ധനാക്കിത്തീക്കുന്നു. ഇതിന്നു പുറമേ, ഇവനെ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിക്കുകയും, താൻ ജ്ഞാനിയായാൽ ആത്മോപദേശം മുതലായവ കൂടി നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ട് പിതാവ് ദ്വിതീയഗുരുവാകുന്നു.

മായാമോഹത്താൽ സംസാരസമുദ്രത്തിൽ കിടന്നു ജനനമരണാദി ദുഃഖങ്ങൾ അനുഭവിച്ച് കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മനുഷ്യന്ന് ആത്മോപദേശം ചെയ്ത് ജനനമരണരഹിതമായ നിത്യാനന്ദത്തെ കൊടുക്കുന്ന മോക്ഷത്തെ നൽകുന്നതിനാൽ ആചാര്യൻ തൃതീയഗുരുതന്നെ.

ആചാര്യലക്ഷണം.

ആചാര്യൻ, വേദവേദാംഗങ്ങളെ നല്ല വണ്ണം ഗ്രഹിച്ചവനും, ശമം, ദമം, തിതിക്ഷ, ജീവകാരുണ്യം മുതലായ ഗുണങ്ങളോടുകൂടിയവനും, ബ്രഹ്മനിഷ്ഠനും, തന്നെ ആശ്രയിച്ചുവന്ന ശിഷ്യൻെറ ബുദ്ധിശക്തി, വാസന മുതലായവയെ നല്ലവണ്ണം പരിശോധിച്ചറിഞ്ഞ് അതിന്നനുസരിച്ച് അവന്നു വിഹിതമായ വിദ്യയെ യഥാവിധി അഭ്യസിപ്പിക്കത്തക്ക ഗുണമുള്ളവനും ആയിരിക്കണം.

ദക്ഷിണകൊടുക്കാതെ ചെയ്യിപ്പിച്ച യജ്ഞവും, ഭക്തിയില്ലാതെ ഊട്ടിയ ശ്രാദ്ധവും, അപാത്രത്തിൽ ചെയ്ത ദാനവും ഏതൊരു പ്രകാരം നിഷ്പ്രയോജനമായിത്തീരുമോ, അപ്രകാരം ഏതു വിദ്യയും ഗുരുമുഖത്തിൽനിന്നു ലഭിക്കാതെ വന്നാൽ ഉത്തമഫലത്തെ കൊടുക്കുകയില്ല.

ശിഷ്യൻ ഗുരുവിനെ ചെന്നു നമസ്കരിച്ച് തൊഴുതുംകൊണ്ട്-"അജ്ഞാനമാകുന്ന അന്ധകാരത്താൽ മൂടിക്കിടക്കുന്ന എന്നെ വേണ്ടുംവിധം ആത്മോപദേശം ചെയ്ത് എനിക്കു സൽഗതി വരുത്തിത്തരേണമേ--" എന്ന് വിനയപൂർവ്വം പ്രാത്ഥിക്കേണം. പിന്നെ ആചാര്യനെ ഭക്തിയോടെ പരിചരിച്ച് അദ്ദേഹത്തിൻെറ അനുഗ്രഹം സമ്പാദിക്കുന്നവന്നു ഉത്തമഗതി ലഭിക്കുമെന്നതിന്നു സന്ദേഹമില്ല.

ഗുരുഭക്തിയേപ്പററി പല വേദവാക്യങ്ങളിലും ഘോഷിക്കുന്നതിൽ ചില ഭാഗം ഇവിടെ ചേക്കുന്നു:—"മാതാവ്, പിതാവ്, ആചാര്യൻ ഇവരെ ദൈവമായി ഭാവിക്കേണം. ഗുരുതന്നെ പരബ്രഹ്മം ഗുരുതന്നെ ഉത്തമഗതി. ഗുരുതന്നെ ബ്രഹ്മാവ്. ഗുരുതന്നെ വിഷ്ണു. ഗുരുതന്നെ നാശരഹിതനായ ദൈവം. ഗുരുവിനേക്കാൾ മീതെ ഈ മൂന്നു ലോകങ്ങളിലും ആരുംതന്നെ ഇല്ല. ദിവ്യജ്ഞാനത്തെ ഉപദേശിക്കുന്ന ആളും പരമേശ്വരനുമായ ഗുരുവിനെ ഭക്തിശ്രദ്ധയോടെ പൂജിക്കേണം. അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നവന്നു ഉത്തമജ്ഞാനം ഉണ്ടാകും. ഗുരു എങ്ങിനെയൊ അങ്ങിനെ തന്നെ ഈശ്വരനും. ഈശ്വരനേതുപ്രകാരമൊ അപ്രകാരംതന്നെ ഗുരുവും. ഗുരുവും ഈശ്വരനും ഒന്നുതന്നെ. അതിനാൽ ഭക്തിയോടെ ഗുരുവിനെ പൂജിക്കേണം."

എങ്ങിനെ ഗുരു എന്ന പേർ സിദ്ധിച്ചു? "ഗുശബ്ദസ്ത്വന്ധകാരസ്യാത് രുശബ്ദസ്തന്നിരോധകഃ അന്ധകാര നിരോധിത്വാൽ ഗുരുരിത്യഭിധീയതേ." (ഗു. എ

ന്ന അക്ഷരത്തിന്നു അജ്ഞാനമെന്നും, രു എന്ന അക്ഷരത്തിന്നു അതിനെ തട്ടുത്തു നിൎത്തുന്നതെന്നും അൎത്ഥമാകുന്നു. അജ്ഞാനമാകുന്ന അന്ധകാരത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ "ഗുരു" എന്നു പറയപ്പെട്ടുന്നു.)

"മാതൃഭക്തികൊണ്ടു ഇഹലോക സുഖവും, പിതൃഭക്തികൊണ്ടു സ്വൎഗ്ഗലോകസുഖവും, ഗുരുഭക്തികൊണ്ടു ബ്രഹ്മലോക സുഖവും സിദ്ധിക്കും."

അതുകൊണ്ടു് സകല മനുഷ്യരും മാതാവ്, പിതാവ്, ഗുരു എന്നിവരെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു എപ്പോഴും അവരുടെ അനുഗ്രഹം കിട്ടുവാൻ അത്യുത്സാഹം ചെയ്യേണം.

"നചവ്യാധി സമശ്ശത്രുന്നചപൂജ്യോ-
ഗുരോഃ പരഃ
നാസ്തിമാതൃ സമോബന്ധുന്ന
ചമിത്രം പിതുഃ പരം"

(വ്യാധിക്കു സമം ശത്രു ഇല്ല. ഗുരുവിനേക്കാൾ പൂജ്യന്മാർആരുമില്ല. മാതാവിന്നു സമം ബന്ധു ഇല്ല. പിതാവിനേക്കാൾ വലിയ മിത്രവുമില്ല.)

ജനനമരണരൂപമായ സംസാരസമുദ്രത്തിൽ നിന്നു മനുഷ്യരെ കരകയററുവാൻ, ആത്മജ്ഞാനോപദേശം ചെയ്തു് അവരെ വിവേകികളാക്കിത്തീൎക്കുന്നതിന്നു് ആചാൎയ്യന്നല്ലാതെ മററാൎക്കും സാധിക്കുകയില്ല.

ശിഷ്യൻ ഗുരുവിൻെറ സ്ഥാനത്തുകയറി ഇരിക്കരുതു്. അദ്ദേഹം വരുന്നസമയം ശിഷ്യൻ കിടക്കുകയോ ഇരിക്കുകയോ ചെയ്യരുതു്. ശിഷ്യൻ ഗുരുവിൻെറ സമീപം നില്ക്കുമ്പോൾ ദേഹം, വാക്കു്, ബുദ്ധി, ഇന്ദ്രിയം, മനസ്സ് ഇവയെ നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടും തൊഴുതുകൊണ്ടും നില്ക്കേണം. ഗുരു ഇരിക്കാൻ പറഞ്ഞാൽ വണക്കത്തോടെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ മുമ്പിൽ ഇരിക്കാം. ഗുരുവിൻെറ കല്പനയെ ശിഷ്യൻ കിടന്നോ, ഇരുന്നോ, ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ കഴിച്ചുകൊണ്ടോ, നടന്നുകൊണ്ടോ, പരാങ്മുഖമായിരുന്നുകൊണ്ടോ കേൾക്കരുതു്.

ഇപ്രകാരം ഭക്തി ശ്രദ്ധയോടെ ഗുരുശ്രൂഷ ചെയ്തുകൊണ്ടു് വരുന്ന ശിഷ്യൻ ആ ഗുരുവിൻെറ അനുഗ്രഹത്താൽ ഉത്തമ പദവിയെ പ്രാപിക്കുമെന്നതിന്നു സംശയമില്ല.

ഇ. എൻ. രാമയ്യർ,
പൂൎവ്വാധ്യാപകൻ.

A Farewell Address.

[The following farewell address to his students was delivered by the late Mr. K. Narayana Marar, B. A., B. L., who was a teacher of this college, then known as "Kerala Vidya Sala", from 1883 to 1886. I am sure that it will be read with interest by those 'old boys' who had the good fortune to read here under principals like Mr. Cecil M. Barrow, the first Principal and a well-known educationist, Mr. A. J. Atkinson and Mr. C. G. Fagan. I am deeply indebted to Mr. T. K. Gopal Panikkar, B. A., an 'old boy' and an 'ex-teacher' of the 'Kerala Vidya Sala', well-known to the Malayalees as the author of "Malabar and its folk", who was able with the help of his marvellous memory to reproduce and dictate the whole of this speech *verbatim*.

After leaving the college, Mr. Marar joined the legal profession and practised here at Calicut. He was next appointed Judge of the District Court at Trichur and subsequently became a Judge of the Chief Court at Ernakulam. I am told that he was for a short time the Dewan of Cochin before he retired.—A. V. K. M.]

Your Higness & You my other Beloved Pupils,—I thank you most heartily for these very kind expressions of yours and for this more tangible proof of your regard for me with which you have backed them up. Conscious of not having done anything very remarkable so as to merit such marked recognition at your hands, I confess I never for a moment indulged in the dream that the humble services which it has been my good fortune to render to you would be so flatteringly appreciated by you and indeed I am inclined to believe that this ceremony of today is to be attributed more to your own good natures than to any merit of mine. Be that as it may, I can assure you that my short connection with you at school I have every reason to reckon as one of the most pleasant episodes in my life, thanks to my most revered master, Mr. Barrow, who put me amongst you and thanks to you who have contributed to make it so pleasant to me.

Apart from circumstances of which it is needless and profitless to complain, my career as a school master has been especially useful to me, a school master's profession being, as some of my most intimate friends well know, the profession most congenial to my nature. To few here below—take my word for it, my young friends,—is vouchsafed a moment of keener pleasure than that which it is the schoolmaster's to enjoy. It is his privilege to watch the gleam of intelligence brightening up the youthful countenances of a whole class of boys as they are led step by step to comprehened the true and exact import of a difficult passage in their texts or the lustrous response beaming forth from their eyes as the intricacies of a difficult question are unravelled. To my mind, whatever claims a school master can rightly have to the gratitude and good will of his pupils must be based not so much on his success as a good coach for university examinations as on his constant endeavour to instil the spirit of true gentlemanliness into their hearts, to teach them to love the morally beautiful, to admire the truly noble, to appreciate the really good and to make them love to tread the paths of virtue always. In my relations with you, my good pupils, my modest endeavour has been to be guided by these considerations and my strong conviction, amply confirmed by experience, that love always has a potency for good far superior to fear; and if you had only felt satisfied that I had in any degree been succesful, then I should have considered myself more than amply rewarded for my troubles. But you would go further and make such demonstrative recognition of my humble services that I cannot sufficiently thank you for it.

It will only be just in place here to offer you my heartfelt thanks for the highly satisfactory manner in which you have uniformly behaved towards me, the extreme readiness which you have invariably evinced in obeying my slightest will, giving rise, during the whole of these three years and more, to no hitch, no rub, no unpleasantness of any kind betwixt us, the many happy hours which you rendered it possible for us to spend in each other's company and above all, the splendid opportunity I have been offered of making friends with so many excellent young gentlemen as I am proud to say I have been able to do. All these combined with the numerous trifles that have seasoned our relations with each other have conspired to make the remembrance of what has now come to be but an incidental digression in my life most delicious to me and tbe thought of leaving you, to be sincere, quite the reverse.

I know of no profession more noble than that of a school master. The most ambitious can be content to feel within their grasp the right and power to mould and fashion the vacant intellect of the living world. He it is that shapes the plastic mould of young minds, draws them out, develops them, fills them with lofty ideas and thus dispels the darkness of ignorance and mightily promotes the progress of mankind. What can be more noble than these functions? But if it is the most noble and pleasurable of all professions, it is at the same time the most responsible.

No one is more deeply impressed than myself with the sense of the grave responsibilities resting on the shoulders of a schoolmaster, not only of training his pupils up to the competency of successfully meeting in their afterlives the stupendous issues of social and political importance in which we are and long shall be engaged, but of seeing that no unguarded word or unseeming conduct, no indecent rudeness or improper harshness on his part impairs the moral tone which it is necessary to impart to the highly impressionable young minds entrusted to his care before they crystallise themselves into the rigidity of hardened insensibility.

You refer in your address to many things personal in my case as characteristic ones in my relations with you. I may assure you with a slight deviation from the poet,

"Wherever I be, whatever course pursued,
My heart unchanged shall fondly turn to you."

I beg of you also to pay particular attention during your college days to your physical training and to take kindly to gymnastics in particular. '*Mens sana in corpore sano*'—a sound mind in a sound body—is a good old maxim and to those whose lot is sufficiently cast with youngsters like you, an advantageous one. I therefore entreat you to bestow particular care on the physical side of your education.

You refer in your address to the future course of life I am about to enter on and you wish me every success in it. The glorious uncertainty of law is proverbial. No less glorious is the uncertainty of the legal profession. But I am afraid I should be wanting in candour, considered wanting in self-reliance or accused of false modesty, were I to conceal from you the fact that within my breast there is some voice telling me that I can and will in course of time succeed in this new field.

But now to conclude. I once more thank you for your kindness this day and throughout my career here. I also thank you for the kind address you were so good as to present me with and my good wishes follow you wherever you go. I thank you once for all for your address and for this golden ring, the emblematic remembrance of so many varied and delightful associations; both these I would most lovingly cherish to the end of my life.

കിരാതാൎജ്ജുനീയവും, മാഘവും.

(കവിമണി കെ. സി. കുട്ട്യപ്പ നമ്പ്യാർ.)

കിരാതാൎജ്ജുനീയത്തിൻെറ കൎത്താവ് ഭാരവിയും, മാഘത്തിൻെറ പ്രണേതാവ് മാഘകവിയുമാണ്. കിരാതാൎജ്ജുനീയം, മാഘം, നൈഷധം ഈ മൂന്നു കാവ്യങ്ങൾക്കുകൂടി "ബൃഹത്രയി"എന്നും, രഘുവംശം, കുമാരസംഭവം, മേഘദൂതം ഈ കാവ്യസമുദായത്തിന്നു "ലഘുത്രയി" എന്നും പേരു കല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ ഗുരുലാഘവകല്പന കാവ്യഗുണങ്ങളുടെ താരതമ്യവിവേചനത്തിൽനിന്നുണ്ടായതാണെന്നു വിചാരിപ്പാൻ വഴികാണുന്നില്ല. അതെന്തെങ്കിലുമാകട്ടെ, ഈ രണ്ടു കാവ്യങ്ങൾക്കും പരസ്പരം ഐകരൂപ്യം കാണുന്നുണ്ട്. കഥാഘടനയുടെ രീതികൊണ്ടും, വൎണ്ണനങ്ങളുടെ സാദൃശ്യംകൊണ്ടും ഒന്നു മറെറാന്നിൻെറ പ്രതിബിംബം പോലെയാണിരിക്കുന്നത്. കിരാതാൎജ്ജുനീയത്തിൽ അൎജ്ജുനൻെറ പാശുപതലാഭവും, മാഘത്തിൽ യുധിഷ്ഠിരൻെറ രാജസൂയവുമാണ് പ്രതിപാദ്യവിഷയം. ഭാരവിയെ അപേക്ഷിച്ചു, മാഘൻ എത്രയോ അൎവ്വാചീനനാണെന്നാകുന്നു ചരിത്രചിന്തകന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. എന്നു തന്നെയല്ല മാഘൻ രവിതേജസ്സുകളുടെ ഹാനിഹേതുകമായ മാഘമാസത്തിൻെറ നാമധേയത്തെ സ്വീകരിച്ചു കാണുന്നതുതന്നെ ഭാരവിയോടുള്ള പ്രതിപക്ഷതയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നുകൂടി വിമൎശനരസികന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നുണ്ട്. ആ സ്ഥിതിക്കു കാവ്യനിൎമ്മാണത്തിൽ മാഘൻ ഭാരവിയെ അനുകരിച്ചു എന്ന് വിചാരിപ്പാനേ നിവൃത്തിയുള്ളു. ഈ രണ്ടു കവികളും കാവ്യരചനയിൽ ശബ്ദാൎത്ഥങ്ങളുടെ വൈചിത്ര്യത്തേയും മഹാകാവ്യലക്ഷണങ്ങളേയുമാണ് അപേക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളത്. അല്ലാതെ "ശബ്ദാൎത്ഥൗയത്ര ഗുണീഭാവിതാത്മാനൌ കമപ്യൎത്ഥമഭിവ്യങ്ക്തസ്തദാദ്യം"എന്ന ആലങ്കാരികസങ്കേതപ്രകാരം വ്യംഗ്യപ്രാധാന്യംകൊണ്ടു തൻെറ കാവ്യം ഉത്തമകോടിയിൽ പെടേണമെന്നു അവർ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടില്ലെന്നു ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഭാരവിക്കു മഹാകാവ്യലക്ഷണങ്ങളിൽ ചിലതു മാത്രമെ തൻെറ കാവ്യത്തിൽ സംഘടിപ്പിക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടുള്ളു. എന്നാൽ മാഘനാകട്ടെ, "നഗരാൎണ്ണവ ശൈലൎത്തു ചന്ദ്രാൎക്കോദയ വൎണ്ണനൈഃ ഉദ്യാന സലിലക്രീഡാമധുപാനരതോത്സവൈഃ" എന്നു തുടങ്ങി ആലങ്കാരികന്മാർ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ള എണ്ണങ്ങളെ എല്ലാം ക്രമപ്രകാരം തൻെറ മഹാകാവ്യത്തിൽ വൎണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. മാഘൻ ഭാരവിയെ അനുകരിച്ചെഴുതിയതാണ് മാഘകാവ്യം എന്നു പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലൊ. എങ്കിലും ശബ്ദങ്ങളുടെ

സുലഭത, അക്ലിഷ്ടത, സൗകുമാര്യം ഇവ കൊണ്ടും, ആശയവൈചിത്ര്യംകൊണ്ടും, വർണ്ണനവിശേഷംകൊണ്ടും മേന്മകൊണ്ടുപോയതു മാഘനാണെന്നു തീർച്ചയായും പറയേണ്ടിവരും.

"ശ്രിയഃകുരൂണാമധിപസ്യപാലനീം
പ്രജാസുവൃത്തിം യമയുങ്ക്തവേദിതും
സവർണ്ണിലിംഗീ വിദിതഃസ്സമായയൗ
യുധിഷ്ഠിരം ദ്വൈതവനേ വനേചരഃ"

(രാജ്യലക്ഷ്മിയെ നിലനിർത്തേണ്ടതിന്നു ഇപ്പോൾ പ്രജകളോടുള്ള ദുര്യോധനൻെറ പെരുമാററം എങ്ങിനെയുണ്ടെന്നറിയുവാൻ വേണ്ടി അയക്കപ്പെട്ട ഒരു കാട്ടാളൻ ബ്രഹ്മചാരിയുടെ വേഷംധരിച്ചു പോയി എല്ലാമറിഞ്ഞുമടങ്ങി ദ്വൈതവനത്തിൽ യുധിഷ്ഠിരനെ പ്രാപിച്ചു.) കിരാതാർജ്ജുനീയത്തിൻെറ ആരംഭം ഇങ്ങിനെയാണ്. മാഘകാവ്യത്തിലെ വസ്തുനിർദ്ദേശരൂപമായ പ്രഥമ പദ്യത്തിൻെറ രീതിയും ഇതിനെ അനുകരിക്കുന്നുണ്ട്.

'ശ്രിയഃപതിഃ ശ്രീമതിശാസിതും ജഗ-
ജ്ജഗന്നിവാസോ വസുദേവസദ്മനി,
വസൻദദർശാവതരന്തമംബരാ-
ദ്ധിരണ്യഗർഭാംഗഭുവം മുനിംഹരിഃ'

(ജഗത്തിനെ ശാസിക്കുവാൻ വേണ്ടി സമ്പൽസമൃദ്ധമായ വസുദേവഗൃഹത്തിൽ പാർക്കുന്നവനും, ജഗത്തുകളുടെ ഇരിപ്പിടവും, ലക്ഷ്മിയുടെ ഭർത്താവും ആയ ഹരി ആകാശത്തിൽനിന്നു ഇറങ്ങിവരുന്നവനും ബ്രഹ്മപുത്രനുമായ മുനിയെ കണ്ടു.)

കാവ്യമുഖത്തിൽ വസ്തുനിർദ്ദേശരൂപങ്ങളായ ഈ രണ്ടു പദ്യങ്ങൾകൊണ്ടു തന്നെ പ്രസ്തുത കവികളുടെ പദപ്രയോഗവിഷയത്തിലുള്ള വിശേഷത്തെ നമുക്കു ഏറെക്കുറെ അനുമാനിക്കാം. ഭാരവിയെ അപേക്ഷിച്ച് മാഘന്ന് പദങ്ങൾ അധികം സ്വാധീനങ്ങളാണെന്നും പ്രയോഗവിഷയത്തിൽ പദങ്ങളുടെ സ്നിഗ്ദ്ധതയെ അധികം ശ്രദ്ധിക്കുന്ന ഒരു കവിയാണ് മാഘൻ എന്നും മേലെഴുതിയ രണ്ടു കവികളുടേയും പദ്യങ്ങളിൽനിന്നു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടെന്നു തന്നെ പറയാം. അനുകൃതമാണെങ്കിലും ആശയത്തെ പരിഷ്കരിച്ചു പുതുമ വരുത്തി സ്വകീയമാക്കിക്കാണിക്കാനുള്ള മാഘൻെറ സാമർത്ഥ്യം ഒന്നു വേറെതന്നെയാണ്.

'നിരാസ്പദം പ്രശ്നകുതൂഹലിത്വ-
മസ്മാസ്വധീനം കിമുനിസ്പൃഹാണാം
തഥാപികല്യാണകരീംഗിരംതേ
മാംശ്രോതുമിച്ഛാമുഖരീകരോതി.'

(അങ്ങു എന്തു ഉദ്ദേശ്യത്തിലാണ് എഴുന്നെള്ളിയിരിക്കുന്നതു എന്ന് ചോദിപ്പാൻ ഞങ്ങൾക്ക് അധികാരമില്ല. അങ്ങയെപ്പോലുള്ള നിസ്പൃഹന്മാർക്ക് ഞങ്ങളിൽനിന്ന് സാധിക്കേണ്ടതെന്താണുള്ളതു്? എങ്കിലും കല്യാണകരിയായ അങ്ങയുടെ വാക്കുകേൾക്കുവാനുള്ള ഇച്ഛ ഞങ്ങളെ അങ്ങിനെ ചോദിക്കുവാൻ പ്രേരിക്കുന്നു.) വ്യാസ, യുധിഷ്ഠിരന്മാരുടെ സംവാദത്തിൽ പെട്ട ഈ കിരാതാർജ്ജുനീയപദ്യത്തെ അനുകരിച്ചു, ശ്രീകൃഷ്ണ, നാരദസംവാദത്തിൽ മാഘൻ എഴുതിയ ഒരു പദ്യംകൂടി ചോടെ ഉദ്ധരിക്കാം.

‘ഗതസ്പൃഹോ വ്യാഗമനപ്രയോജനം
വദേതിവക്തും വ്യവസീയതെയയാ,
തനോതിനസ്താമുദിതാത്മഗൌരവോ
ഗുരുസ്തവൈവാഗമ ഏഷധൃഷ്ടതാം’

(“അങ്ങു വിഷയവിരക്തനാണെങ്കിലും ആഗമനത്തിന്റെ പ്രയോജനം എന്താണെന്നു പറയണം” എന്ന് അങ്ങയോടു പറയുവാൻ ഏതൊന്നാണോ ഉദ്യമിക്കുന്നത് ഗൌരവവിഷയത്തിൽ എന്നെ ലോകോത്തരനാക്കിതീർത്ത അങ്ങയുടെ ശ്രേഷ്ഠമായ ഈ വരവുതന്നെയാണ് എനിക്ക് ആധൃഷ്ടതയെ ഉണ്ടാക്കുന്നതു്.) പ്രൌഢതകൊണ്ടും ഗാംഭീര്യംകൊണ്ടും കിരാതാർജ്ജുനീയം ഉത്തമമാണെങ്കിൽ പദങ്ങളുടെ ലാളിത്യംകൊണ്ടും പ്രസാദാദികൊണ്ടും മാഘം അദ്വിതീയമാണ്. ‘മാഘേമേഘേ വയോഗതം’ ‘നവസർഗ്ഗഗതേമാഘേനവശബ്ദോനവിദ്യതേ’ ‘കാവ്യേഷുമാഘഃ’ എന്നുതുടങ്ങിയ അഭിയുക്തോക്തികളിൽനിന്നു കിരാതാർജ്ജുനീയത്തെക്കാൾ മാഘം ഒട്ടധികം പ്രശംസയ്ക്കു പാത്രീഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തെളിയുന്നുണ്ടല്ലോ.

ആ നായാട്ട്.

എൻെറയും കുട്ടിശ്ശങ്കര മേനവൻെറയും ഭവനങ്ങൾ ഏതാണ്ട് അടുത്തടുത്തുതന്നെ യാണ്. അടുത്തുള്ള എലിമെൻററി സ്കൂളി ലെ ഒരു ഗുരുനാഥനാണ് മേൽപറഞ്ഞ കുട്ടിശ്ശങ്കര മേനവൻ. ആൾ വലിയ ധീര നും, ഒരു നല്ല സരസനും ആയിരുന്നു. നി ത്യവും വൈകുന്നേരം ആയാൾ വിദ്യാലയം വിട്ടു എൻെറ ഭവനത്തിലേക്കു വരിക പ തിവായിരുന്നു. ഞാൻ വീട്ടിൽ എത്താറു ള്ളതു് ഏകദേശം അഞ്ചു മണിയോടുകൂടി യാണ്. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ എൻെറ സ്നേഹിതനും വരും. ആയാൾ വന്നാൽ, എൻെറ മുറിയിൽ പോയി ഞങ്ങൾ ഓ രോ സംഭാഷണം തുടങ്ങും. നേരം അതി ക്രമിക്കുന്നതുകൂടി ഞങ്ങൾ അറിയാറില്ല. എനിക്ക് ആയാളെ വലിയ ഇഷ്ടമായിരു ന്നു. ഇതു എൻെറ അമ്മക്കു നല്ലപോലെ അറിയാം. കുട്ടിശ്ശങ്കരമേനവൻ വരുന്നതു കണ്ടാൽ, 'അതാ അപ്പുവിൻെറ പ്രാണ ൻ' എന്നു പറഞ്ഞു എന്നെ കളിയാക്കാ റുണ്ട്.

ഈ കഥയെല്ലാമിങ്ങിനെ ഇരിക്കട്ടെ.

ഞാൻ അടുത്തുള്ള ഒരു റജിസ്ട്രാപ്പീസ്സി ലെ ഒരു ഗുമസ്തനായിരുന്നു. അന്നു എനി ക്കു വൈകുന്നേരം അഞ്ചുമണിക്കു ശേഷ മെ വീട്ടിൽ എത്തുവാൻ തരമുള്ളു. ഒരു ദിവസം കുറച്ചു നേരത്തെ ഞാൻ വീട്ടിൽ വന്നു. അല്പം കഴിഞ്ഞു, കുട്ടിശ്ശങ്കരമേന വൻെറ വരവും പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു. നേരം മണി അഞ്ചടിക്കും മുമ്പെ, അങ്ങോരും വ രുന്നതു കണ്ടു. ഇയ്യാൾ ഇന്നു ഒരു കാൎയ്യവും കൊണ്ടു വരികയാണെന്നു ഇയ്യാളുടെ മുഖം എന്നോടു വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

കുട്ടിശ്ശങ്കര മേനവൻ:—അല്ലാ, മിസ്റ്റർ അ പ്പുനായരെ, ഇന്ന് നമുക്കു ഒരു നല്ല ക ണിയാണ് കിട്ടിയതു്.

ഞാൻ:—(ജാഗ്രതയോടെ) എന്താണ് ഇ ന്നത്തെ നേട്ടം?

കു. മേ:—ഞാൻ വിദ്യാലയം വിട്ടു ഇങ്ങോ ട്ടു വരുമ്പോൾ രണ്ടാളുകൾ ഒരു ചത്ത നരിയേയുംകൊണ്ടു വരുന്നു.

ഞാൻ:—ആവു! ഇതാണൊ നിങ്ങളുടെ ഒരു വലിയ നേട്ടം?

കു. മേ:—ബദ്ധപ്പെടേണ്ട; മുഴുവൻ കേൾ ക്കു. ഞാൻ അവരോടു എങ്ങിനെ ആ ചത്ത നരിയെ കിട്ടിയെന്നു ചോദിച്ചു.

ഞാൻ:—എന്നിട്ടോ?

കു. മേ:—അടുത്ത പക്കത്തിലെ ചാത്തു ഇന്നലെ വെടിവെച്ചു കൊന്ന നരിയാ ണെന്നു പറഞ്ഞു.

ഞാൻ:-അതിന്നു നിങ്ങൾക്കെന്തു വേണം?

കു. മേ:—ബദ്ധപ്പെടേണ്ട, ക്ഷമയോടെ കേൾക്കൂ. അവർ എനിക്ക് നരിയെ കൊല്ലുവാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നും, ചാ ത്തു എന്നെക്കാൾ പത്തിരട്ടി ധീരനാ ണെന്നും പറഞ്ഞു.

ഞാൻ:—നിങ്ങഠം അതിന്നുത്തരം വല്ലതും പറഞ്ഞുവോ?

കു. മേ:—എനിക്കു വല്ലാതെ "ദേഷ്യം" വന്നു. 'മതി, മതി നിങ്ങഠം ചാത്തുവിനെ പ്രശംസിച്ചതു്. ഒരു നരിയെ കൊല്ലാൻ യാതൊരു ഞെരുക്കവും ഇല്ലെ'ന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞു. അവർ അപ്പോഠം ഞാൻനരിയെവെട് വെച്ചുകൊന്നാൽ പത്തുറുപ്പിക ഇനാംതരാമെന്നും കൂടി പറഞ്ഞു.

ഞാൻ:—നിങ്ങഠം അതിന്നു വല്ലതും പറഞ്ഞുവോ?

കു. മേ:—ഞാൻ വേഗം അതു സമ്മതിച്ചു. പത്തു ദിവസത്തിന്നുള്ളിൽ ഒരു നരിയെ വെടിവെച്ചു കൊന്നില്ലെങ്കിൽ പത്തുറുപ്പിക ഞാനും ഇനാം കൊടുക്കാമെന്നു ശപഥംചെയ്തു.

ഞാൻ:—ഭേഷ്!

കു. മേ:—എനിക്കു ഇന്നുമുതൽ പത്തുദിവസത്തേക്കു കല്പനയുണ്ട്. നമുക്ക് രണ്ടാഠംക്കുംകൂടി രസമായി ഒരു നായാട്ടു കഴിക്കാം.

മുല്ലത്തൊടി കുട്ടിശ്ശങ്കരമേനവൻ സ്വതവേതന്നെ ഒരു നായാട്ടുകാരനാണ്. എനിക്കതു നല്ലപോലെ അറിയാം. ആയാളുടെ ഈ സമാധാനം കേട്ടപ്പോഠംത്തന്നെ ഞാനൊന്നു വിറച്ചു. കാട്ടുമൃഗങ്ങളെന്നു കേഠംക്കുമ്പോഠംത്തന്നെ മുമ്പോട്ടു നോക്കാതെ പിന്നോക്കം ധൈര്യത്തോടെ ഓടുന്ന എന്നെ ഒരു കൂട്ടുകാരനായി വിളിച്ചപ്പോഠംത്തന്നെ എനിക്കു മനസ്സിൽ ഒതുക്കുവാൻ സാധിക്കാത്ത ചിരി വന്നു. ഒരു സമയം ആയാഠം ഞാനും ഒരു നായാട്ടുകാരനാണെന്നു വിചാരിച്ചിട്ടുണ്ടാവാം. എങ്ങിനെയായാലും ഞാൻ ഒരു നായാട്ടുകാരന്റെ നിലയെല്ലാം നടിച്ചു.

ഞാൻ:—ഏ! ഇതാണോ വലിയ ദുർഘടമായ പ്രവൃത്തി. നാളെത്തന്നെ പോയി നമുക്ക് നരിയെ വെടിവെച്ചു കൊണ്ടുവരാം. നിങ്ങഠം അവരുടെ പത്തുറുപ്പാ അടിച്ചു.

കു. മേ:—വളരെ സന്തോഷം, നാളെ നമുക്കു ഒരുമിച്ചു യാത്ര പോവാം.

ഞാൻ ഭയന്നിട്ടാണെങ്കിലും ധൈര്യത്തോടെ ഒന്നു മൂളി.

നേരം രാത്രി രണ്ടുമണികഴിഞ്ഞു. നിദ്രാദേവി ഇനിയും എന്നിൽ പ്രസാദിച്ചില്ല. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണ് നിദ്രാദേവി എന്റെ വിചാരങ്ങളെ കീഴടക്കിയതു്. വെറുതെ ആയാളെ സഹായിക്കാമെന്നു ഭീരുവായ ഞാൻ പറഞ്ഞുവല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ചു, ഞാൻ അത്യന്തം വ്യാകുലപ്പെട്ടു.

സാധാരണ വനങ്ങളിൽനിന്നു ഒരു ഒച്ചതന്നെ കേഠംക്കുമ്പോഠം ഭയമാകുന്ന എനിയ്ക്കു്, ഏതു വിധത്തിൽ കുട്ടിശ്ശങ്കരമേനവനൊന്നിച്ച്, കാടും മുള്ളും നിറഞ്ഞ മലയിൽകൂടി ക്രൂര മൃഗങ്ങളുടെ പിടിയിൽ നിന്നു ഒരു നരിയെ കാണിച്ചുകൊടുപ്പാൻ സാധിക്കും? 'വരുന്നതു വരട്ടെ'യെന്ന് ഒടുവിൽ സമാധാനിച്ച് നിദ്രാദേവിയെ ശരണം പ്രാപിച്ചു.

നേരം പ്രഭാതമായപ്പൊഴെക്കും കുട്ടിശ്ശങ്കര മേനവൻ രണ്ടു തോക്കുമായി എ

ൻെറ സന്നിധാനത്തിലെത്തി. വെടിവെപ്പൊന്നുംകൂടി കേവലം അറിയാത്ത എനിക്ക്, ഒരു തോക്ക് കൂടുതൽ കണ്ടപ്പോൾ സഹിക്കവെയ്യാത്ത ചിരിയാണ് ഉള്ളിൽ തിങ്ങിവന്നതു്. ഞാൻ കുടുക്കിൽപെട്ടുവെന്നു വിചാരിച്ചു. ഞാൻ തോക്കു വാങ്ങി ഒന്നു നോക്കി.

ഞാൻ:—നരി, ഈ തോക്കിലെ ഒരു ഉണ്ടക്ക് തീരും.

ക. മേ:—(ചിരിച്ചുകൊണ്ടു്) നമുക്കു പോവുക.

ഞാൻ കുപ്പായവും എടുത്തു യാത്രക്കൊരുങ്ങി.

"ഊശന്താടിയുമുള്ള വനങ്ങൊരു-
കാശിനു പിടയാ പടയിൽ ചെന്നാൽ"

എന്നപോലെ, ഞാൻ എൻെറ കള്ളിയൊന്നും പുറത്തുവിട്ടില്ല.

ഞങ്ങൾ രണ്ടാളും പുറപ്പെട്ടു. കുട്ടിശ്ശങ്കരമേനവൻെറ രസികത്വംകൊണ്ടു വഴി പോയതു അറിഞ്ഞതേയില്ല. 'എൻെറ കള്ളി വെളിയിൽ ചാടുമോ' എന്നായിരുന്നു എൻെറ ശങ്ക. നടന്നു, നടന്നു ഞങ്ങൾ മലയുടെ സമീപം എത്തി. മിസ്റ്റർ മേനവൻ കാട്ടുമൃഗങ്ങളുടെ വർത്തമാനങ്ങൾ പറയുവാൻ തുടങ്ങി. 'ഇതെന്തു ശല്യമാണെ'ന്ന് എനിക്കു തോന്നി. കാട്ടാനകളെപ്പററി ആയാൾ വിസ്തരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ ഞാൻ ആയാൾ അറിയാതെ പിന്നോക്കം ഓടിയാലൊ എന്നു വിചാരിക്കാതിരുന്നില്ല. പക്ഷെ ദൈവാധീനംകൊണ്ടു ഞാൻ അതിന്നു തുനിഞ്ഞില്ല. ഞാൻ ഒരു നല്ല നായാട്ടു പരിശീലിച്ചവനാണെന്നുള്ള വിചാരമായിരിക്കണം മിസ്റ്റർ മേനവനെ ഈ വക വർത്തമാനങ്ങൾക്കു പ്രേരിപ്പിച്ചതു്. എങ്ങിനെയെങ്കിലും ഇയ്യാളുടെ സംസാരം മറെറാരു വിഷയത്തിലേക്കു തിരിപ്പിക്കുവാൻ എന്നിൽ ആഗ്രഹം അങ്കുരിച്ചു. ഞാൻ പൊട്ടുന്നനവെ ഒരു സൂത്രം പ്രയോഗിച്ചു.

ഞാൻ:—എൻെറ സ്നേഹിതാ! ഞാൻ ഇന്നലെ ഉറങ്ങീട്ടില്ല.

ക. മേ:—എന്താണ് കാരണം. കിടക്കുവാൻ വൈകിയൊ?

ഞാൻ—അതല്ലാ, ഇന്നലെ എനിക്ക് കലശലായ ഒരു പനി ഉണ്ടായി. ഉറക്കം പുലരുവാൻ കാലത്താണ് വന്നതു് കുറച്ചു് ഉറങ്ങിയപ്പോഴെക്കും, നിങ്ങൾ വന്നു വിളിച്ചു.

ക. മേ—പനിപ്പിടിച്ചിട്ടുള്ള ദേഹം കൊണ്ടാണോ നിങ്ങൾ ഇന്ന് എന്നെ അനുഗമിച്ചതു്?

ഞാൻ—അതുകൊണ്ടൊന്നും വിരോധമില്ല. നായാട്ടിൽ എനിക്കു വലിയ ഭ്രമമായതിനാലാണ് ഞാൻ ഈ സംഭവം വീട്ടിൽവെച്ചു് പറയാഞ്ഞതു്. അവിടെ വെച്ചു പറഞ്ഞാൽ, നിങ്ങൾ എന്നെ ഇങ്ങോട്ടു വരുവാൻ സമ്മതിക്കയില്ല. ഇപ്പോൾത്തന്നെ എനിക്കു സുഖക്കേടു തോന്നുന്നു. എൻെറ നായാട്ടിലുള്ള വിദഗ്ദ്ധത നിങ്ങൾക്ക് കാണിച്ചുതരുവാൻ സാധിക്കാതെ വരുമെന്നതിൽ ഞാൻ അത്യന്തം വ്യസനിക്കുന്നു.

ക. മേ—ഏതായാലും നാം മലയിൽ എത്തിയല്ലോ. ഇനി മടങ്ങുന്നതു് ശരിയല്ല.

ഇങ്ങിനെ എളുപ്പത്തിൽ ഞാൻ രക്ഷപ്പെട്ടു. എൻെറ ഇന്നലത്തെ പനി വായനക്കാരും ഞാനും മാത്രം അറിഞ്ഞാൽ മതി. "പുലിത്തോലിൽ കഴുത" എന്ന മട്ടിലായി ഞാൻ. ഭയത്താൽ ഹൃദയം തുടിപ്പാൻ തുടങ്ങി. പനിയുടെ ലക്ഷണമാണെന്നു ഞാൻ എൻെറ രസികൻ മേനോനെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കി. ആയാൾ "സാരമില്ലെന്നു"മാത്രം മറുപടി തന്നു.

ഞങ്ങൾ അനവധി പൊന്തകളും മേടകളും കടന്നു. മുയൽക്കൂട്ടങ്ങളും, പന്നികളും മററും എൻെറ ദൃഷ്ടിയ്ക്കു ഗോചരമായി. ഞാൻ അവയെ കാണുമ്പോഴെല്ലാം, "നരി, നരി"എന്നു ഉരുവിട്ടുകൊണ്ടു നടന്നു. ഒടുവിൽ ഞങ്ങൾ ഒരു പാറക്കൂട്ടത്തിൽ എത്തി. നാലുപാടും നിബിഡമായ വനം. മുയൽക്കൂട്ടങ്ങളുടെ ചാട്ടവും, പന്നികളുടെ ഇളക്കവും ഏണങ്ങളുടെ തുള്ളലും ഒരു നായാട്ടുകാരനിൽ പ്രീതി തോന്നിപ്പിക്കുന്നവയായിരുന്നു. മിസ്റ്റർ മേനോൻെറ മുഖത്തു് ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഒരു പ്രസന്നത ആവിർഭവിച്ചപോലെ തോന്നി. എന്നിൽ, ഇവയെല്ലാം ഭയത്തെ ഉളവാക്കുകയാണു് ഉണ്ടായതു്.

വലിയ പെരുമ്പാമ്പുകൾ, വെട്ടിയിട്ട തടിപോലെ കിടന്നിരുന്നു. വളരെ ദൂരത്തു് ഒരു കാട്ടാന നില്ക്കുന്നതു് എൻെറ ദൃഷ്ടിക്കു് വിഷയീഭവിച്ചു. എനിക്കു, എൻെറ പകുതി ജീവൻ പോയപോലെ തോന്നി. ഞാൻ കുറച്ചു സുഖമില്ലായ്മ നടിച്ചുംകൊണ്ടു അവിടെനിന്നു് സുമാറു് ഒരു നാഴിക തെക്കോട്ടു് യാത്ര തുടന്നു. ഒരു ചളിസ്ഥലത്തു് ഞങ്ങൾ എത്തി. കാട്ടാനയുടെ ദൃഷ്ടിയിൽനിന്നു് മറഞ്ഞതിനാൽ എൻെറ സന്തോഷത്തിന്നു ഒരു സീമയും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. നാലുപാടും കിതച്ചുനോക്കി. മൃഗങ്ങളെയൊന്നും കാണാതെയായപ്പോൾ ഞാൻ വളരെ സന്തോഷിച്ചു. മിസ്റ്റർ മേനോൻ നെററി ചുളിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. "ഇവിടെനിന്നു് യാതൊരു ഫലവും ഇല്ല" എന്നു പറഞ്ഞു. ഞാൻ കുറച്ചുകൂടി ക്ഷമിപ്പാൻ അഭ്യർത്ഥിച്ചു. ഈ ചളിസ്ഥലത്തിൻെറ നാലുപാടും ഭയങ്കരമായ പൊന്തകൾ നിബിഡമായി വളന്നിരുന്നതുകൊണ്ടു അതിന്നകത്തു് വല്ല നരിയും ഉണ്ടാവുമെന്നു് ഞാൻ മിസ്റ്റർ മേനവനോടു പറഞ്ഞു. ഏതായാലും, ഞങ്ങൾ അല്പ സമയംനിന്നു.

കുറച്ചുസമയം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, എവിടെ നിന്നോ ഒരു അനക്കംകേട്ടു. ഞാൻ ഉടനെ "ഒരു നരിയുടെ"താണെന്നു പറഞ്ഞു. "അപ്പുനായക്കു് ദേഹസുഖമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് ഈ മരത്തിൽ കയറി ഇരുന്നോളു" എന്നു മേനോൻ എന്നോടു പറഞ്ഞു. എനിക്കു് ഈ മൊഴി "വേദവാക്യം"പോലെതോന്നി. ഞാൻ ഉടനെ എൻെറ തോക്കു് മരത്തിൽ ചാരി അതിൽ പൊത്തിപ്പിടിച്ചുകയറി.

അല്പസമയം ചെന്നപ്പോൾ ഒരു ഭയങ്കര ജന്തു വലിയ ഒരു പൊന്തയിൽനിന്നു അങ്ങോ ചേറിലെയ്ക്കു വരുന്നതുകണ്ടു. തീക്കട്ടപോലെയുള്ള കൺമിഴികളും നീണ്ടുരുണ്ട വാലും ഉള്ള ആ വരിയൻ നരി എൻെറ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെട്ടപ്പോൾ ഞാൻ ഒന്നു നട്ടു

ങ്ങി. മിസ്റ്റർ മേനവൻ യാതൊരു ചലനവും ഉണ്ടാക്കാതെ മെല്ലെ ഒരു വൃക്ഷത്തിൽ കയറി ഇരുന്നു. ആയാൾ തോക്ക് നരിയുടെ നേക്ക്നീട്ടി.

ഞാൻ വല്ലാത്ത സങ്കടത്തിൽപ്പെട്ടു കുഴങ്ങി. എൻെറ കൈകാലുകൾ മരത്തിൽനില്ക്കാതെയായി. വെടി പൊട്ടിയതും, ഞാൻ വീണതും, നരി പ്രാണവേദനയോടെ മേല്പോട്ടു ചാടിയതും ഒന്നിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അതോടുകൂടി തുടരെ രണ്ടുവെടി. നരിയുടെ കഥ തീൎന്നു. മിസ്റ്റർ മേനോൻ പരിഭ്രമത്തോടെ മരത്തിൽ നിന്നു ഇറങ്ങി എൻെറ അടുക്കൽവന്നു. ഞാൻ അഞ്ചുമിനുട്ടുവരെ ബോധരഹിതനായിഎന്നല്ലാതെ എനിക്ക് വേറെ പറയത്തക്ക ഹാനിയൊന്നും സംഭവിച്ചില്ല. തലവേദനയുടെ അസഹ്യതനിമിത്തം ബോധംകെട്ടു വീണതാണെന്ന്, ഞാൻ മിസ്റ്റർ മേനോനോടു പറഞ്ഞു. സാധു മേനോൻ അതും വാസ്തവക്കണക്കിലെക്ക് എടുത്തു. ഞാൻ എൻെറ ഫലിതത്തെ ആലോചിച്ചു നല്ലവണ്ണമൊന്നു ചിരിച്ചു.

ഇത്ര വേഗത്തിൽ വെടിവെക്കുവാൻ സഹായിച്ചു എന്നെ മിസ്റ്റർ മേനോൻ ഒന്നു പ്രശംസിച്ചു. സ്വതവേ ഭീരുവായ എനിക്ക് ഇതു് ഒരനുഗ്രഹംപോലെ തോന്നി.

മിസ്റ്റർ മേനവൻ വെടിവെച്ചുകൊന്ന നരിയെ കാണുവാൻ നഗരവാസികളെല്ലാം എത്തി. നമ്മുടെ ചാത്തു, മേനോനെ ഹൃദയപൂൎവ്വം ബഹുമാനിച്ചു. വീരവാദത്തിൽ മേനോൻ പൂൎണ്ണവിജയം നേടുകയുംചെയ്തു.

ഞാൻ കണ്ടവരോടും കേട്ടവരോടും എല്ലാം ഞങ്ങളുടെ നായാട്ടിനെ പൊടിപ്പും തൊങ്ങലുംവെച്ചു വിവരിച്ചു. ഭീരുവായ ഞാൻ മഹാജനങ്ങളുടെ ബഹുമാന സൂചകങ്ങൾക്ക് പാത്രീഭവിച്ചുതോക്കുമ്പോൾ, എനിക്ക് വല്ലാത്ത അത്ഭുതംതോന്നുന്നു. ആയാൾ എൻെറ സഹായത്തെ "വിലയേറിയ സഹായ"മായിട്ടാണ് കരുതിയിരിക്കുന്നതു്. എൻെറ വിലയേറിയ സഹായത്തെ വായനക്കാർ ഓൎമ്മിച്ചുകൊണ്ടാൽ മതി. ഇന്നും മുല്ലത്തൊടി കുട്ടിശ്ശങ്കരമേനവൻ, ഞാൻ ധീരനായ ഒരു നല്ല നായാട്ടുകാരനാണെന്നാണ് വിശ്വസിച്ചു വരുന്നതു്.

എന്നാൽ ഞാനോ, വെറും ഒരു ഗൃഹസ്ഥൻ.

പി. വി. പ്രഭാകരൻ നായർ,

ജൂനിയർ വിദ്യാൎത്ഥി.

(പ്രാണപ്രിയനായ മേനവൻ, അപ്പുവിൻെറ നായാട്ടിലുള്ള അജ്ഞതയേപ്പററി അല്പംപോലും അറിയാതിരുന്നിട്ടുള്ളതും മററും കേവലം അസംഭാവ്യംതന്നേയാണ് — പത്രാധിപൻ.)

The Gods Think Aloud.

(By P. S. Ramaswami, Senior Inter. Class.)

Indra: Aavoo! How dreary my life is! If only something will happen! One of you, there, go and see whether Brahma proposes to create any more Rakshasas. I will gladly exchange my position as King of the Gods for that of, say, Yama or Kubera, or Varuna. For about a million years, I have remained thus, sitting idle and watching the others at work. This is the result of being king of the Gods. They are so perfect that they require no Government.

Ah! Here comes Varapriya. Why, what is the matter, Varapriya? Dancers? Rambha, Menaka, Tilottama, etc? The same old dancing set! Go away, go away, I don't want to see their dancing. See them yourself, if you want to. I am weary of them. I am weary of their dancing. No doubt, no doubt, they are the most perfect dancers and the most beautiful of all created things, as Brahma said the other day. But, a thing of beauty is *not* a joy for ever—particularly if that thing of beauty never changes. I am weary of this hard gold throne, and of all the golden things here as well as on the earth. Look at Yama there! Stout fellow, he works so hard.

I believe, the reason for all my vexations is that damned Ambrosia which I sup, morning, noon, and night, every day. I wish I could throw it out. Let the Rakshasas eat it and be damned like me! If any Rakshasa interests himself in my affairs, all I have to do is to run away to Vaikunta and praise and cajoule Narayana, who is ever ready to champion my cause. Then I should look anxious and when the Rakshasa is killed, I must throw some flowers on Vishnu's head and shout in glee. One minute, I will just have a look at the world.

Yama: A soul in a particular state will always want to exchange it for a new one, which looks pleasanter from outside. But it becomes unpleasant after the change of state is accomplished. Variety is undoubtedly the spice of life. One cannot remain doing the same work for ever. No wonder Indra and I are both unhappy. What is it, Chitragupta? Souls to be judged? How many? Five hunded or more, do you say? Then darn them, I *won't* judge them. Judge them yourself! If you cannot, consign them to hell.

This has been my work for millions of years, and the more I get tired of it, the more I have to do. Ah, my God Brahma, I bow to you. I cannot but wonder how you manage to create so many people daily. And to you also, O Godess Earth, I bow humbly. Few can bear so much weight as you do. At the same time, you know well that *your* weight is increasing fast.

I hate mankind, who give me so much work and so little rest. But probably, it is not their fault, poor fellows. A few days ago, I thought I could perceive some disturbances on the earth—somewhere near Russia or Japan. But now, see how quiet the earth is! The fools, probably, think it unnecessary to fight. The earth's load must be reduced and nothing short of a widespread war can do the trick. It will be easier for me also, for dead heroes can be tried quickly; when men die out in wars, of course, I shall have to labour very little afterwards.

I pity poor mortals. A moment ago, I think I said I hated them. If so, I am sorry. They deserve pity—their troubles are greater than mine. I say, look here,

Chitragupta—did you consign them to hell? No? Good fellow, bring them here. I shall judge them well myself.

Kubera: Again something seems to be wrong with human beings. What can it be? Has the pound become valueless or is the shilling in trouble? Why, look how foolish these mortals are. I have given them such a lot of money and yet they have not ceased their quarrels.

Ah! So—! Indra and Yama are thoughtfully watching me. I wonder why Yama is wasting his time thinking, while he has so much work to do. As to Indra—well, that is a different matter. He can waste as much time as he pleases. It is indeed, a blessing to be created king of the Gods.

Varuna: Rush, boy, run, and see what all that noise in France means. A new giant liner, is it? Good God, what can it mean? Am I going to be controlled by man? Alas, what can I do? The orders of the Omnipotent cannot be disregarded. Well, well, let them build, let them build! When I get Narayana's consent, I will raise a greater deluge than mankind has ever witnessed. Ships, indeed!

Agni: Men are probably afraid of me more than of anything else. See those mothers pointing to me telling the children not to approach me. But I can't help it. I have a great love for fabrics. I wish to devour.

At the same time, my work is getting less and less. People are getting wiser about my weakness. They have made all sorts of gases to attack me. What with these asbestos—concrete walls and houses, I feel my strength declining. But wait a bit—There are still beautiful objects for me to attack. For example, think of these "educational" institutions. They at least have nothing to do with asbestos or concrete. I must try my hand at one of these. And I have a shrewd idea that I will receive a lot of invaluable help from students preparing for examinations. After all, who cares for these colleges?

In..........................College,

There is no knowlege.

Ha, ha! look, look! Indra, Yama and Kubera are transmitting dubious thoughts. I will conceal myself here and enjoy the fun.

My Contributions.

(T. V. Anantharaman VI Form).

"These are days of unemployment; you need not apply for jobs whenever there are vacancies. You have only passed the S. S. L. C. How can you expect to get a job when there are so many B. A.'s and M. A's?"

"What would you advice me, then"?

"I shall tell you. In these days magazines are quite common. I read in some paper that those who contribute to the Malayalam magazine "അധികപ്രസംഗി" would get prizes in sums of money. Have a trial."

I was poor. I had no close relations to help me. My father was dead before I passed the S. S. L. C. So I had, some how or other, to find work. It was at this stage that I went to my old friend Mr. Sivadas.

I returned home with some hope. I sat down with pen and paper. But I could simply not write any thing! I was not in the habit of reading magazines or novels. I sat for about an hour but could not manage even a first sentence. At last I threw down my pen in despair. The second day when I sat down at the table I saw an old magazine is a dusty heap of papers lying before me. I took it and turned over the pages. My luck was in—I found a beautiful story which would just suit me. I soon copied it out verbatim in the finest hand-writing I could manage and sent it to the editor. I was anxious to see my story published with my name on top. Days passed on, weeks, and months. Still I did not see my story in any one of the issues of the magazine. I had been told that I was to be given a free copy of the magazine if my article was published. But I did not get it. I made a second trial. I sent a better article—it was also a copied one—but still I could not get the prize or the free copy. Then I sent articles to other magazines. The result was the same.

One day the postman brought a free copy of a magazine to which I had sent what I had sworn would be the very last article I would ever write. I felt sure that my contribution would be inside, otherwise how could I get a free copy? I spent an hour turning over the pages, but, alas, my beautiful article was not there!

I went to Mr. Sivadas and told him all about my efforts and also about the copy which I had received. He said laughingly that it had been sent probably to show me how to write original essays!

The next day I received a letter:

"Cap and Bells" Office.
31—12—'35.

Dear Sir,

I received your fine story 'My Wife'. Thanks. Unfortunately a similar one—an identically similar one, in fact—has been published in the June number of *Zany* in the year of grace 1902. It seems clear that you are in the habit of borrowing other people's stuff. I would advice you not to make others laugh at me for publishing old contributions. And it is not always laughing they will do either. My eyes cannot reach all the back numbers of other magazines. Kindly spare me.

Yours faithfully,
Illegible.
Editor.

I at once went to my friend Mr. Sivadas and showed him the letter. He laughed and said something about a commandment. He told me, too, that the secret of success in writing as in other things was honesty, and that good writing was merely sincere self-expression, and

lots more. I went home determined that I would never copy anything from others. I write this contribution, believing that it is an original one. Let the editor look into all the magazines published earlier and judge. I am waiting to see it published in our College Magazine.

[I do believe this clever little thing is original. I cannot possibly look into all the back numbers or even the current numbers of all the magazines published in the world—a fact which some of my predatory contributors know too well. But now and then they do get shown up. Recently the Principal of the Nizam's College wrote telling us that two articles published in our last issue were verbatim copies of things which had appeared in their Magazine. I get hot all over as I think of it. The mortification of finding that one has been "had" is a very small thing: the graver thought is about the follows who did the shameful thing. Our deepest apologies to the Nizam's College Magazine !—Ed. Z. C. M.]

Evil Begets Evil.

(By R. P. S. Junior Inter. Class)

I am one of those persons who believe that no human life in the world is destitute of unforgettable incidents. Not that there are many who will contradict this opinion. It was in my youthful days that one of these incidents, ever prominent in my mind thereafter, happened. The tense feeling of death approaching fast, and the desperate effort to save my life, have imprinted themselves deeply into my soul ; and I feel that all my attempts at eradication will be wasted upon this imprint.

I do not know the real reason of the quarrel between my father and Tom Stretche, the labourer. But I know well-enough that Tom Stretche never forgot the moment when with a fiery curse, he shook his fists at my father and vowed revenge for the ills he had received, whatever they might be.

I was by nature fond of machines and mechanical toys. I took pleasure in visiting often the saw-mills near my house, listening to the puffing, sweating engine, and gazing on the enormous heavy fly wheel, rotating with a noise like thunder and yet lifeless. This fly wheel had on either side of it concrete platforms and there was a narrow space between the wheel and the platform. I took peculiar pleasure in sitting beside this fly wheel and letting my feet dangle in the narrow space. The huge mechanism rotating noisily so very near, looks, to a boy sitting beside it, like some evil giant, imprisoned and yet somewhat free to move, seeing his prey near him and yet unable to catch hold of it. The roaring of the wheel is the angry snarling of the giant. It is no wonder then, that, as I gazed on the monster, I felt pleased and proud. A leather strap passing round the wheel connected it with some brightly polished, rumbling electrical apparatus on my right.

It was on such an occasion that the tragedy happened. Below the wheel stood some repairers, dressed in dirty, greasy, black clothes, oiling the hub of the wheel. Suddenly, I felt a pair of steely hands grip my feet. Looking down, I met a face that fairly startled me. It was the face of Tom Stretche, hideously distorted by hatred, and by revenge in the process of satisfaction. I could not remove my eyes from that wretched face. For a moment, the machine, the rumbling and clanging, everything disappeared I felt myself alone in the world with that horrible face.

Slowly, very slowly, inexorably, the hands dragged me down. The grin on the face below me broadened equally slowly. I gave a slight shriek, I believe, but the noise of the machine entirely devoured it. The roar of the wheel grew louder and louder. I felt the wind of the wheel brushing my feet. Instead of the hopeless, angry, imprisoned giant of a minute ago, I saw a wickedly pleased giant, roaring not with anger, but with proud, scornful satisfaction. 1 felt my hands slowly losing hold of the platform.

But a drowing man clings to the last straw. In my despair, I caught hold of the strap running round the wheel. Immediately, with terrific violence, I was dragged up along with the man below me (who had no time to lose hold of my feet) and hurled up into the air. The forward motion given by the strap, I believe, saved Stretche from being crushedtoo much by the wheel. But, as I rose up into the air, he lost hold of me and fell—on the brightly polished, rumbling machine below me. For a moment, his

body formed a dark patch on the polished part. Then, as in a dream, I heard a crack as of a whip, saw a vivid blue flash, and I remembered no more.

I fell only a few feet away from the electric machine, but the fall fractured a few ribs. Tom Stretche was saved from a horrible death (crushing by the wheel) only to be electrocuted by falling on the electric machine. Evil never remains long unpunished. Tom Stretche did wrong in taking revenge on me for my father's faults, if ever he committed any faults; and Tom Stretche got the punishment he justly merited.

Never in my lifetime, will I forget that hideous face, that roaring wheel or that blue flash.

മൃത്യു.

ജാതസ്യ ഹിധ്രുമോ മൃത്യു-
ർധ്രുവം ജന്മ മൃതസ്യച-
തസ്മാദപരിഹാര്യേത്ഥേ
നത്വം ശോചിതു മർഹസി.

"ഭൂമിയിൽ ജനിച്ചിരിക്കുന്ന ഏതൊരുവനും കാലാന്തരത്തിൽ മൃത്യുമുഖത്തിൽ ചെന്നു വീഴേണ്ടിവരുന്നതും മരിച്ചുവന്നു വീണ്ടും ജന്മമെടുക്കേണ്ടിവരുന്നതും തീച്ച്യയാണ്. അതിനാൽ അപരിഹാര്യമായ ഈ ജനനമരണമാകുന്ന ഘടനയിൽ ദുഃഖിക്കുന്നതു് നിനക്ക് ഉചിതമല്ല" എന്നാണ് ഭഗവദ്ഗീതയിൽ ശ്രീകൃഷ്ണൻ സഖാവായ അജ്ജുനനുപദേശിച്ചതു്.

മരണത്തിൽനിന്നൊഴിവാകുന്നത് അസാദ്ധ്യമാണെന്നെല്ലാവക്കും അറിയാം. എന്നാലും ഭൂമിയിൽ തന്റെതെന്നു പറയുന്ന വസ്തുക്കളെ ഉപേക്ഷിച്ചു പോകുവാനുള്ള മടിയാണ് മനുഷ്യരെ മരണത്തിൽ ഇത്ര ഭീരുക്കളാക്കുന്നത്. മറെറാരു കാരണം മനുഷ്യരുടെ അന്ധവിശ്വാസത്തിന്റെ മൂഢന്യതയാണ്. മരിച്ചാൽ യമധമ്മരാജാവ് പോത്തിൻപുറത്ത് വരുമെന്നും പാപികൾ നരകത്തിൽ ഒട്ടേറെ കഷ്ടപ്പാടുകൾ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുമെന്നും അവർ വിശ്വസിക്കുന്നു. എനിക്ക് ഒരാൾ നരകത്തിൽവെച്ചു അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്ന ഭേദ്യങ്ങളുടെതാണെന്ന് പറഞ്ഞ് ഒരു ചിത്രം ഒരാൾ കാണിച്ചുതന്നതായോമ്മയുണ്ട്. മുമ്പ് ജീവിച്ചിരുന്ന അല്പം ചിലരൊഴികെ മററാരും മുജ്ജന്മത്തെപ്പററിയാതൊരറിവും ഇല്ലാത്തവരായിരിക്കെ ആ ചിത്രം ചിത്രകാരന്റെ ഭാവനാശക്തിയുടെ ഫലമാണെന്നല്ലാതെ എന്തു പറയട്ടെ. ഈ അവസരത്തിൽ ഒരു കഥകൂടി എനിക്കു ഓമ്മവരുന്നുണ്ട്.

ഒരിക്കൽ ഒരു വൃദ്ധ രോഗംപിടിച്ചു മരിക്കാറായി കിടന്നിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ആ സ്ത്രീക്ക് ഒരു ബോധക്ഷയം ഉണ്ടായി. കുറെ സമയം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം സുബോധം വരുകയും അടുത്തിരുന്നിരുന്നവരോട് അവളെ യമൻ കെട്ടിക്കൊണ്ടു മനുഷ്യരുടെ കണക്കുനോക്കുന്ന (മിസ്റ്റർ ചന്ദ്രഗുപ്തൻ) ആളുടെ അടുത്തു കൊണ്ടുപോയെന്നും ചിത്രഗുപ്തൻ അവളല്ലെന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ വിട്ടയച്ചുവെന്നും പറയുകയുണ്ടായി. "ഒരുത്തനെത്തന്നെ നിനച്ചിരുന്നാൽ വരുന്നതെല്ലാമവനെന്നു തോന്നും" എന്നു പറഞ്ഞതുപോലെ യമനെ ഭയന്നിരുന്ന ആ സ്ത്രീക്കു അങ്ങിനെ തോന്നിയതായിരിക്കാം അല്ലെങ്കിൽ ആളുകൾ അവളെ മരണശേഷവും സ്മരിക്കുവാൻവേണ്ടി സ്വഗ്ഗത്തിൽപോയി മടങ്ങി വന്നു എന്ന് കളവു പറഞ്ഞതായിരിക്കാം.

ദേഹിനോസ്മിൻ യഥാദേഹേ
കൌമാരം യൌവനം ജരാ
തഥാ ദേഹാന്തരപ്രാപ്തി-
ർധീരസ്തത്ര നമുഹ്യതി—ഗീതാ.

"ഏതു പ്രകാരത്തിൽ ദേഹികൾക്ക് ഈ ദേഹത്തിൽ കൗമാരം, യൗവനം, ജരാ ഈ മൂന്നവസ്ഥകൾ സംഭവിക്കുന്നുവോ, ജന്മംകൊണ്ടുള്ള ദേഹനാശവും മൃത്യുകൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന ദേഹാന്തരപ്രാപ്തിയും അപ്രകാരമെന്നറിഞ്ഞ് ബുദ്ധിമാന്മാർ അതിൽ ഒട്ടും ദുഃഖത്തെ പ്രാപിക്കുന്നില്ല."

"എങ്ങിനെ, നടക്കുന്നവൻ മുൻകാലിനെ മുൻഭാഗത്തുള്ള ഭൂമിയിൽ വെച്ചതിന്നുശേഷം പിൻകാലിനെ നീക്കുന്നുവോ, അതേ പ്രകാരത്തിൽ ആത്മാവും വേറൊരു ശരീരത്തെ പ്രാപിച്ചതിന്നുശേഷം മുൻശരീരത്തെ വിടുന്നു" എന്നാണ് ഭാഗവതത്തിൽ കാണുന്നത്. അങ്ങിനെയിരിക്കെ നരകം എവിടെയാണ്? ബുദ്ധമതം ഘോഷിക്കുന്നതും ഈ ജനനമരണമാകുന്ന ഘടനയിൽ കിടന്നുഴലുന്നതിൽപരം ഒരു നരകമില്ലെന്നാണ്. ആത്മജ്ഞാനം കൊണ്ടു പിന്നീടു ജന്മമില്ലാതിരിക്കുകയാണ് മോക്ഷം. ലോകത്തോട് വിരക്തി വരാത്തവൎക്ക് അത് അപ്രാപ്തമാണ്.

ഗീതയിലെ ആത്മാവിന്റെ ദേഹാന്തരപ്രാപ്തിയെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന മറെറാരു ശ്ലോകംകൂടി ഇവിടെ ചേൎക്കാം.

വാസാംസി ജീൎണ്ണാനി യഥാവിഹായ
നവാനി ഗൃഹ്ണാതി നരോപരാണ
തഥാ ശരീരാണി വിഹായ ജീൎണ്ണാ-
ന്യന്യാനി സംയാന്തി നവാനി ദേഹീ.

"മനുഷ്യർ എങ്ങിനെ കീറി നലഞ്ഞ ഉപയോഗശൂന്യമായ വസ്ത്രങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ച് പുതിയ ശോഭയുള്ള വസ്ത്രങ്ങളെ ധരിക്കുന്നുവോ, അപ്രകാരത്തിൽ ആത്മാവും ശരീരം കൃശമായും ഉപയോഗശൂന്യമായും ഭവിക്കുമ്പോൾ അതിനെഉപേക്ഷിച്ചു പുതിയ ശരീരത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു."

പുതിയ വസ്ത്രങ്ങൾ കിട്ടുമ്പോൾ മനുഷ്യർ സന്തോഷത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു. അതേ പ്രകാരത്തിൽ പുതിയ ശരീരപ്രാപ്തിയിൽ മനുഷ്യർ ദുഃഖിക്കുന്നതിന്നു പകരം സന്തോഷിക്കുകയല്ലെ വേണ്ടത്?

പി. മുകുന്ദൻ,
സീനിയർ വിദ്യാൎത്ഥി.

മകൻെറ പിറന്നാൾ.

(സി. പത്മനാഭമേനോൻ, ജൂനിയർ വിദ്യാൎത്ഥി.)

I

രാവിലെ സമയമേതാണ്ടൊരു എട്ടുമണിയായിട്ടുണ്ട്. കച്ചവടക്കാർ തങ്ങളുടെ ഷാപ്പുകളെല്ലാം തുറന്നുകഴിഞ്ഞു. നിരത്തുകളിൽ വാഹനങ്ങൾ അങ്ങുമിങ്ങുമോടിത്തുടങ്ങി. മുതലാളികൾ തങ്ങളുടെ കാറുകളിലേറി സ്വന്തം വ്യവസായശാലകളെ അഭിമുഖീകരിച്ചുപോകുന്നു. ഭീമമായ സംഖ്യ മാസാന്തരം വരവുള്ള ചില ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ, ഉദ്യോഗതിമിരംകൊണ്ടോ, എന്തൊ ഇനിയും കണ്ണു തുറന്നിട്ടില്ല—അതെ അവരുടെ പള്ളിമെത്തമേൽ നിന്നെഴുന്നേററിട്ടില്ല. പീടികക്കോലായികളിൽ കിടന്ന്, രാത്രിയിലെ തണുപ്പു സഹിച്ചും, കൊതുകടിയേററും, ഒരുവിധം 'ശിവരാത്രി'യായി കഴിച്ചുകൂട്ടിയ ദരിദ്രവൎഗ്ഗം തങ്ങളുടെ നിത്യതൊഴിലുകളിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ട് നേരം കുറെയേറെയായി. ബോംബെ പട്ടണത്തിലെ സ്ഥിതി ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കെ അവിടെനിന്നു കുറച്ച് ഒന്നൊന്നര നാഴിക വടക്കുകിഴക്കായി ഒരു ചെറുപുരയുടെ മുൻകോലായിലിരുന്ന് ഒരമ്മയും മകനും സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ദാരിദ്ര്യപ്പിശാചിൻെറ ദംഷ്ട്രങ്ങൾക്കിടയിൽ കറങ്ങുന്നവരാണവരെന്ന് പ്രഥമദൃഷ്ട്യാ അറിയാം. തൻെറ നഗ്നതയെ മറപ്പാൻ മാത്രം ആ സ്ത്രീ ഒരു കീറിയ വസ്ത്രം ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും മുഖകമലം അവളുടെ കുലീനതത്വത്തിന്ന് സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നുണ്ട്. കാഴ്ചക്ക് അഞ്ചാറു വയസ്സ് പ്രായമായ ആ കോമളബാലൻ അവളുടെ ഏകസന്താനമാണ്.

"അമ്മേ! നാളെ എൻെറ പിറന്നാളല്ലേ! ഈ കീറിയ തുണിതന്നെയാണോ, ഞാൻ ഉടുക്കേണ്ടത്? ബാക്കിക്കുട്ടികൾ എന്തെല്ലാം ധരിക്കുന്നു? എനിക്കൊന്നും വേണ്ട. ഉടുക്കുവാൻ ഒരു നല്ല മുണ്ടെങ്കിലും കിട്ടിയാൽ മതി."

"ചന്ദ്രാ! ഞാൻ എവിടെനിന്നു നിണക്കു കൊണ്ടുതരും. (അവൾ തേങ്ങിതേങ്ങി കരവാൻ തുടങ്ങി.) ദൈവമേ! നീ എന്തിന്നു ഞങ്ങളെ ഇപ്രകാരം കഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നു?"

"അമ്മേ! അമ്മാമൻ ഇല്ലെ? അദ്ദേഹത്തിൻെറ അടുക്കൽ പോയി ചോദിക്കരുതോ?"

"അമ്മാമൻ നമ്മെ വെടിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. നാം അവരുടെ ചാർച്ചക്കാരെന്നു പറയുന്നതുതന്നെ പോരായ്മയാണെന്നാണവരുടെ വിചാരം. അവർ, അവിടെ ചെന്നാൽ ഒരക്ഷരംപോലും സംസാരിക്കയില്ല."

"എന്നാൽ, അമ്മപോകണ്ട. ഞാനൊന്നു പോയിവരാം."

"പോയ്വരു, വഴിക്കു വളരെ സൂക്ഷിച്ചുവേണം പോകാൻ, വേഗം മടങ്ങണം."

II

ആനന്ദറാവു എന്ന പ്രസിദ്ധ വക്കീലിൻെറ മക്കളാകുന്നു രാമറാവുവും ദിനകരറാവുവും. രാമറാവു മൂത്തപുത്രനായതു കൊണ്ടു പിതാവിൻെറ ലാളനാശ്ലേഷങ്ങൾക്കു പാത്രമാകയും, അതിനാൽ മടിയനും സ്വാൎത്ഥിയുമായി വളൎന്നുവരികയും, ചെയ്തു. ഇളയവനാകട്ടെ, പ്രകൃത്യാശാന്തശീലനും, ഉത്സാഹശീലനും, പരോപകാരതല്പരനുമായി വളൎന്നുവന്നു.

"സ്കൂൾഫൈനൽ"പരീക്ഷാഫലം അറിഞ്ഞപ്പോൾ ദിനകരറാവു വളരെ സന്തോഷിച്ചു. താൻ പരീക്ഷയിൽ ഒന്നാമനായി ജയിച്ച വിവരം അച്ഛനോടു പറവാൻ ചെന്നപ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിൻെറ ദീനം അതിൻെറ മൂൎദ്ധന്യദശയിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. രാമറാവുവിങ്കൽ പിതാവിന്നു പൂൎണ്ണവിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ "ദിനകരറാവുവിൻെറ" അനന്തര വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നുള്ള സൎവ്വധനവും അദ്ദേഹത്തെയേല്പിച്ചു, ആ മഹാശയൻ ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞു.

രാമറാവു ക്ഷണനത്തിൽ അച്ഛൻെറ വസ്തുക്കളെല്ലാം കരസ്ഥമാക്കി, ദിനകരറാവുവിൻെറ വിവാഹത്തിനായി തിരക്കിത്തുടങ്ങി. തൻെറ അഭ്യുന്നതിക്കു വേണ്ടിയാണ്, ജ്യേഷ്ഠൻ പ്രവൎത്തിക്കുന്നത്, എന്ന ബോധം ദിനകരന്നു വരികയാൽ, അടുത്ത കുടുംബത്തിൽ നിന്നുതന്നെ, സൎവ്വഗുണങ്ങളും തികഞ്ഞ ഒരു യോഷാമണിയെ അദ്ദേഹം വിവാഹം കഴിക്കയും, സ്ത്രീധനമായി ഒരു വമ്പിച്ച സംഖ്യ കിട്ടുകയുംചെയ്തു. രാമറാവു അനുജനോടു വീട്ടുചിലവിലേക്കു എന്നു പറഞ്ഞു (കടമായി) സ്ത്രീധനമായി കിട്ടിയ പണമെല്ലാം വാങ്ങി ചിലവു ചെയ്തുതുടങ്ങി. കുറച്ചുദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു ദിവസം രാമറാവു അനുജനെ വിളിച്ചു

"ദിനകരാ" തറവാട്ടിലെ പണമെല്ലാം ക്ഷയിച്ചു. അച്ഛൻ പ്രത്യേകം ധനമൊന്നും തന്നിട്ടില്ല, എന്നു നിണക്കുതന്നെ അറിവുള്ള കാൎയ്യമാണല്ലൊ. നിൻെറ സ്ത്രീധനമെല്ലാം നിണക്കുവേണ്ടിത്തന്നെ ചിലവുചെയ്തു. എനിക്കു നിന്നെയും നിൻെറ കളത്രത്തേയും പുലൎത്താൻ ആവുന്നതല്ല. നീ വേഗത്തിൽ ഒരുദ്യോഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുക. ഞാനൊരു ഉദ്യോഗം നിണക്കുവേണ്ടി കോടതിയിൽ ശിരസ്തദാരെ കണ്ടു ഏൎപ്പാടു ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. നാളെത്തന്നെ ജോലിയിൽച്ചേൎന്ന് വേറൊരു വീട്ടിലേക്കു മാറിത്താമസിക്കുക."

ജ്യേഷ്ഠൻ തൻെറ വിദ്യാഭ്യാസമൊന്നും പൂൎത്തിയാക്കാതെ ഇത്ര നിഷ്ഠുരുണം പെരുമാറിയതിൽ ഉള്ള വ്യസനത്തെ അടക്കി, അദ്ദേഹം അതിന്നു സമ്മതിച്ചു.

ദിനകരറാവു ഇരുപത്തഞ്ചുറുപ്പിക ശമ്പളത്തിൽ, കോടതിയിൽ ഗുമസ്തനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. ഒരു ചെറിയ വീട് വാടകക്കുവാങ്ങി ഭാൎയ്യയോടുകൂടി താമസമാക്കി. അങ്ങിനെയിരിക്കെ 'സുമ' ഗൎഭി

ണ്ണിയായിരു പുത്രനെ പ്രസവിച്ചു. അവരുടെ സന്താപമെല്ലാം ആ കോമളബാലൻെറ പുതു പുഞ്ചിരിയിലന്തർദ്ധാനം ചെയ്തു. ദിവസങ്ങൾ കുറെ കഴിഞ്ഞു എങ്കിലും—

"ആപത്തു വരുമ്പോളൊററക്കായി വരാറില്ലല്ലൊ". ഒരു ദിവസം ദിനകരൻ കോടതിയിൽ നിന്നു വന്നു കയറിയ ഉടനെ "സുമെ! എനിക്കു ഹൃദയത്തിൽ എന്തെന്നില്ലാത്ത വേദന" എന്നു പറഞ്ഞു കസാലയിൽ ചെന്നു കിടന്നു. സുമക്കാകട്ടെ ഭർത്താവിന്നു അപായം നേരിട്ടാൽ പിന്നെ തൻെറ ഭാവിയെപ്പററി ചിന്തിക്കകൂടി വയ്യാതായി. അവളുടെ അന്തക്കരണം ആപൽശങ്കയെ വിളിച്ചു പറയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ കണ്ണുനീർ വാർത്തു ഭർത്താവിൻെറ അടുക്കൽ ചെന്നു നിന്നു. "ടർപൻടൈൻ"കൊണ്ടു വേദനയുള്ള ഭാഗത്തു പുരട്ടി ഉഴിയാൻ തുടങ്ങി. "ചന്ദ്രനെവിടെ?" എന്നു അദ്ദേഹം ചോദിച്ചപ്പോൾ അവൾ വേഗം എഴുനേററു പോയി കുട്ടിയെ എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു. അഞ്ചു നിമിഷത്തിന്നുള്ളിൽ ആ യുവാവു, അതെ, ദിനകരറാവു, തൻെറ പുത്രൻെറ ഓമനമുഖത്തെ കണ്ടുംകൊണ്ടു പരലോകപ്രാപ്തനായി. കഷ്ടം, ആ മാതാവു അയൽവാസികളുടെ സാഹായത്താൽ ഒരു വിധം കുട്ടിയെക്കൊണ്ടു ശേഷക്രിയാദികളെല്ലാം നിർവ്വഹിച്ചു. രാമറാവു തിരിഞ്ഞു നോക്കുകപോലും ചെയ്തില്ല.

III

കാലചക്രം തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടേയിരുന്നു. ആറുവസന്തം വന്നുപോയി. മാതുലനെ കാണ്മാൻ പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ആ ബാലൻ ചന്ദ്രനും മാതാവു സുമയും എന്നു പറഞ്ഞാൽ 'വിധിയുടെഗതി' എങ്ങിനെയിരിക്കുന്നുവെന്നു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണല്ലൊ. ചന്ദ്രൻെറ അമ്മാമൻെറ അടുക്കലേക്കുള്ള യാത്ര എത്രത്തോളമായിരിക്കുന്നു എന്നു നോക്കുക.

ചന്ദ്രൻ, പനിനീർ മുതലായ ചെടികളാലലംകൃതമായിരിക്കുന്ന ഒരുദ്യാനത്തിൻെറ മുമ്പിൽ 'ലീലാവിലാസ്' എന്നു എഴുതിതൂക്കിയിട്ടുള്ള ഒരു വലിയ ബംഗ്ലാവിൻെറ ഉമ്മറത്തെത്തി; വാതില്ക്കൽ മുട്ടിയപ്പോൾ 'ആരത്' എന്നൊരു ശബ്ദം ഉള്ളിൽനിന്നു കേട്ടു. ചന്ദ്രൻ നടുങ്ങി. എങ്കിലും മൃദുസ്വരത്തിൽ—"അമ്മെ! ഇത് ഞാനാണ്—ചന്ദ്രൻ"അകത്തേക്കുകടന്നു.

ഒരു വട്ടമേശയുടെ ചുററുമിരുന്നു രാമറാവുവും, ഭാര്യയും കുട്ടികളും ചായ കുടിക്കയായിരുന്നു. ചന്ദ്രനെ കണ്ട ഉടനെ അവൾ ഭർത്താവിൻെറ മുഖത്തേക്ക് അർത്ഥഗർഭമായി ഒന്നു നോക്കി. എല്ലാവരും ചായ കഴിച്ചെഴുന്നേററു കുട്ടികളെ പള്ളിക്കൂടത്തിലേക്കു പുറപ്പെടുവിച്ചു അയച്ചു, അവൾ അവളുടെ ഗൃഹജോലികളിലേപ്പെട്ടു. ആ സാധുബാലനോട് ഒരക്ഷരവും ഉരിയാടിയില്ല. രാമറാവുവാകട്ടെ ഒന്നും പറയാതെ അകത്തേക്കു പോയി ഉടുപ്പിട്ടൊരുങ്ങി എവിടെക്കൊ അവിടെ നിന്നിറങ്ങിത്തിരിച്ചു. ചന്ദ്രൻ കുറെ നേരം അവിടെനിന്നുവെങ്കിലും, ആ വീട്ടുകാരിൽ ആരുംതന്നെ, അവനോടു ഒരക്ഷരംപോലും സംസാരിച്ചില്ല. പൈതൃകമായ ആ ഗൃഹത്തിൽനിന്നു കണ്ണുനീരൊഴുക്കിക്കൊണ്ടു ആ ബാലൻപുറത്തേക്കിറങ്ങി.

IV

ചന്ദ്രൻ പാതയിൽകൂടി മന്ദം മന്ദം നടന്നു. പിന്നിൽ നിന്നു വരുന്ന കാറിൻെറ

"ഹോറൺ"ശബ്ദമൊ, വണ്ടിയുടെ ശബ്ദമൊ, അവൻ കേട്ടില്ല. കാർ ഡ്റൈവർ ഒരു അരുവിൽക്കൂടി കാർ തിരിപ്പാൻ നോക്കിയപ്പോഴെക്കും, കാർ! കാർ, എന്നുള്ള കുട്ടികളുടെ നിലവിളി പെട്ടെന്നു കേൾക്കയാൽ ചന്ദ്രൻ കാർകൊണ്ടു പോകുന്നഭാഗത്തേക്കു മാറിനിന്നു. "അയ്യൊ" എന്നൊരു നിലവിളി മാത്രം. കാർ ചന്ദ്രന്റെ ദേഹത്തിൽ കയറികഴിഞ്ഞു. കാർ പെട്ടെന്നു നിൎത്തിയെങ്കിലും ചന്ദ്രൻ ബോധരഹിതനായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

സ്ഥലത്തെ 'ഡേവിഡ്' എന്നുപേരായ ഒരു ഇംഗ്ലീഷുകാരന്റെ കാറായിരുന്നു അത്. അയാൾ ആ സാധുബാലനെ സുമയുടെ കണ്ണിലുണ്ണിയെ—"Stupid Rascal These bloody fellows must die in this way" എന്നു പറഞ്ഞു, കാറിൽത്തന്നെ കയറി, ഡ്റൈവരോടു കാറോടിപ്പാൻ പറഞ്ഞു. അയാളോടാരു ചോദിപ്പാനാണു്? സാദ്ധ്യമല്ലെ?

"കണ്ടീലയൊ ദേവി ജഗൽസവിത്രി
നിൻപാരിലെ ദുൎന്നയസന്നിപാതം."

എന്തിനുപറയുന്നു? ആ സാധുബാലൻ—ആ സുമയുടെ ഓമനപ്പുത്രൻ, ആ ക്രൂരന്റെ കാറിൽപെട്ടു അരനിമിഷത്തിലകം കാലഗതിയടഞ്ഞു.

ഇതിലിടക്ക് സുമ, തന്റെ വശം ബാക്കിയുള്ള രണ്ടു പാത്രത്തെ വിററു മകന്റെ പിറന്നാളിനായിട്ട്, കുറച്ച് അരിയും സാമാനങ്ങളും ഉടുപ്പാനൊരു മുണ്ടും വാങ്ങി പുത്രന്റെ വരവിനെ പ്രതീക്ഷിച്ചിരിപ്പായി. വളരെ നേരം കഴിഞ്ഞിട്ടും മകനെ കാണാഞ്ഞതിനാൽ അവൾ അവനെ തിരഞ്ഞുപുറപ്പെട്ടു. വഴിക്കൽ നിന്നു ആളുകൾ ഓരോന്നു പറയുന്നതുകേട്ടു—

"ഡ്റൈവരുടെ മോശംതന്നെ—പതുക്കെ
ഓടിച്ചാൽ പോരെ?"
"താനെന്താ പറയുന്നത്—ആ കുട്ടി നിര
ത്തിൻ നടുവിൽക്കൂടി നടന്നിട്ടില്ലെ.?"

ഇതു കേട്ടു സുമ, തന്റെ പുത്രനായിരിക്കുമൊ എന്നു ശങ്കിച്ചു. ജനങ്ങൾക്കൂടി നില്ക്കുന്ന സ്ഥലത്തേക്കു പാഞ്ഞുചെന്നു. ആൾക്കൂട്ടത്തിന്നിടയിൽ തന്റെ ആകെയുള്ള സ്വത്ത് അരുമപ്പുത്രൻ നിണമണിഞ്ഞു കിടക്കുന്നതു അവൾ കണ്ടു. ഉടനെ 'അയ്യൊ' എന്ന നിലവിളിയോടുക്കൂടി ആ കുട്ടിയുടെ അടുക്കൽ ചെന്നുവീണു.

അവൾ നെഞ്ഞത്തടിച്ചു തൊഴിപ്പാൻ തുടങ്ങി. അവിടെക്കൂടിയിരുന്നവരുടെ തത്വോപദേശങ്ങളൊന്നും അവളുടെ ചെവിക്കുള്ളിൽ കയറിയില്ല. ജനങ്ങൾ ഒരു വിധം അവളേയും അവളുടെ മകന്റെ ശവശരീരത്തേയും വീട്ടിലെത്തിച്ചു. അവൾ ഭക്ഷണമൊന്നും കഴിച്ചില്ല. ഇടക്കിടെ എഴുന്നേററു് മകനെ! വരു! ഇന്നു നിന്റെ പിറന്നാളല്ലെ. നിനക്കുടുക്കുവാനിതാ ഒരു നല്ലമുണ്ടു്, എന്റെ ഓമനപ്പുത്രനല്ലെ, വേഗം വരു" എന്നു മാത്രം പുലമ്പിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പിറേറ ദിവസം ചിലർ അവളെ കാണ്മാൻ ചെന്നിരുന്നു. അവർ വിജനമായ ആ ചെററപ്പുരയെയല്ലാതെ, അതിലെ വെളിച്ചത്തെ കണ്ടില്ല.

സി. പത്മനാഭമേനോൻ,
ജൂനിയർ വിദ്യാൎത്ഥി.

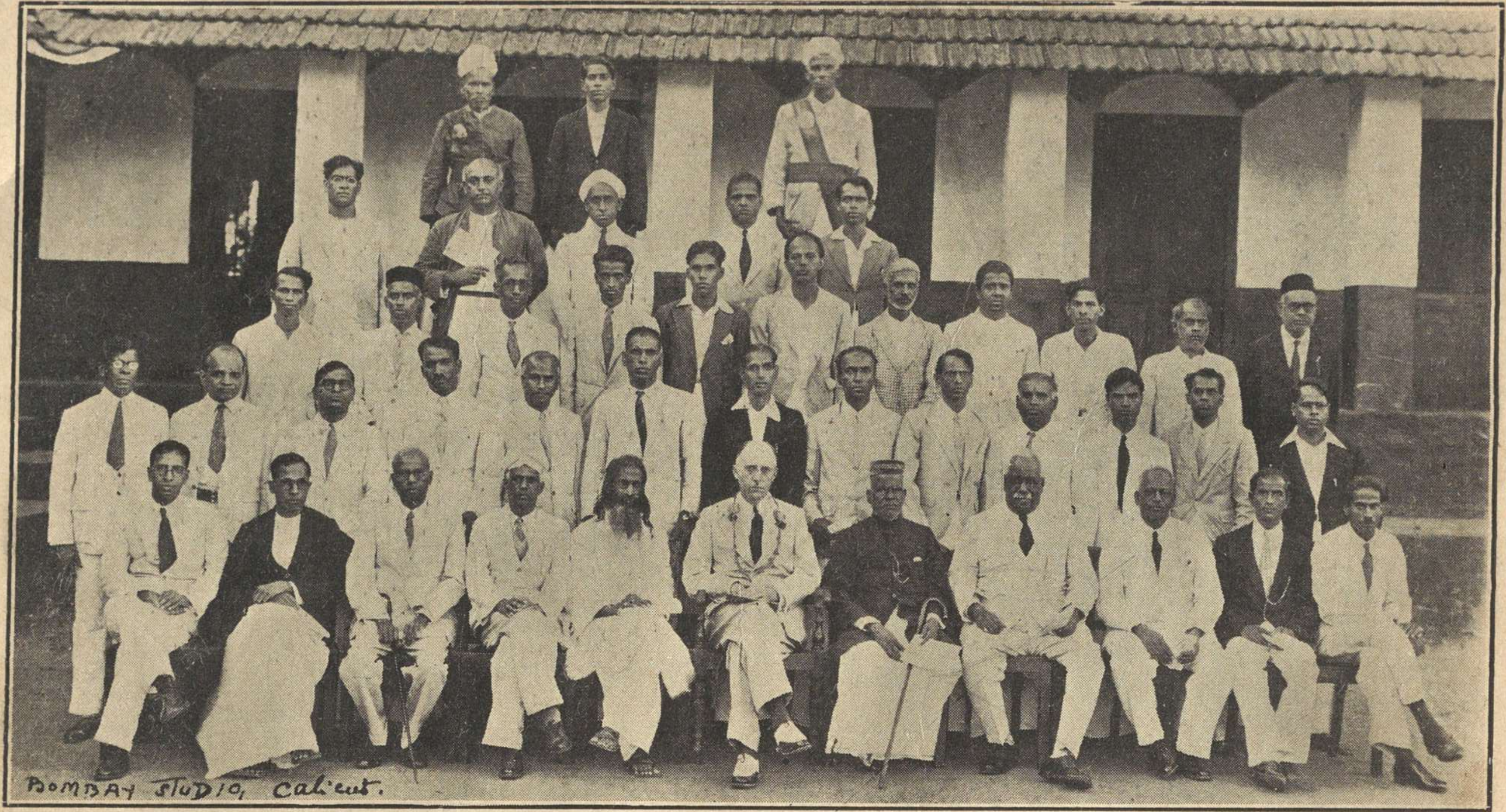

Group photo taken on the College Prize Day, 20th February 1936. Mr. W. K. M. Langley, M. L. C., who presided is seen seated at the centre with M. R. Ry., P. Sree Manavedan Raja Avl., Fourth Raja of Calicut, on his left and Mr. A. V. Kutti Krishna Menon, Principal, on his right.

The College Prize Day.

Mr. W. K. M. Langley, M. L. C., Presides.

(By an Old Boy.)

THE afternoon of Thursday, the 20th February last, witnessed a quiet and unostentatious but all the same largely attended function on the College maidan. It was the Annual Prize Day of the College and the elite of the town were present. On alighting from his car, the distinguished president, Mr. W. K. M. Langley, M. L. C., was received by M. R. Ry., P. Sree Manavedan Raja, Avl., Fourth Raja of Calicut, and the Principal and was shown round the new Guruvayurappan Buildings. A group photo was taken and the proceedings commenced exactly at 5-30 p. m., with a prayer recited by one of the pupils.

The Principal, on behalf of the staff and the students, extended a hearty and cordial welcome to the audience. A new year, he said, generally brought with it hopes of better days to come but unfortunately the present New Year had cast them all into the shadow of a great calamity, a calamity that had evoked genuine sympathy all the world over, on account of the sad death of their beloved emperor, King George V, the Silver Jubilee of whose reign had been celebrated with due pomp and splendour but a few months back. Great as a monarch, His late Majesty was even greater as a man who, in the words of the Archbishop of Canterbury in his recent broadcast address, "had drawn his people everywhere by the ties of a most real personal attachment." As a mark of respect to his memory, the merry side of the function, namely, the entertainments which usually characterise the Prize Day had been given up. But they were fortunate, the Principal continued, in having as the president that evening a distinguished and highly respected citizen of Calicut, who was at the same time an erudite scholar and a fine speaker. Mr. Langley needed no introduction to a Calicut audience. He had so completely identified himself with the people that he was practically a Malayalaee, even though he was the elected president of the South Indian European Association. As the manager of a leading firm and as a member of the Legislative Council, he had shown his capacity to do business and his desire to do good. In conclusion, the Principal thanked him for his loving kindness in having so willingly taken the presidential chair that day and also thanked the ladies and gentlemen present for their response to his humble invitation.

The president in his introductory remarks thanked the Principal for his kind words and for the honour done to him. He then referred in highly eulogistic terms to a very distinguished 'old boy' of the College, a gentleman of considerable prominence, Rao Bahadur A. V. Govinda Menon, District and Sessions Judge, from whom, he said, he had received that day a letter wishing good luck and godspeed to the college. He then read out the following portion of that letter:

> "As an old boy myself, will you allow me through you to convey my cordial greetings to those who, more luckily placed than I am, are assembled there to participate in the function? But though absent in body, believe me, I am with you in spirit, ever alive to the affectionate allegiance I owe to my dear old *alma mater*. I suppose that whenever one who has himself had the privilege of going through a university course, is again brought into contact with university life, one naturally

looks back to what for many, will always remain the happiest time of their lives. Our recollections will however vary according to the temperament or the difference in character of our universities, or our teachers or accidents of our environments. We all have doubtless our regrets, our tale of opportunities lost! But in these very regrets lies the secret of the hold our *alma mater* retains on our minds in after years. As time passes, memories of the past glow, not always in clearer light, but certainly with a warmer affection. And if there are some things which we cannot recapture, let us be thankful that much remains, many unforgettable episodes that have survived, some small successes here, or those friendships which have only ripened with years, some growing perception of the dignity of true learning, and the many-sidedness of Truth, teaching a larger tolerance of other men's views. But this vein has carried me far afield and I must now pull up.

Good luck and Godspeed to all of you!"

After emphasising the need for "a larger tolerance of other men's views" referred to in the concluding portion of this letter, the president called upon the Principal to present his Report on the working of the institution during the year 1934—35.

The Principal then read out the Report which is printed elsewhere and also made mention of the letters he had received from Miss Barber, Mr. MacEwen, the Collector, Mr. T. K. Gopala Panikkar, an 'old boy' and an 'ex-teacher' of the College who has distinguished himself by his writings and literary attainments, Mr. C. Krishna Menon, another 'old boy', the son of the present Eralpad Raja, who is now doing banking business at Kottakal and Khan Sahib C. K. Mammad Keyi Sahib Bahadur of Tellicherry.

[Mr. T. K. Gopal Panikkar's letter is reproduced on another page.]

Mr. Langley then distributed quite a large number of prizes to the students who had distinguished themselves in studies and sports. This took nearly an hour after which he delivered his concluding speech. He expressed his great regret that His Highness the Zamorin Raja could not attend the function owing to indisposition and requested the Fourth Raja to inform His Highness that all of them assembled there wished him a long and happy life and all prosperity. He next congratulated the Principal and the staff on the exceedingly satisfactory and valuable work done last year, as was evident from the interesting report. Details of a teacher's life were usually hidden from a layman like himself but he had recently read a series of articles in the "Sunday Times" by Dr. Islington, late Head Master of Eton, on the responsible work of a head master. The work of a head master or any master for that matter never seemed to finish. It must be a labour of love to them. Regarding the flattering remarks made about him by the Principal, he said that he was no scholar at all. While a student, he had attended many prize giving ceremonies but except on two occasions when he received some minor prizes he had not won any and he had not passed any examination of importance. The Principal, however, paid him a great compliment in saying that he was practically a Malayalee. After spending 30 years in Malabar and having a love and affection for it, he felt that he was an absolute Malayalee. Whenever any matter affecting Malabar came up before the Legislative Council, he tried his best to bring to the notice of the House and the Government the rightful claims of Malabar and its people. He then continued somewhat in the following strain: "Higher education has developed here much on the same lines as in the West but without similar economic conditions to support it. Economic slump has affected every country. The Principal has given a general sketch of

the difficult position that education has now reached in this country. The position is nearly the same everywhere parcticularly after the economic slump of five or six years ago. Not only educationists but practically every one in the country is faced with the problem of finding employment for the students coming out of the University classes every year. I have recently received a letter from Sir Frank Noyce, a distinguished member of the Government of India who started his career in Malabar, in the course of which he has stated that this problem is a nightmare to him. The Principal has quoted an extract from a speech of Sir Tej Bahadur Sapru wherein LL. B's are said to have accepted humble jobs in the Excise and Registration departments. But I hope that they will rise to positions commensurate with their educational qualifications. In my own firm, a young man who is an LL. B. of a distinguished University in Scotland recently joined the bottom of the ladder, hoping to reach the top by his attainments. The young aspirants should have the spirit to climb up. This spirit should prevail everywhere. Attempts are being made to improve the economic condition and this, in my opinion, will, help to solve the nightmare of middle class unemployment. I feel along with many others that there are many ways in which education has gone wrong and equally many ways in which it could be remedied. In this connection, I should like to read out to you extracts from the brilliant report of Mr. Sathianadhan on the agricultural indebtedness of this country." Having read out some extracts, he proceeded: "This extremely valuable report should be made a text-book in schools. Although this country is industrially advancing, agriculture must be a most important work in this presidency just as in England where agriculture is still the biggest industry. Elementary education must be extended and a definite 'agricultural twist' ought to be given to it. Rural economics with practical out-door training ought to be made a compulsory subject. Since primers are needed to teach reading and writing, they should also be treated as a means of imparting useful knowledge in rural life and especially in agricultural economics. Schools, I submit, should be as near the abodes of children as possible. The latter cannot be expected to walk even a mile or two in a hot and uncertain climate to get to a central school. The present hours of teaching are too long. A labourer or a small farmer expects his children to earn for him. He is therefore unwilling to permit them to spend the whole day in school. If only school hours for children are reduced and so fixed as to interfere as little as possible with agricultural and other operations in which children can be employed, school attendance will greatly increase. The following striking extract from the writing of a Mysore economist has much truth in it: "Raise the economic efficiency of the village—that is the most fundamental thing to be done. Parents of the boys have just confirmed my opinion. At least in sixty families I heard the master of the house complaining against the education that was being given to his boys in Government schools. Said he, 'you engage the boys for the whole day for four years in the primary school and for six years in the middle schools. We at home give them special treatment in the shape of exempting them from our professional and accessory work, just because they are engaged working all the time with you. At school, whatever you teach or do not teach, you certainly teach the boys one thing—to sit on benches with minimum physical activity and to use the hand mainly for one thing, namely, writing. What happens? After the four or six years' course, the boy returns home to join his parents in work; he enters life, as a very high percentage of rural families cannot afford to

send and maintain their children in towns for years together and they do not like it. The rough agricultural work which has to be done, the boys do not like. They have lost their respect for labour and consider it as mean. Their physiques are weak on account of continuous disease. They always yearn to take up some clerkship or some village schoolmaster ship or to go to the town'. Such of them that get such places cannot maintain themselves with the pittance they get as pay. And the climax of the tragedy comes up when the illiterate uncivilised father is forced to send remittances to supplement the meagre earnings of his educated son." In the Madras Presidency, two new universities have lately sprung up. If they are to prove really useful to this country, special attention should be devoted to practical research and welfare work in villages: and agricultural economics should, I believe, be made compulsory for university students." Addressing the students, he congratulated the prize winners and advised them that they should fairly balance work and play. There was a possible danger of their being carried away too much by sports. Games were attracting the attention of the people throughout India and interest in them was going up by leaps and bounds. He warned them all to guard against idolatry and professionalism in games which would deprive them of their educative value. He had a talk at Madras with Mr. Macartney of the Australian Cricket Team and was told that in Cricket while Australia stood first, South Africa second and India third, England had only the fifth place, though she was the first in rank a few years ago. This was because England encouraged professionalism. Mr Macartney said that England would never reach the top and would be losing even her present position unless and until she brought back a substantial number of amateur players from country parts.

The principal proposed a hearty vote of thanks to the president, the audience, the donors of prizes and the staff. He hoped that the institution would soon rise to the position of a First Grade College and prayed for God's blessings on the Zamorin's College. With the singing of the national anthem, the function terminated.

The following is the letter of Mr. T. K. Gopal Panikkar, B. A., referred to above.

Salem,
19th February 1936.

My dear Principal,

You can hardly realise the keenness of of my disappointment in not being able to be with you on this auspicious occasion. Much as I regret my absence, I cannot willingly forego the pleasure and privilege of sending my tribute of gratitude and affection for those who like yourself as head of the college dedicated their lives to the service of your students. Nor can one fail to recall the blessed memory of the illustrious founder of my old Kerala Vidya Sala, Maharaja Sir Manavikrama, or his anxious solicitude for the advancement of liberal education in this country. And if it be permitted for one who having retired from active tutorial work still claims to speak with some authority on matters educational, I would ask leave to submit that the chief claim of the Zamorin to be remembered by a grateful posterity is his connection with this efficient and successful institution. My thoughts at this hour naturally travel back to those days when, seated at the feet of your predecessors, I was initiated into those lessons which have stood me in good stead to stem the tide of my adversities. Then, in the inexperience of youth, the world looked all true and beautiful to me. Then was I rich in the abundance of that hope which with my older head has largely succumbed to the realistic disillusions of experience. I can still call up the heavy ups and downs

that were the lot of the College, and how it passed through those troubles and vicissitudes naturally incidental to all things mundane. At one epoch of its chequered history it was even feared that it might not be able to withstand that fate against which there is no armour. But thanks to a merciful Providence, the dying sprout grew up into a healthy plant which eventually developed into the stately tree that it now is, with its load of fruit and foliage contributing to the happiness of those who sought shelter and refreshment in the shadow of its outspreading branches. And unless my partiality for an old and affectionate pupil disqualify me for the office of critic, I would in closing this letter make what I consider a justly merited reference to the part that you at the helm of affairs have played and are playing for the attainment of ever increasing prosperity and success to the charge entrusted to your care by a wise management. "Well done, good and faithful servant!"

May He Whose inspiring name began recently to adorn your walls and spread an undimmed lustre on everything around, may the Divine Flutist Whose gospel to his devoted disciple contains the germs of The Eternal Truth and The Eternal Religion, may that One Whose Light illumines the universe bless and sanctify us and our efforts!

Long live the Zamorin's College!

Yours affectionately,
T. K. Gopal Panikkar.

Tne following is a letter from another old boy, Mr. V. Raghava Menon, who is now working in the Land Mortgage Bank in Madras. This was received the day after the function was over and hence could not be made mention of.

"Kelston,"
Pantheon Road,
Egmore, Madras,
19th February '36.

Dear Sir,

I thank you very much for your kind invitation to the Prize Day of your College to be held to-morrow under the distinguished presidency of W. K. M. Langley, Esq., M. L. C.

It is with the greatest pleasure that I welcome the celebration of the Prize Day of the great and progressive institution of which I am, I feel proud to say, one of the old boys. As I am one connected with the college for some contiderable time, the celebration of the Prize Day is a matter of supreme gratification to me.

The history of the College ever since its inception has been a record of more and more striking progress year after year. This is in no small measure due to the sagicious guidance of the Zamorin Rajas, the Board of Management and the Principals from time to time. There is, however, in my opinion, always traceable a distinct 'personality' behind each successful institution and I cay say without fear of contradiction that you are one such 'personality' so far as this college is concerned. I am glad to note that your work carried on with a single-minded devotion to duty has been of the highest value to the institution.

While I regret my inability to attend the function, I may say that I shall be there in spirit and write this to wish you and the College all success.

I am,
Yours obediently,
V. Raghava Menon.

The Brahmin in the Temple.

R. Subrahmaniam, Fifth A.

An orthodox Brahmin worried by the cares of life, took it into his head to visit the village temple every morning and evening when the place was solitary, and to pray for being relieved of his troubles by a speedy close of his life. The prayer was almost in this wise :—"O Lord, I am surrounded by the greatest woes of life ; have compassion on me by sending your messenger of death to take me away from this world". He would repeat these words in the most earnest manner possible, and then would wait for a reply. Thus he went on for two weeks, when, one day, another Brahmin happening to over-hear him, resolved to test the sincerity of his purpose. He took his position unseen by the devotee, and at the end of the queer prayer, gave the following reply in a deep voice as though it burst forth from the image itself :—"I have heard thee. Thou shalt have thy desire fulfilled within the next twenty four hours".

No sooner were these words uttered than the orthodox Brahmin rushed out of the temple, and ran to his house, where, on seeing his wife and children, he began to beat his breast and told them the fate that had unexpectedly and suddenly overtaken him. He could not eat or drink, and lay down terrified at the immediate prospect of being translated from this world to the next. The whole house now rang with the doleful cries of the wife and children of the unhappy man who, confounded to the utmost, could only heave forth a sigh, now and then, repenting his folly in having invoked the aid of God in this manner. At the close of the appointed hour, the appearance of the impostor, however, put an end to the cruel torture of the aspirant to the unknown world, who never again prayed for death until it naturally came to him.

The Animals, you say, were "sent"
For Man's free use and nutriment,
Pray, then, inform me, and be candid,
Why came they aeons before Man did,
To spend long centuries on earth,
Awaiting their Devourer's birth ?
Those ill-timed chattels, sent from Heaven,
Were sure the maddest gift e'er given—
"Sent" for Man's use (can Man believe it ?)
When there was no Man to receive it ?

—Henry S. Salt,
—in John O' London Weekly'.

The Principle of Local Option.

(By V. P.)

TO begin with, we must clearly understand that this Drink evil or rather this Drink Devil is a powerful agent, not to be conquered with ease. Many civilised countries have made earnest attempts to put down this evil, but mostly such attempts have ended in failure. Somehow the Drink Devil seems to be immortal, and is most living when it appears to be most dead, if there are degrees in death. If it dies at all, it reincarnates the same moment, and establishes its regime in all its vigour.

Governments have tried to put an end to it by legislation; quacks have discovered powerful antidotes, and flatter themselves that they can extinguish the habit in nine days. But drink is somewhat like the cat. It has more than nine lives; and if it is killed nine times, it has its resurrection too. It rises, like the phoenix, from its ashes more vigorous, more fresh, and goes about the world conquering and to conquer. Legislation is no remedy; antidotes are no remedy; distance is no remedy. Man when tempted by drink, will find means to satisfy his craving. He will brew the liquor stealthily and defy legislation; for when once the liquor is down, not even twenty Governments can cause its extinction. There may be laws, but man is seldom at a loss.

Besides in the case of some people drink is a necessity. It is an evil, but a necessary evil. The poor, over-worked, under-paid, underfed, labourers after a hard day's sweating, require that soothing dose of drink. They drown their miseries in a bottle of drink. Legislation will deprive them of this benefit. Then there are sick men, old men, suffering men, whose daily consolation as well as means of healing is a bottle of drink. Legislation in this case also will produce mischief. Of course, laws which cannot be obeyed will be disobeyed, and the poor will drink whether there be law or no law.

Under these circumstances, it is both unwise and futile to have recourse to legislation. Laws will not be able to fight against this evil. There is but one remedy and that is local option. Let the people of the village or the town be given facilities to determine to what extent the evil is a real one, and then let them take steps to prevent the use of liquor in cases where it is manifestly unnecessary. Children must be brought up in habits of temperance. And grown up people must be educated. They must understand that it is really an evil. If the people of a locality realise that it is an evil, and if they take steps to put an end to it, they will of their accord minimise the consumption of liquor. Many drink for pleasure and some for necessity. Those who drink for pleasure might well forgo that pleasure, because it is really harmful. When the big people of a locality give up drink, the poor people will be ashamed of that habit and give it up. In every place the ways of the rich are followed by the poor. Here also example is better than precept.

The best thing is therefore to leave the work to local agencies. Let every man in the village be made to think seriously about this, and then it will follow easily that many of these will abandon drink, without depriving the poor people of their only means of consolation, and also without adding to the sufferings of those who are sick and cannot get on without drink. They will, if they study the conditions, understand what the proper quantity of liquor absolutely needful, is.

They will see that this quantity alone is permitted sale. As to illicit brewing, which legislation cannot cure, the local people are best likely to succeed in preventing. In fact, one may almost say without exaggeration that there will be no need to prevent it under the new circumstances. For there will be no necessity when the required quantity of liquor is always forthcoming. The supply will be kept up to the required limit by the village or town people.

Local option is thus the best method of fighting this evil. Legislation is but an indifferent substitute, and like all substitutes does not fully answer the purpose. Let localities be made to combat this evil; let them invent their own ways, get hold of their own weapons, and attack the devil from all directions. It will assume multifarious forms; it will turn, turn about, double itself, and will disappear. But we should give it no rest; we must tire it out, stifle it, kill it, exterminate it.

And after all, it is not very far beyond our reach. We can fulfil our ambition. If only genuine efforts, incessant efforts, be ours, we can diminish the evil to such insignificant dimensions, that it will cease to be a problem, and the world will be rid of a tyrant, whose power now appears to be so formidable and so terrible. And with God's help, we, Indians, shall be the first to solve the problem, we, the inheritors of the precious treasures of the wisdom of the sages, and the glorious founders of a new age, when the world will be a much better place than it is today, following India's noble example!

"If your view be sound, I had better go home and burn my books," said the Bench. Quoth the Bar, "No, no, My Lord, go home and read them".

"കുടിപ്പക മുടിച്ച കമനി."

(ഒരു പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി.)

I

ഉദയഗിരിയുടെ മുകളിൽ ആരോഹണം ചെയ്തിരിക്കുന്ന സൂൎയ്യദേവന്റെ ചെങ്കതിരുകൾ ഭൂമിദേവിയുടെ ഉടുപ്പുടയായ പച്ചപ്പുല്ലാകുന്ന വില്ലീസിന്മേൽ തങ്കക്കസവിട്ടു തുടങ്ങി. ക്രൗഞ്ചകോകിലാദി പ്രകൃതിഗായകന്മാരുടെ മനോഹരമായ ഗാനം കേട്ടുകൊണ്ടു ചെമ്പകം, അശോകം മുതലായ ചെറുവൃക്ഷങ്ങളാൽ അലംകൃതമായ ആരാമത്തിൽ ഞാൻ തനിച്ചു നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു. മനസ്സിൽ തിങ്ങിപ്പൊങ്ങിയിരുന്ന വിവിധമനോവിചാരങ്ങൾ എന്റെ പാദങ്ങളുടെ മുമ്പോട്ടുള്ള ഗതിയെ തടഞ്ഞു. ഞാൻ ഒരു അശോകത്തറമേൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു എന്റെ വിചാരവീഥിയിൽ പിന്നേയും ചുററിസഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

"സേനാനായകനു മംഗളം" എന്ന വാക്ക് എന്നെ ചിന്താപരമ്പരയിൽ നിന്നുണൎത്തി.

"ആര്, വിക്രമനൊ വിശേഷിച്ചുവല്ലതുമുണ്ടൊ?"

വിക്രമൻ—"രാജാവിന്റെ ഉപ്പും ചോറും തിന്നുന്ന ജനങ്ങൾക്കു രാജ്യകാൎയ്യത്തിലല്ലാതെ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കുവാൻ സമയമേത്? സന്ദർഭമേത്? ചില വിശേഷങ്ങൾ ഉണ്ടു്. അതു അങ്ങക്കു അറിവുള്ളതാണല്ലൊ-----പെരുമ്പടപ്പുമായുള്ള യുദ്ധത്തിൽ എനിക്കു ചില സംശയങ്ങൾ ഉണ്ടു്. അതു തീൎക്കുവാൻ വന്നതാണ്."

വിക്രമൻ, കുന്നിന്നും ആഴിക്കും നാഥനായ കുന്നലക്കോനാതിരി തമ്പുരാൻ തിരുമേനിയുടെ കൂറുള്ള സൈന്യനിരയിൽ ഒരു ചെറിയ സൈന്യവിഭാഗത്തെ ഭരിക്കുന്ന ഒരു യുവാവാണ്. ആയാൾ സൈന്യത്തിൽ ചേൎന്നിട്ടു രണ്ടു കൊല്ലത്തിൽ അധികമായിട്ടില്ലെങ്കിലും തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ സ്നേഹബഹുമാനങ്ങൾക്കു പാത്രമായിട്ടുണ്ടു്. ഈ യുവാവിന്റെ കരുത്തിന്റെ കരുത്തോ, ഗുണഗണങ്ങളൊ കാരണമെന്നറിയുന്നില്ല. ആയാളുടെ മേൽ എനിക്കു വളരെ പ്രീതിയും, വിശ്വാസവും ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു ഞാൻ ആയാൾക്കു സൎവ്വ സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളും അനുവദിച്ചുകൊടുത്തതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് ആയാൾ എന്റെ അടുക്കൽ ഇത്ര സ്വാതന്ത്ര്യമായി സംസാരിച്ചിരുന്നതു്. ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ, വരുവാൻപോകുന്ന യുദ്ധത്തെപ്പററി കുറച്ചുനേരം സംസാരിച്ചശേഷം അയാൾ യാത്ര പറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞുപോയപ്പോൾ എന്റെ മനസ്സു വീണ്ടും വിചാരസാഗരത്തിലാണ്ടു. ഒരു പന്തീരാണ്ടു മുമ്പു കഴിഞ്ഞ ആ കഠിന സംഭവത്തെ അനുസ്മരിച്ചു അപ്പോൾ ഉണ്ടായ എന്റെ

സന്താപം എന്റെ മമ്മങ്ങളെ പിളന്ന് ബാഷ്പരൂപേണ പുറത്തേക്കു നിർഗ്ഗമിച്ചു. മരണശയ്യയിൽവെച്ചു പിതാവ് എന്നെക്കൊണ്ടു ചെയ്യിച്ച പ്രതിജ്ഞ ഓമ്മവന്നപ്പോൾ സിരകളിൽ കൂടി ഒഴുകിയിരുന്ന രക്തം ഇരട്ടി ശക്തിയോടും ചൂടോടുംകൂടി ഒഴുകുവാൻ തുടങ്ങി. കൊന്നവന്റെ മിററത്ത് ചത്തവന്റെ ശവം. ഈ ആചാരത്തെയും ഗുരുവാക്കിന്ന് എതിർവാക്കില്ലെന്നുള്ള പ്രമാണത്തെയും നീ തെററിനടക്കുന്നുവല്ലൊ എന്ന് മനസ്സാക്ഷി മന്ത്രിച്ചു. ഏതായാലും തല്ക്കാലം ഈ വക സ്വന്തം കായ്യങ്ങളെ അടക്കിനിത്തി തമ്പുരാൻ തിരുമേനിയെ കാണുവാൻ കോവിലകത്തേക്കു പുറപ്പെട്ടു.

....

II

കൊല്ലം ഒന്നര കഴിഞ്ഞു. പെരിമ്പടപ്പുമായുണ്ടായ യുദ്ധത്തിൽ ജയശ്രീ ഞങ്ങളെ സോൽക്കണ്ഠം വരിച്ചതും, ഞങ്ങൾ തൃശ്ശൂർപട്ടണം പിടിച്ചടക്കിയതും പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. സമാധാനം സ്ഥാപിതമായതോടുകൂടി നാട്ടിൽ ക്ഷേമവും, ഐശ്വര്യവും വീണ്ടും ലഭിക്കുവാനും തമ്പുരാൻ തിരുമേനിയോടുള്ള ഭയഭക്തിബഹുമാനങ്ങൾ വദ്ധിച്ചുവരുവാനും തുടങ്ങി. ഇനി അടുത്ത കാലത്ത് 'കലക്ക'മുണ്ടാവില്ലെന്ന് തീച്ച്യയായപ്പോൾ ഞാൻ തമ്പുരാൻ തിരുമേനിയോടു കുറച്ചുകാലത്തെ കല്പനയും വാങ്ങി കൂടാരം വിട്ട്, പിറെറ ദിവസം മതി, നാട്ടിലേക്കുള്ള യാത്ര എന്ന് തീച്ച്പ്പെടുത്തി അടുത്തുള്ള തിരുനാവായ മണൽപ്പുറത്ത് ചെന്നിരുന്ന് കാററുകൊള്ളുവാൻ തുടങ്ങി. ആകാശത്തിൽ സംഖ്യാതീതമായ നക്ഷത്രജാലത്തിന്റെ ഇടയിൽ സ്വച്ഛന്ദം വിഹരിക്കുന്ന അമൃതകിരണന്റെ വെൺകതിരുകളൊ, മന്ദമാരുതനൊ എനിക്കു ആ സമയത്ത് ആനന്ദകരമായിത്തോന്നിയിരുന്നില്ല.' മനുഷ്യരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽനിന്നും നിഗ്രഹനം ചെയ്തിരിക്കുന്ന ഭാവിയെപ്പററിയായിരുന്നു എന്റെ ആ സമയത്തെ വിചാരം. അധികസമയം മനോരാജ്യത്തിൽ വാഴുവാൻ സാധിച്ചില്ല. അതിന്നു മുമ്പ് ഒരു തോണി കരക്കണയുന്ന ശബ്ദവും, ഒരാളുടെ വരവും എന്നെ ഉണർത്തി. ഞാൻ ഇരിക്കുന്നതിന്നടുക്കൽകൂടിയാണ് അയാൾക്കു കടന്നുപോകേണ്ടതെന്ന് ബോദ്ധ്യമായതോടുകൂടി എന്റെ കൈ ഞാനറിയാതെ തന്നെ വാളിന്റെ പിടിയിന്മേൽ ചെന്നു. ശത്രുവൊ, മിത്രമോ എന്നറിയുന്നതിന്നു മുമ്പിൽ വാളിന്റെ പിടിയിലേക്കു കൈ ചെന്നതോത്തു ഞാൻ ഒന്ന് മന്ദഹസിച്ചു. ആൾ അടുത്തെത്തി. 'അങ്ങ് എന്താണ് പാതിരക്ക് തനിച്ച് ഈ മണൽപ്പുറത്തിരിക്കുന്നത്? വിശേഷിച്ചു വല്ലതുമുണ്ടോ?'

“ഹാ! നല്ല ചോദ്യം വിക്രമ! നീ തനിച്ച് ഈ അസമയത്ത് എവിടെനിന്നു വരുന്നു?”

“ആ കഥ കുറെ അധികമുണ്ട്”

“പറയുന്നതിന്നു വിരോധമില്ലെങ്കിൽ കേട്ടാൽ കൊള്ളാം.”

“ഞാൻ കല്പന എടുത്തിട്ടു ഇന്നേക്കു രണ്ടു ദിവസമായി. കല്പന എടുത്തതിന്റെ തലേദിവസം ഞാൻ സന്ധ്യാസമയ

ത്ത് തനിയെ ഇവിടെ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. അതിലിടക്കു ഒരു ദീനസ്വരം എവിടെനിന്നോ കേട്ടു. ഞാൻ ക്ഷണം ആ സ്വരം കേട്ട ദിക്കിലേക്കോടി. ഉദ്ദേശം പതിനഞ്ചു വയസ്സു പ്രായമായ ഒരു ബാലികയെ ഒരു യമഘാതകൻ എടുത്തുകൊണ്ടോടുന്നു. എനിക്കവനുമായധികനേരം പൊരുതേണ്ടിവന്നില്ല. അവൻെറ ശിരസ്സു ഭൂമിദേവിയെ ഗാഢമായി ചുംബിച്ചു. ഈ സമയമെല്ലാം ആ ബാലിക ഇതെല്ലാം കണ്ടുകൊണ്ടു നില്ക്കുകയായിരുന്നു. അവളോട് ഞാൻ വിവരമെല്ലാം ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കി പുഴക്കരക്കു സമീപമുള്ള അവളുടെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുചെന്നാക്കി.

ആ ബാലികയുടെ വീട് ഏതാണ്, പേരെന്താണ് എന്നു ഞാൻ അക്ഷമനായി കടന്നുചോദിച്ചു. അവൾ മംഗലത്ത് രാമചന്ദ്രപ്പണിക്കരുടെ മകളാണ്. വിമല എന്നാണ് പേർ. പിതാവൊന്നിച്ച് സുഖവാസാർത്ഥം വന്നു താമസിക്കയാണെന്നും പറഞ്ഞു. ഔദാര്യനിധികളായ അവരുടെ അതിഥിയായി ഇതുവരെ താമസിച്ചു എന്നു മാത്രമല്ല അവർക്കു ഏതു സമയത്തും എന്തും സഹായം ചെയ്വാൻ സന്നദ്ധനാണെന്നും വാക്കുകൊടുത്തു. നാളെ ഹാജരാകേണ്ട ദിവസമായതിനാൽ ബദ്ധപ്പെട്ടുപോന്നതാണ്''.

മംഗലത്ത് രാമചന്ദ്രപ്പണിക്കർ; ഈ രണ്ടു വാക്ക് എൻെറ ഹൃദയത്തിൽ ഒരു ശരംകണക്കു പതിഞ്ഞു. ആ പരമവഞ്ചകനെ തേടി പുറപ്പെട്ടപ്പോഴേക്കും ആ പാപിയെ കയ്യിൽ കിട്ടിയല്ലോ എന്നുള്ള സന്തോഷാധിക്യത്താലോ എന്നു തോന്നുമാറ് ഞാൻ ആ മണൽത്തട്ടിൽ മറിഞ്ഞു വീണു.

എനിക്കു ബോധം വന്നു ചുറവുപാടും നോക്കിയപ്പോൾ തട്ടിട്ട കമനീയമായ ഒരു മുറിയിൽ ഞാൻ കിടക്കുന്നതായും, എൻെറ മഞ്ചത്തിന്നടുക്കൽ വിക്രമൻ, പിതൃഘാതകനായ രാമചന്ദ്രപ്പണിക്കർ, ഒരു ബാലിക ഇവർ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതായും കണ്ടു. സമയം രാവിലെ ഉദിച്ച് ഒരു നാഴിക കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആ പരമദുഷ്ടനെ കണ്ടപ്പോൾ ഞാൻ കണ്ണുകൾ വീണ്ടും അടച്ചു. വീണ്ടും കണ്ണുതുറന്നപ്പോൾ വിക്രമൻ മാത്രം അവിടെ നില്ക്കുന്നതു കണ്ടു. വിക്രമൻ കഴിഞ്ഞ സംഗതികളെല്ലാം എന്നെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കി.

അപ്പോഴേക്കും ആ യുവതി കഞ്ഞിയുമായി അടുത്തെത്തി. ഉപ്പും ചോറും തന്ന കുടുംബത്തിനെ നിഗ്രഹിക്കുന്നത് പുരുഷന്മാർക്കു ചേർന്നതല്ലെന്നു ഞാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി യാതൊരു ഭക്ഷണവും കഴിക്കാതെ പക വീട്ടുവാനുള്ള തരവും പാർത്തു കിടന്നു.

സമയം സന്ധ്യയായിരുന്നു. വെണ്ണിലാവ് വീശിക്കൊണ്ടിരുന്ന ആ നിശാരംഭത്തിൽ ഞാൻ ഭക്ഷണം കഴിക്കാത്ത ക്ഷീണത്തെയൊ, എൻെറ തല്ക്കാലാവസ്ഥയെയോ വിചാരിക്കാതെ പണിക്കരേയും വിളിച്ച് പുഴക്കരയിലേക്കു തിരിച്ചു. "രാമചന്ദ്രപ്പണിക്കരെ! നിങ്ങളോട് വിക്രമൻ എൻെറ പേർ വിജയഭാനുപ്പണിക്കരാണെന്നും, ഞാൻ ആയാളുടെ സേനാനായ

കനാണെന്നും പറഞ്ഞിരിക്കും. ഇതിൽ കൂടുതൽ ഒന്നും അവന്നറിഞ്ഞുകൂട. ഒരു പന്തിരാണ്ടു മുമ്പു മാമാങ്കം കഴിഞ്ഞു മടങ്ങിപ്പോകുന്ന എന്റെ അച്ഛനെ മംഗലത്ത് കുഞ്ഞികൃഷ്ണപ്പണിക്കരെക്കൊണ്ടു ചതിയായി കൊല്ലിച്ചതും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മകനായ ഗോവിന്ദക്കുറുപ്പിന്റെ ചെറു പൈതലിനെ കട്ടുകൊണ്ടുപോയതും ഓൎമ്മയുണ്ടോ? എന്റെ താടിയും, മുടിയുമാണ് നിങ്ങൾക്ക് തെററിദ്ധാരണ ഉണ്ടാക്കിത്തീൎത്തതെങ്കിൽ എന്റെ ഒച്ചകൊണ്ടു ഞാൻ ഗോവിന്ദക്കുറുപ്പാണെന്നു മനസ്സിലായിരിക്കുമല്ലൊ. ഇതുവരെ ആ "കുടിപ്പക"വീട്ടുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. ഇന്നലെ പ്രതിക്രിയക്കുവേണ്ടി നാട്ടിലേക്കു പോകേണമെന്ന് ആലോചിച്ചുംകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണ് 'തേടിയ വള്ളി കാലിൽ തടഞ്ഞു' എന്നമട്ടിൽ വിധി എന്നെ ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നുവിട്ടത്. നമ്മുടെ കുടിപ്പക ഇവിടെവെച്ചു തീൎക്കുന്നതാണുത്തമം.

പണിക്കർ വേണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു ഒഴിഞ്ഞുമാറുവാൻ ശ്രമിച്ചുവെങ്കിലും ഞാൻ വിടാതെ കൂടിയതിനാൽ വാൾ വലിച്ചൂരി യുദ്ധം ആരംഭിച്ചു. ഭക്ഷണം കഴിക്കാത്തതിനാലുണ്ടായ ക്ഷീണംകൊണ്ടും മുറിവുകളിൽനിന്ന് രക്തം അധികമായി പോയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നതിനാലും ഞാൻ ബോധരഹിതനായി നിലംപതിച്ചു. ഹാ വിധി വൈപരീത്യം!!!.

(iii)

ഞാൻ കണ്ണു തുറന്നത് സംഭവം കഴിഞ്ഞു് ഏഴാം ദിവസമാണെന്ന് അടുത്തുള്ളവർ പറഞ്ഞുകേട്ടപ്പോൾ എനിക്കു ആശ്ചര്യമാണുണ്ടായത്. വിക്രമൻ കണ്ണുനീർ ഒലിപ്പിച്ചുംകൊണ്ടു എന്റെ അടുത്തിരിക്കുന്നുണ്ട്. 'ഹാ! പിതാവെ! ഞാൻ അറിയാതെ ചെയ്തുപോയ അപരാധം പൊറുപ്പാനപേക്ഷ'.

ഈ സംബോധന എന്റെ മനസ്സിൽ ചില നൂതന വിചാരങ്ങളെ ഉളവാക്കി.

"സേനാനായകനായ അങ്ങയെ ശുശ്രൂഷിപ്പാൻ ഞാൻ മുറിയിൽചെന്നു നോക്കിയപ്പോൾ അവിടെ കണ്ടില്ല. പുഴക്കരയിലേക്കു പോയിട്ടുണ്ടെന്നും, അങ്ങയെ കണ്ട മുതൽക്കു അവളുടെ അച്ഛന്നു എന്തോ ഒരു മനോവ്യഥയുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നും വിമല പറഞ്ഞു. ഞാൻ വന്നു നോക്കിയപ്പോൾ അങ്ങ് ബോധംകെട്ടു വീണുകിടക്കുന്നതും പണിക്കർ വാളിന്മേലുള്ള ചോര തുടച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതും കണ്ടു. നിന്റെ അച്ഛനാണ് ആ കിടക്കുന്നത്. അതിനെപ്പററി അറിയേണമെങ്കിൽ നീ ഇപ്പോൾ അച്ഛനമ്മമാരാണെന്ന് വിചാരിക്കുന്ന ഇട്ടിണ്ണാൻ നായരോടും, ചിരുതേവിയമ്മയോടും ചോദിക്കുക. ഈ കിടക്കുന്ന പിണം ഞങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള 'കുടിപ്പക' തീൎക്കുവാൻ വന്നതാണ്. ഇത്രയും പറഞ്ഞു ആ ഘാതകൻ അവിടെനിന്നും നടന്നു. ആയാളെ ഞാൻ സഹായിക്കാമെന്ന് ദൈവം സാക്ഷിയായി പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തതിനാലാണ് ആയാളെ ഒന്നും ചെയ്യാതിരുന്നത്. ആ ഘാതകനെ വിട്ടയച്ചതിന്നു മാപ്പു തരുവാനപേക്ഷ. തമ്പുരാൻ തിരുമേനി ഇതെല്ലാം അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

എന്റെ മുറിവ് മൂന്നു മാസക്കാലംകൊണ്ടു തീരെ ഉണങ്ങി. തമ്പുരാൻ ആളെ

അയച്ചതിനാൽ ഇതിനിടയിൽ ഒരു ദിവസം ഞാൻ കോവിലകത്തേക്കു പോയി. ആ ഗംഭീരപുരുഷൻ കുശലപ്രശ്നം ചെയ്തതിന്നു ശേഷം താഴെ പറയുംപ്രകാരം പറഞ്ഞു. "നമ്മുടെ പ്രജകൾ തമ്മിൽ 'കുടിപ്പക'കൊണ്ടും മററും തമ്മിൽതല്ലി മരിക്കുന്നത് നമ്മെത്തന്നെ ഹിംസിക്കുന്ന മാതിരിയാണെന്നു നിങ്ങളാരും മനസ്സിലാക്കാത്തത് എന്റെ കഷ്ടകാലം. പണ്ടുപണ്ടേയുള്ള ആ കുടുംബച്ഛിദ്രം വിട്ടു രാജിയാവുന്നതിന്നു പുറമെ അത് ഒന്ന് ഉറപ്പിക്കുകയും വേണം." ഇത്രയും പറഞ്ഞു തിരുമേനി അകത്തേക്കു എഴുന്നെള്ളി.

IV

താഴെക്കാട് വീട് വിശേഷമായി അലങ്കരിച്ചിരുന്നു. വിവാഹമണ്ഡപത്തെ കരയിലെ പ്രധാനികളും തമ്പുരാന്റെ പ്രതിനിധികളും അലംകരിച്ചിരുന്നു. ഞാനും, രാമചന്ദ്രപ്പണിക്കരും കുടിപ്പക മറന്ന് കൈകോർത്ത് പിടിച്ചു എല്ലാ അതിഥികളോടും യോഗക്ഷേമം അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടു അവരെ യഥോചിതം സല്ക്കരിച്ചു.

ബ്രാഹ്മണരുടെ അനുഗ്രഹത്തോടുകൂടി വിക്രമനും, വിമലയും ദമ്പതികളായി. അവൎക്കു സർവ്വമംഗളങ്ങളേയും ആശംസിച്ചും, ഇതുപോലെ അനേകം പൗരന്മാരാൽ തന്റെ മണ്ഡലം പരിപൂർണ്ണമായി ശോഭിക്കുവാൻ താൻ ജഗത്തിന്ന് ഏകാവലംബമായ ശ്രീവളയനാട്ടു കാവിൽ ഭഗവതിയെ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊള്ളുന്നു എന്നുമുള്ള സാമൂതിരിപ്പാട് തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ആശിസ്സ് പ്രതിനിധി ഉച്ചൈസ്തരം വായിച്ചു. ഞാൻ രോമാഞ്ചകഞ്ചുകിതനായി. ഇങ്ങിനെ ഞങ്ങളുടെ 'കുടിപ്പക'യും തീർന്നു.

ചൂല്.

പൂവിട്ട് തൊഴേണ്ട സന്ദർഭത്തിൽ ചൂലി തൊഴുവാൻ ഉദ്യമിച്ച ഈ അഹങ്കാരിയെ ചൂലെടുത്ത് തല്ലോടി സമാധാനിപ്പിക്കുവാൻ ഒരുമ്പെട്ടുന്നതല്ലെന്നു കരുതി ആയതിന്നു തുനിയുന്നു. വളരെ പുരാതനകാലത്ത് ഉത്ഭവിച്ച്, പരിഷ്കാരത്തിൻെറ പരമകാഷ്ഠ എത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നു കരുതുന്ന ഈ കാലത്തുക്കുടി കുടിൽ തൊട്ടു കൊട്ടാരംവരെ കുടികൊള്ളുവാൻ ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ച ധന്യനാണ് ചൂല്.

മനുഷ്യനു പ്രവേശനമുള്ള എല്ലാ പ്രദേശങ്ങളിലും ചൂലിന്നു പ്രവേശനമുണ്ടെന്നുള്ള ഏക വസ്തുത ചൂലിൻെറ മാഹാത്മ്യത്തെയല്ലാതെ മററെന്താണ് വിശദീകരിക്കുന്നത്. പക്ഷെ ഉപകാരസ്മരണയില്ലാത്ത മനുഷ്യന്നു ചൂലിനെപ്പററിയുള്ള അഭിപ്രായം എത്രയും നിന്ദ്യമാണ്. അവന്നു ചൂലിനെ കാണുകതന്നെ വയ്യപോലും. ഹിന്തുക്കളുടെ ക്ഷേത്രങ്ങളിലും മുഹമ്മദീയരുടെ പള്ളികളിലും അതാതു മതക്കാൎക്കു മാത്രമെ പ്രവേശനമുള്ളു. ചൂലിന്നു അവിടേയും പ്രവേശനമുണ്ടെന്നുള്ളതു സ്മരണീയംതന്നെ. സൎവ്വ സമുദായക്കാരുടെ ഇടയിലും ഒരു പോലെ സ്വാഗതം ലഭിച്ച ഒരു സംഗതിതന്നെ ചൂലിൻെറ പരിശുദ്ധിയേയും പ്രചാരത്തേയും തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു ചക്രവൎത്തിയുടെ അരമനക്കുള്ളിലും, അന്തഃപുരത്തിലും ഒരുപോലെ ചൂലിന്നു പ്രവേശനമുണ്ട്. ചൂലിന്നുള്ള യോഗ്യതയെ കണ്ടു ചിലർ അസൂയാലുക്കളായിതീരാതിരുന്നിട്ടില്ല. പക്ഷെ ഇത്തരക്കാരെപററി മനുഷ്യസ്വഭാവം നല്ലവണ്ണം അറിയുന്ന ചൂലിന്നു യാതൊരു മനസ്താപവുമില്ല.

ചൂലിൻെറ സ്നേഹിതന്മാരായി അപൂൎവ്വം ചിലരുണ്ട്. അവയിൽ പ്രധാനി കൈക്കോട്ട്, ചപ്പ (ക്രീറിസ്സീല) എന്നിവയാണ്. ഇതിൽ കൈക്കോട്ട് വളരെ സ്വാൎത്ഥിയാണ്. ഇങ്ങോട്ട്, ഇങ്ങോട്ട് എന്നു മാത്രമെ കൈക്കോട്ടിന്നു അറിയുകയുള്ളു. എന്നാൽ ചൂല് ഈ വിഷയത്തിൽ കൈക്കോട്ടിൻെറ പരമ വിരോധിയാണ്. സ്വാൎത്ഥലബ്ധിക്കുവേണ്ടി മാത്രം പ്രവൃത്തി ചെയ്യാത്ത അപൂൎവ്വം ചിലരിൽ ഒന്നാണ് ചൂല്.

മനുഷ്യസമുദായത്തോട്ട്, പുരാതനകാലം മുതല്ക്കുതന്നെ സമ്പൎക്കമുണ്ടായതിനാലായിരിക്കാം ചൂലുകളുടെ ഇടയിലും ജാതി വ്യത്യാസം വന്നുതുടങ്ങിയത്. പ്രകൃതിയോട അധികം അടുത്തു പെരുമാറിയിരുന്ന നമ്മുടെ പഴമക്കാർ ഇതിൽ പുൽ ചൂലും, പരിഷ്കാരികളെന്നു നടിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ മനുഷ്യസമുദായം രോമം, ചികിരി മുതലായവയാൽ നിൎമ്മിതമായ "ബ്രഷും" ആകുന്നു ഉപയോഗിക്കുന്നത്. പ്രകൃതിയെ വെറുക്കുംതോറും പുൽചൂലിനെ ജനങ്ങൾ കുറേ

ള്ള വെറുത്തുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. രോമം കൊണ്ടും ചികരികൊണ്ടും നിർമ്മിതമായ ചൂലുകൾക്ക് പ്രചാരം അധികമായ്വരുന്നു. ചികരിയെപ്പററി ഈ സന്ദർഭത്തിൽ അല്പമൊന്നു പഴിക്കാതിരിക്കുവാൻ നിർവ്വാഹമില്ല. ചികരി, ചൂടി എന്ന വ്യാജേന ചൂലിൻെറ ഒരു ബന്ധുഭാവത്തിൽ വളരെകാലം വസിച്ച് ചൂലിൻെറ യഥാർത്ഥ ഗുണങ്ങളെ ആരാഞ്ഞറിഞ്ഞ ശേഷം ഇപ്പോൾ ഇതാ താൻതന്നെ ഒരു ചൂലാണെന്നു പറഞ്ഞു ചൂലിൻെറ സ്ഥാനം അപഹരിക്കുവാൻ വരുന്നു. എന്നാൽ ചൂല്:—

"ജാഡ്യമിയലും മലിനാത്മഭാവം
ആരാചിരിപ്പൂ തദവസ്ഥ ഇതായിരിക്കും."

എന്ന് മാത്രം കരുതി സമാധാനിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

ജാതിവ്യത്യാസം എത്രതന്നെ ചൂലുകളുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നാലും അവയുടെ എല്ലാം ജീവിതോദ്ദേശം ഒന്നുതന്നെയാണെന്നുള്ള വസ്തുത മനുഷ്യർക്ക് ഒരു നല്ല പാഠം തന്നെയാണ്. ചൂലുകളുടെ ഇടയിൽ മുതലാളി തൊഴിലാളി എന്നീ തർക്കമില്ല. ചൂലുകൾ എല്ലാം തൊഴിലാളികൾതന്നെ. പരോപകാരിയും സ്വാർത്ഥത്യാഗിയും ആയ ചൂലെ, നീ തന്നെയാണ് ധന്യരിൽ ധന്യൻ. നിനക്ക് ഈ ലോകത്തിൽ ഒരു അട്ടക്കളയുടെ മൂക്കിലെങ്കിലും ഒരു സ്ഥാനം ഉണ്ടാകുവാനായി ജഗദീശ്വരനെ പ്രാർത്ഥിച്ചുംകൊണ്ടു തല്ക്കാലം വിരമിക്കുന്നു.

എ. പി. ആർ., സീനിയർ വിദ്യാർത്ഥി.

DEVOTION.

N. L. Anantanarayanan, Senior Intermediate.

A few centuries ago, there lived in a village an old widow who had scarcely any means of livelihood. The widow, it is true, owned a house; but it was so bad that in the rainy season, she had to stand day and night with a towel in her hand to wipe off the water that flowed in streams through the leaking roof. A few wooden boxes, an old 'Pathayam' and some clay-pots were the most prominent things among the contents of the house.

The old widow was a sincere devotee of the Lord Krishna. Early in the morning she got up, lighted a candle, and sat in front of an image of the Lord with her eyes shut and her hands raised towards heaven. After an hour she stood up, and fell on the ground, chanting devotional songs. When she finished, she entered the kitchen to do her daily household duties. But even in these busy moments one could hear her sing praises of the Lord.

The prayers of the widow did not go unrewarded. One morning after her prayer, she went out. A few yards away from the house she saw something shining brilliantly. The widow, who was accustomed to hear stories of men who had suddenly become rich by obtaining treasure, at once rushed to the spot and took the precious stone in her hand. She looked round sharply and hid it under her arm; for she was fully aware of the consequence that might befall her in case anyone happened to see it. Stealing in on her toe, she entered the house and shut the door behind her carefully. She placed the stone in a box which she then enclosed in a bigger box. After having made herself sure that the box could not be opened easily, she placed it in the 'pathayam' which she filled with stones and leaves for the safety of the box.

She then borrowed a small sum of money from a neighbour, and made preparations for a grand feast, for herself and for none else. After dinner she sat near the door leading to the back portion of the house where she generally used to sit with a 'Malai' in her hand. But alas! to-day there was nothing in her hand. She was in deep thought. One could note in her face a conflict going on between temptation and fear. The widow wanted to examine the stone more closely and to estimate its value and her own wealth. At the same time she feared to take it out in the mid-day. At last she sprang from her seat, closed the front door of the house with the utmost care, and took the box. I need not describe the tedious process by which she was able to get at the stone. It should have taken her more than an hour. She held it in her hand and smiled at it. She was overcome with joy; the god of whom she was a true devotee was no longer the Lord Krishna, but the stone!

Misfortune soon reminded her of the Lord. A crow had been watching her all this time. It mistook the stone for a piece of bread or some other eatable. The crow was only waiting for a chance to knock it off. Just at this moment the widow heard some footsteps or at least she thought so. This made her look back. The sly crow at once pounced upon her palm and escaped with the stone. The widow made a loud outcry appealing to the Lord, addressing him, "Oh Lord! Protector of the poor and the orphan." The cry roused the villagers who, thinking that the widow was dying, broke open the door and entered. The miserable plight of the widow gave them great amusement. They came to know the whole story. Everyone of them laughed and laughed till the tears ran down their faces.

My Experiences in a Malayan Jungle.

P. Subramanyam, V Form:

For the past four years I have been in Pahang, the biggest of the Federated Malay States. During August last year I was in Kuantan, a small town with a beautiful water-front and a natural background of high hills, dense fields of lalang grass, and thick forests. This forest is full of big game such as tiger, bison, elephant, and many kinds of apes or orang-utans. The great fields of grass are on either side of a broad but shallow river. To this river come all animals to drink.

My father who is fond of hunting, is a doctor in one of the Government Hospitals. The house in which we lived then is about a couple of miles from the town and about half a mile from the edge of the forest.

On the night of the fifteenth of August we were entertaining some European tourists. While talking about various matters, thrills and experiences in forests came to be mentioned. My father said that he would be glad to take them where they would be able to bag some game. I was, as usual, asked to get ready with my hounds and the necessaries.

Before I turned in, I went to the kennels where I kept my four Alsatians and two local hounds, to see that they were in good condition. They were fit as a fiddle. Later I went to see the coolies, who were making great preparations for the march in the morning.

By four o'clock in the morning all were ready for the forest. At first the march was along smooth and asphalted roads leading up to the hills. I had with me a belt full of cartridges and my father's automatic Browning. We had much difficulty in crossing the forest and reaching the lalang grass. The grass was very tall and reached above our waists. It was wet with dew, and we had to hold our cartridge belts and guns above our shoulders. We were wet to the core and I could not bear the cold. The grass was the home of millions of leeches. They stand on their tails and sway about waiting to suck the blood of any unwary creature. No sooner is the tread of feet heard than they rush up to the person and begin their climb. They rush up to the openings in the knickerbockers and should they find no opening there, they seek the nape of your neck. We can pick them off in bunches, and still there will be lots more left on your dress.

Should one of them succeed in tasting blood, the others will, like sharks drawn by the smell of blood, rush up to the same place. What could we do? Somehow we escaped from this region, only to get into a worse one. The branches of the trees were so low that we had to crawl forward on all fours. These branches were filled with ants ready to drop upon our backs as soon as we were under them. This is a worse trouble because these puny creatures get between the body and the clothes causing much trouble. Then there are the winged musicians, whose one bite is sufficient to pull down the foundations of a man's strength. Though their music is harmonious, at such a time it is irritating.

Having undergone much more trouble, we reached an open plain, bounded by tall trees. The day was dawning, and we feared that it was too late to catch or shoot any game. All of a sudden we heard a great stampede, as if many men were riding. From this we understood that a big herd of bison was coming to the stream to drink.

Unlike the American bison, these creatures are stately and majestic They go out to graze in the early hour

of the morning and rest during the greater part of the day. They move about in herds with two or three male bulls to lead them. If any of you have seen a herd of these graceful animals, you are sure to notice that discipline among them is of a very high standard. They obey the old bull in charge implicitly.

They have enormous humped bodies, and their stout legs are white below the kness. Their heads are comparatively small, but none the less, their appearence is majestic and fearsome.

We held a hasty council of war and soon we disposed ourselves along the river, each sheltering himself behind a bush or tree. I went up into the welcoming branches of a large tree. As I could not hold the rifle steadily, I had taken the Browning. The herd that trooped at their leisure towards the stream was a fine lot with four very big bulls. The effect of these upon me was electrical.

My heart jumped to my mouth and my usually steady hand began to tremble. One of the bulls was near my father and the game warden. They both fired at the bull but the shots found no vital mark. The explosion jerked me from my otherwise comfortable position. I could not suppress a cry of joy as I saw the blood gush from the animal's belly. The sound directed the bull's eye towards my tree, and in its enraged state it rushed at the tree. My Browning was dancing in my hands. The beast was only a few yards from my shelter when I fired point blank. I thought I had missed, and fell unconscious. When I came to my senses it was to see two forms bending over me and a huge mass lying huddled a little beyond them. After all I had added one bison to my credit! The other animals had turned and fled in confusion.

The representative of the law in the person of the forest guard congratulated me and offered me his hand, which I took trying to conceal the true state of my nerves. I had broken all previous records! My kill measured four feet high and seven feet long. The meat was about half a ton and brought good money.

Having shot some minor game, we returned home after an exciting and profitable day. The next morning 1 was astonished to find a Policeman at my door. I found that he had a big parcel for me.

On opening it, I found that it was a trophy—a silver trophy with the picture of a bison and a sportsman. At its foot was the following in gold lettering.

"We the Forest Guards and citizens of Kuantan are grateful to Mr. P. K. P. Iyer and Mas. P. S. Mani (as I was familiarly known to all) for having done much good to the people.

God save the King."

Thus ended one of my expeditions in the unknown forests of the Malay Peninsula.

Nature's Cycles.

V. P. Krishnan, Senior Intermediate.

"Imperial Caesar, dead and turned to clay,
Might stop a hole to keep the wind away;
Oh that that earth, which kept the world in awe,
Should patch a wall to expel the winter's flaw!"

—*Hamlet.*

The immortal dramatist has in his inimitable way put the substance of this article in a nut-shell. Science may dismiss it as pure conceit, because human ash is not plastic enough to be used on a wall. But barring that inaccuracy, it is essentially true that reactions in a cycle are the rule in Mother Nature's Laboratory. Her ultimate aim is to preserve eternally the various manifestations of life. The raw materials at her disposal though on a colossal scale are fixed in quantity. Yet, she devises chain reactions, as a result of which, when once a compound has fulfilled the purpose for which it was synthesised, it is broken up into its constitutents, which are again forged into other useful compounds. Many of these cyclic changes are complex and are but imperfectly understood. In the following sections, some of the better known cycles are briefly described.

The simplest form of circulation of matter is that of water vapour. We all know about the dew and rain which refresh the scorched plants and fertilise the earth. On summer days we find the water vapour in hazy mists and this collects on leaf and twig in sparkling pearls and at dawn vanishes, partly sucked in by the plants and the soil and partly dispelled by the morning sun. That the water vapour constantly keeps the air moist and is often precipitated as refreshing rain, washing away all the dist and bacteria of the air, is known to all of us. But it is strange to think that if all the water vapour in the air were to fall at once in the form of rain. only five inches of the entire earth would be covered by it. To keep the air always moist and to maintain the constant descent of rain and dew, the rush of water vapour upwards, and its fall downwards must be very frequent and constant.

But this cycle is not so simple as it appears. True it is, that water circulates between air and earth. The water that falls on the land as dew or rain is not all licked up by the wind, but a portion sinks into the soil and quenches the thirst of the growing trees and plants. These retain a portion of the water taken in by the roots and give out, the remaining portion, through the numerous pores on their green leaves. The living plant in its intricate laboratory works upon the water taken from the soil, and the carbon dioxide taken from the atmosphere, and synthesises them into various carbo-hydrates, like cellulose, starch or sugar. When the plant dies and decays or is burnt up as fuel or is eaten by man or animal, the water which it had taken, is once more set free. Animals play an important part in the circulation of water vapour. Animals and men take into their stomachs, daily some water and utilise it to convey their food through their blood stream and to flush out the waste products of their metabolism. When their use for water is over, they return it into the air from their lungs, and their reeking hides to maintain their normal bodily temperature. Thus the water may be now in the form of starch, as a delicious food on our plates, be later discharged as water vapour from

our lungs and later still absorbed by the thirsty plants or may escape into the air and once more come to the earth as refreshing rain.

Carbon is an element with very unique properties and is the basis of all forms of life. Carbon enters the synthesis of every form of vegetable or animal cell. It forms the food material of these cells. It is therefore proper that we study minutely the cyclic changes of this element.

The amount of carbon present in the elementary state as coal or as the more costly form diamond is very insignificant, when compared to the carbon present in combination. But the most important compound of carbon is carbon dioxide which plays an important part in animal life. The atmosphere is a big reservoir of this gas and contains about 3 volumes in 10,000. This concentration of the gas is kept up very nearly constant by a series of chain reactions. If the concentrations were to increase, human life would be impossible. Even a limited increase will cause sufficient inconvenience, as is daily experienced by us in crowded halls. Beyond a certain concentration, the tragedy of 'the Black hole of Calcutta' will repeat itself. So it is interesting to study how nature manages to keep up the gas at a constant level. Large quantities of this gas are being poured into the atmosphere by the domestic kitchens, the gigantic furnaces using coal and the palatial steamers which burn coal or oil. Though not so spectacular, animals and plants in their own silent way add their contribution to the store of this gas. Every minute they exhale this gas in their living state by respiration, and continue to do so, even after their death by their decay. Inanimate earth adds her own quota as seen in the Valley of Death in Java where the gas issues from the ground in quantities sufficient to destroy animal life. Certain micro-organisms, called bacteria are equally active and during fermentative changes they cause, in starch and sugar, produce large quantities of the same gas.

So far we have considered only those factors which go on adding up to the store of this gas. But counterbalancing influences are equally active. Foremost among these are the plants and trees. They also respire like men and animals and thus exhale carbonic acid throughout day and night. But they more than undo the mischief by removing a much large larger quantity of CO_2 (Carbon-dioxide) from the atmosphere and replacing it by oxygen which is essential for all animal life. This they are enabled to do by a process known as 'Photo-synthesis.' Whenever there is sunlight, they remove the carbonic acid from the atmosphere and with the help of green pigment called 'Chlorophyel' in their leaves, make the gas react with the water they suck by the roots and build them up into various food products as described already and during this process they give large quantities of Oxygen. The decomposition of CO_2 by plants is much more vigorous than their respiration, and so plants help to keep down the concentaration of this gas and maintain the concentration of Oxygen fairly steady. Incidentally we notice here another cycle also, viz. the energy cycle. It is the solar energy, which helps the plant to build up its food materials and the latter are once more converted into heat energy either by a quick combustion as fuel or a slow combustion as in the stomach of men or animals. Another factor which keeps down the level of carbon dioxide in air is the vast expanse of water on the earth. The gas is soluble in water and so a very large quantity of this gas is removed by the sea and other fresh sources of water like tanks, lakes and rivers. This dissolved gas is taken up by tiny Zoophytes which are always at work in search of food and in their perpetual labour of building new houses for themselves. Many of these animals build up a protective shell

of calcium carbonate with the help of the dissolved CO_2 and when they die, leave behind their shells on the beds of the seas. In southern oceans, still humbler insects are at work building massive coral walls thousands of miles in extent, which skin long coast lines and bid defiance to the angriest of storms. These rocks contain, chained down in a seemingly everlasting imprisonment, two fifths of their weight of carbonic acid. The weathering of rocks is another influence at work to diminish the amount of carbonic acid in the atmosphere. Thus the carbonic acid is continually circulating.

In this section we shall turn our attention to the Nitrogen cycle. This is also a constituent of our atmosphere and is in fact the major constituent forming nearly 80% of the atmosphere. Though found in such a large quantity it is useless as such for all living beings *viz.*, plants and animals. In the elementary form in which it occurs, its only function is to dilute the oxygen of the air, which, if breathed in continuously by men and animals in its pure form, will produce such a quick combustion as to annihilate them in a short time. Thus Nitrogen by its inactivity serves to mitigate the rigours of pure oxygen. But no living organism can utilise Nitrogen in the elementary state, as food. It has to be in a suitably combined form. Plants can use it in the form of nitrates and men as proteins. There are only very few plants like the peas and beans, which with the help of certain bacteria belonging to the symbiotic type, which flourish on the nodules of their roots, can transform the elementary Nitrogen into compounds which can be assimilated by them. All other plants take Nitrogen from the soil in the form of Nitrates and 'build them up' into proteins. The sources of Nitrates in the soil are many. When a plant or animal decays in the soil, part of the Nitrogen escapes as the elementary gas into the atmosphere, and part undergoes putrefactive changes due to bacterial activity and are converted into Nitrates. The Proteins are eaten up by the animals, and converted in the digestive tract to a soluble form in which they are transferred to the blood. A certain quantity of Nitro-genous material, thus assimilated, is retained by the animal and is eventually used to produce energy. Such of the Nitrogen as is not required by the animal—and this amounts to a great propotion in adult beasts—is excreted by the kidneys in the form of urea. The urea when it reaches the soil is converted by a hydrolytic action into Ammonium Carbonate which is further converted in successive stages by the bacteria, into nitrites and nitrates. This accounts for the excellent manurial value of farm yard refuse.

A minor source of soil nitrates is the Nitric acid formed in the atmosphere, whenever there is lightning discharge. The acid formed is washed down by the rains and is converted into nitrates by the alkalis in the soil. The Nitrogen cycle would be perfect, but for two factors. Man by his wasteful process of the disposal of sewage allows a large amount of Nitrogen to run to waste, without adding to the fertility of the soil. Also certain soil bacteria convert the useful compounds of Nitrogen into unavailable elementary Nitrogen. So man has artifically to feed the soil with chemical manures. The Nitrogen cycle is expressed as follows in a romantic way by G. Martin in 'Triumphs and Wonders of Modern Chemistry': "Today a Nitro-atom may be throbbing in the cells of the meadow grass: tomorrow it may be pulsating through the tissues of a living animal. The nitrogen atom may afterwards arise from the decaying animal refuse and steam to the upper regions of the atmosphere where it may be yoked with oxygen in a flash of lightning and return as plant food in a torrent of rain or it may be directly absorbed by the soil from the atmosphere and thus rendered available for plant food by the symbiotic

Bacteria. Thus each Nitrogen atom has doubtless undergone a never ceasing cycle of changes through countless aeons of time.

Phosphorus is also an essential element for cellular life. A considerable amount of phosphorus is excreted daily by us in our urine in the form of micro-cosmic-salt. This phosphorus is however derived from the breakdown of phosphorus compounds in the brain and nerve fibres. At one time it was thought that the amount of phosphorus excreted is an index of intellectual activity. The popular saying is "No phosphorus, no brain work". This statement has yet to be proved. Phosphorus also enters into the formation of bones and teeth, and an adult man's bones contain 1900—2400 grams of phosphorus as calcium phosphate. Plants require phosphorus from their earlist growth and plant seeds contain a plentiful supply of this.

When animals die, their remains help to build up the phospatic rocks and plants get their phosphorus from the weathering products of such rocks. A large portion of phosphorus in the soil and in the sewage of large cities, is washed to the sea, where the algaie concentrate it. These minute aquatic plants are eaten up by various sea animals and sea birds. Some of these sea birds have in their excretions left enormous deposits of guano, which is a valuable manure. The portion of the phosphorus which returns to us as edible fish, is quite small when compared to the amount that is washed to the sea. This is because; phosphorus when once it gets converted to calcium phosphate becomes insoluble and remains as a sediment in the bed of the ocean. It is therefore rendered useless.

Man is trying to defeat the purpose of Nature by his "ways of modern living." Nature never bargained for a crowded city life with its problem of sewage disposal.

Sewage is of course an evil smelling commodity and has to be safely disposed of to prevent it from doing harm to the congested population. As the population increases, the amount of sewage also naturally increases. But the methods of sewage disposal in many municipal towns render the valuable nitrogenous and phosphorus compounds absolutely useless to take part in Nature's cyclic changes. Nature intended the waste products to go back to the soil, so that, they may once again return as nutritious food materials. We cannot dictate to Nature. So we have to devise methods which can work in perfect harmony with Nature and if possible supplement her own methods.

ഒരു പ്രാൎത്ഥന.

(ബ്രഹ്മശ്രീ വാഴകുന്നത്തു് വാസുദേവൻനമ്പൂതിരി.)

(1)

പരിഭവമുളവായ്വരാതിരിപ്പാൻ
പെരിയൊരുസാധനമാണിതെന്നു നണ്ണി
കരിമുകിലൊളിവൎണ്ണ! നിൻപദാബ്ജ-
പ്പരിചരണയ്ക്കിവനോങ്ങി, ദുൎവ്വിനീതൻ.

(2)

അതിമഹിമയെഴാതൊത്ത നിൻ ചരിത്ര-
സ്ഥിതി,കരളിൽ കരുതാതെ, മാരുതേശ!
കൃതികളണിനിരന്ന സൽസദസ്സിൽ
പുതിയൊരു രീതിയി,ലോതിനേൻ, വിമൂഢൻ.

(3)

അതുലകൃപകലൎന്നൊരെന്റെ നാഥ-
ന്നതുബത! തെല്ലു രസിച്ചിടാത്തമട്ടിൽ
"പൊതുവിലിവനെഴുന്നൊരൊച്ച" പോക്ക-
ന്നതു കഠിനം!! മരുദാലയേശ! പാഹി!!

(4)

"ചിലദിനമിവനെന്റെ പേരുചൊല്ലി-
പ്പലരിലുമേററി കട്ടത്ത ദുഃഖമെന്നായ്
ഉലകിനുപതി നീ നിനച്ചിടൊല്ലെൻ-
നില, ഭവദിച്ഛയിൽ നിന്നുദിച്ചതല്ലോ!

(5)

നവനളിനദളായതാക്ഷ വിഷ്ണോ
ഭുവനപതേ കരുണാപയഃ പയോധേ
ഇവനുഗതി ഭവൽകടാക്ഷമൊന്നാ
ണവധി വെടിഞ്ഞതു തൂകീടേണമെന്നിൽ.

(6)

ഉരുകിന കരളംനീർസദാപൊഴിക്ക-
ന്നൊരുമിഴി ഗൽഗദവാക്യമിത്ഥമെന്നും

ഗുരുമരുദധിപൻ സപലീലപാടാ
നൊരുവരമേകുകിലെത്ര ഭാഗ്യമായി.

(7)

അടിമലർ പണിയാം സപലീലപാടാ
നടിയന്ന സമ്മതമേകുമാരുതേശ
ഞൊടിയിടതവചിത്രമാം ചരിത്ര
ത്തൊടിടപെടാതെ രസിപ്പതാരു പാരിൽ.

(8)

അനിതരഗുരു,വാസവിക്കിടാവാം
മുനിനിജനന്ദനനായ്യെച്ചൊട്ടുത്തരത്താം
തനിനിഗമഫലം തരേണമൂവം
കനിവൊട്ടുഭാഗവതംമരുൽ പുരേശൻ

(9)

വികസിതസരസീരുഹാമലാക്ഷൻ
സകലരിലും വിലസുന്നസർവ്വസാക്ഷി
മികവുടയ ദയാബ്ധിമാരുതേശൻ
സകരുണനെന്നുടെ നാഥനായ് ജയിപ്പൂ.

(10)

ലീലാവേശംകലൻന്നുള്ളൊരുകമലജതൻ തൃക്കടാക്ഷാവലി ശ്രീ-
മാലാഭൃംഗീസഹസ്രത്തിന്ന മധുനുകരാനുള്ള കൃഷ്ണാരവിന്ദാ
നീലാംഭസ്സാം വിവസ്വത്തനുജയിലമരും കാളിയൻ തൻശിരസ്സിൽ
ച്ചേലാളുംമാറു ചാൎത്തിച്ചൊരുപുരുസുകൃതക്കുന്നിനായ് ക്കുമ്പിടുന്നേൻ.

(11)

വടിവൊട്ടു തവ തൃക്കാൽപ്പങ്കജത്തുമരന്ദ
ത്തടിനിയിലടിപാറിപ്പാൎക്കുവാനുള്ള മോഹം
ഝടിതിസഫലമാക്കാൻ തൻകടാക്ഷാഗ്രലേശാ
ലടിയനെ മടിയെന്ന്യേ നോക്കണം വാസുദേവ.

(12)

പ്രേമപ്രൌഢി വിരക്തികൾക്കു, നിലയാ ജ്ഞാനപ്രദീപംപരം
ശ്രീമൽഭാഗവതം നിരന്തരതയാ ചൊല്ലാൻതരം നൾകണം
ഭീമപ്രാകൃതസക്തി നീക്കണമെനിയ്ക്കാരോഗ്യമേകീടണം
നാമംനാവിലുദിയ്ക്കണം സതതവും വാതാലയാധീശ്വര.

ഒരു കുട്ടിയും ഒരു സന്ന്യാസിയും.

(ആർ. കെ.)

പുരാതനകാലത്ത് വേദം, ഉപനിഷത്ത്, പുരാണം മുതലായവയിൽ അദ്വിതീയമായ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ശ്രേഷ്ഠനായ സന്ന്യാസി ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇത്ര അധികം അറിവുണ്ടായിട്ടും അദ്ദേഹത്തിൻെറ മനസ്സിന്നു തൃപ്തിയുണ്ടായില്ല. ഈശ്വരനേപ്പററിയുള്ള മുഴുവൻ സംഗതികളും അറിയേണമെന്ന ആഗ്രഹം അദ്ദേഹത്തെ ഒരിക്കലും വിട്ടുപിരിഞ്ഞില്ല. വേദാദികളൊന്നും തൻെറ ജിജ്ഞാസയേ സഫലീകരിക്കാത്തതുകൊണ്ട്, മനുഷ്യനിവാസസ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നു വളരെ അകലെയുള്ള ഒരു വിപിനപ്രദേശത്തു പോയി, അവിടെ ഒരു പൎണ്ണശാല നിൎമ്മിച്ചു, അദ്ദേഹം അതിൽ താമസിച്ചു. തൻെറ സമയം മുഴുവനും ഈശ്വരചിന്തയിലേക്കു തന്നെ വിനിയോഗിച്ചു. ഈ പൎണ്ണശാലയിൽനിന്നു വളരെ ദൂരെയല്ലാതെ ഒരു കടല്പുറം ഉണ്ടായിരുന്നു. കടൽ കഠിനമായി കോപിച്ചാലല്ലാതെ, തിരമാലകളുടെ ശബ്ദം അദ്ദേഹത്തിൻെറ വസതിയിൽ കേൾക്കാറുണ്ടായിരുന്നില്ല. പൎണ്ണശാലയുടെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും ഒരു പ്രശാന്തഗംഭീരത സൎവ്വദാ വിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. നിശ്ശബ്ദതയുടെ നിവാസഭൂമിയായ ആ സ്ഥലത്ത്, നമ്മുടെ സന്ന്യാസിവൎയ്യൻ അഹോരാത്രം തൻെറ ആഗ്രഹനിവൃത്തിവരുത്തുവാൻവേണ്ടി ഉദ്യമിച്ചുകൊണ്ടു കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടി.

ദിവസങ്ങളും മാസങ്ങളും കഴിഞ്ഞു; പക്ഷെ ഈശ്വരനെപ്പററി കൂടുതൽ വിവരമൊന്നും ലഭിച്ചില്ല. കൊല്ലങ്ങളും കുറെ കഴിഞ്ഞു; എന്നിട്ടും സന്ന്യാസിയുടെ അജ്ഞത അതേനിലയിൽത്തന്നെ ഇരുന്നു. യൗവനം നശിച്ചു; ജരാനരകളുടെ ആക്രമം ആരംഭിച്ചു; എങ്കിലും ജ്ഞാനോന്നതി ഉണ്ടായില്ല.

ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കേ ഒരു ദിവസം അദ്ദേഹം ഭഗ്നാശനായി, ചിന്താനിമഗ്നനായി കടപ്പുറത്തുകൂടി നടക്കുകയായിരുന്നു. തൻെറ ഉദ്യമത്തിൽനിന്നു വിരമിച്ചാലൊ എന്നുകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്നു തോന്നിത്തുടങ്ങി. ആ ഘട്ടത്തിൽ വെള്ളത്തിൻെറ സമീപത്തുനിന്നു ഒരു ചെറിയ കുട്ടി ജാഗ്രതയോടുകൂടി എന്തോ ചിലതു ചെയ്യുന്നതു് അദ്ദേഹം കണ്ടു. കടലിൽ മത്സ്യം പിടിക്കാൻ പോയിട്ടുള്ള വല്ല മുക്കുവരും ആ കുട്ടിയെ അവിടെ നിൎത്തിയതായിരിക്കാം എന്നു അദ്ദേഹത്തിന്നുതോന്നി. എങ്കിലും കാൎയ്യം ശരിയായി ഗ്രഹിക്കാമെന്നു കരുതി അദ്ദേഹം കുട്ടിയുടെ അടുത്തുചെന്നു കുട്ടി ഇങ്ങിനെ ഒരാൾ സമീപത്തു വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു അറിഞ്ഞതേ ഇല്ല; കാരണം ആ ബാലൻ തൻെറ കരപല്ലവംകൊണ്ടു കടലിൽനിന്നു വെള്ളം കോരി പൂഴിയിയിലേക്കു എറിയുന്നതിൽ ബദ്ധശ്രദ്ധനായതായിരുന്നു. ഈ കാഴ്ച യോഗിയുടെ കുതു

കത്തെ നിമിഷംപ്രതി വൎദ്ധിപ്പിച്ചു. കുട്ടി ആരാണ്, എന്തിനാണ് വെള്ളം ഇങ്ങിനെ എറിയുന്നത്, കുട്ടിയുടെ അച്ഛൻ എവിടെ പോയിരിക്കുന്നു, എന്നിങ്ങിനെ അനവധി ചോദ്യങ്ങൾ അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു. ഇതിനൊന്നിനും കുട്ടി യാതൊരു മറുപടിയും പറഞ്ഞില്ല; കാരണം കുട്ടിക്കു സമാധാനം പറവാൻ സമയമില്ലാത്തതുതന്നെയായിരുന്നു. എങ്കിലും സന്ന്യാസി നിരാശനായി പിന്തിരിച്ചില്ല; അവിടെത്തന്നെ നിന്നു പ്രശ്നങ്ങൾ മുറക്കു ചോദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഒടുവിൽ ആ കുട്ടി ഇയാളെക്കൊണ്ടുള്ള ശല്യം നീങ്ങട്ടെ എന്നു വിചാരിച്ചു, "എനിക്കു നിങ്ങളോടു സംസാരിപ്പാനൊന്നും സമയമില്ല; എനിക്കു ഈ കടലിലെ വെള്ളം മുഴുവനും കോരി ഒഴിച്ചു വററിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നു നിങ്ങൾ കാണുന്നില്ലേ?" എന്നു മാത്രം തിരിഞ്ഞു നോക്കുകകൂടി ചെയ്യാതെ മറുപടി പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ സന്ന്യാസി, "കുട്ടീ നിനക്കു ഭ്രാന്തുണ്ടോ? ഈ ലോകത്തിലുള്ള സൎവ്വ ജനങ്ങളും ഒത്തൊരുമിച്ചു പ്രയത്നിക്കുന്നതായാൽകൂടി ഈ കടലിലെ വെള്ളം മുക്കിത്തീൎക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണോ?" എന്നു ചോദിച്ചു. കോമളകളേബരനായ ആ ബാലൻ അപ്പോൾ തിരിഞ്ഞുനിന്ന് അദ്ദേഹത്തെ കേശാദിപാദം ഒന്നു സമീക്ഷണംചെയ്തു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു:—ആദ്യന്തവിഹീനനും അപാരശക്തനും ആയ ഈശ്വരനേക്കുറിച്ചു നിങ്ങൾക്കറിയുവാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ പരിമിതമായ ഈ കടലിലെ വെള്ളം വററിച്ച് അതിന്റെ അടിയിൽ എന്താണുള്ളതു് എന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ എനിക്കു സാധിക്കുകയില്ലേ?" ഇത്രയും പറഞ്ഞു കുട്ടി അവിടെനിന്നു തിരോധനം ചെയ്തു. പക്ഷെ ആ ഓമനക്കുട്ടിയുടെ മൃദുസ്വരത്തിലുള്ള വാക്കുകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ നല്ലപോലെ പതിയുകയും അദ്ദേഹത്തിന്നു നിസ്സീമമായ ആനന്ദം ജനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. യോഗി ആ ദിവസം മുതല്ക്കു, ഈശ്വരനെ അറിവാൻ പ്രയത്നിക്കുന്നതിന്നു പകരം, സ്നേഹിക്കാൻ തുടങ്ങി. അതിപ്പിന്നെ അദ്ദേഹം ഒരു വിശിഷ്ട ഭക്തനായിത്തീൎന്നു. ആ ബാലനെ കാണാൻവേണ്ടി അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിക്കുകയും വിലപിക്കുകയും ചെയ്താൽ നൃത്തം ചെയ്തുകൊണ്ടു കുട്ടി അദ്ദേഹത്തിന്നു പ്രത്യക്ഷനാവുകയും മധുരസ്വനത്തിൽ സംസാരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നുവത്രെ. കുട്ടിയെ കണ്ടാൽ അദ്ദേഹം ആനന്ദഭരിതനായി, "ബാലാ, പ്രിയ ബാലാ, നീ തന്നെയാണ് എന്റെ ഈശ്വരൻ; നിന്നെ കാണ്മാൻ സാധിച്ചതു മഹാഭാഗ്യം" എന്നിങ്ങിനെ പറയുക പതിവായിരുന്നുപോൽ!

ഒരെഴുത്ത്:

ശ്രീ.

കോഴിക്കോട്,
12—5—19—

പ്രിയ സഖാവായ ലക്ഷ്മണദാസന്ന്.

നിങ്ങൾ ഇവിടംവിട്ടു ബുദ്ധിമുട്ടൊന്നും കൂടാതെ ഗോദാവരീതീരത്തിൽ സുഖമനുഭവിക്കാനായി എത്തിയെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതുവരെ (രണ്ടുമാസമായിട്ടു) എന്താണ് എഴുത്തുകളൊന്നും കാണാത്തത്? അന്നു നാം—അതായതു നിങ്ങൾ ഇവിടം വിടുന്നതിന്നു ഏകദേശം ഒരാഴ്ച മുമ്പു—നിലമ്പൂക്കു പോയതു ഓൎക്കുന്നുണ്ടോ? എനിക്കു ഇയ്യിടെയായി അങ്ങിനെ ഒരു യാത്രക്കു യദൃച്ഛയാ സൗകൎയ്യം ലഭിച്ചു.

നിങ്ങൾ ഒരു പക്ഷെ, വയനാട്ടിൽ പോയിട്ടില്ലായിരിക്കും. എനിക്കു ഇയ്യിടെ അവിടെ പോകുവാനാണ് സൗകൎയ്യം ലഭിച്ചത്. എന്റെ കമ്പനി മാനേജൎക്കു കുറച്ചു ചായയുടെ "സാമ്പിൾ" അവിടെനിന്നു കൊണ്ടുവരേണ്ടതായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അപ്പോൾ Personal secretary ആയ എനിക്കും പോകുവാൻ ഒരു അവസരം സിദ്ധിച്ചു.

ഒരു കാലത്തു വയനാട്ടിലേക്കുള്ള യാത്ര ആപൽക്കരമായതും, കേട്ടാൽകൂടി ഭയത്തെ ഉളവാക്കിയിരുന്ന സംഭവങ്ങൾ നടന്നിരുന്നതും ആയ ഒരു വഴിയിൽകൂടി ആയിരുന്നുവല്ലൊ. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ മൂവ്വായിരത്തിൽ ചില്വാനം അടി ഉയരമുള്ള അവിടേക്ക് നല്ല വിസ്താരമുള്ള നിരത്തുകളിൽകൂടിയാണ് വഴിപോകുന്നത്.

ഞങ്ങൾ കയറിയിരുന്ന ബസ്സ് മദ്ധ്യാഹ്നത്തിന്നുശേഷം ഏകദേശം ഒരു മണിക്കൂറു കഴിഞ്ഞിട്ടാണ് പുറപ്പെട്ടത്. നല്ല വേനൽക്കാലം. അപ്പോൾ ഇവിടത്തെ സ്ഥിതി നിങ്ങൾക്കു അറിയാമല്ലൊ. ഹര; ഹര; ഉഷ്ണിച്ച് ഉറക്കംവന്നുതുടങ്ങി. കഷ്ടിച്ചു അപ്പോൾതന്നെ ബസ്സു പുറപ്പെട്ടു. തത്സമയത്തു ഉത്ഭവിച്ചു ഒരു മന്ദമാരുതൻ ഉഷ്ണത്തെ അല്പം ശമിപ്പിച്ചു. ഇവിടെനിന്നു വടക്കോട്ടു ഏകദേശം ഒരു നാഴിക പോയി കിഴക്കോട്ടു തിരിയുന്ന ഒരു നിരത്തിൽകൂടി ഞങ്ങളുടെ വാഹനം—ഭാഗ്യം കൊണ്ടു അതിന്നു അധികം പഴക്കമുണ്ടായിരുന്നില്ല—വളരെ ധൃതിയോടുകൂടി അതിവേഗത്തിൽ ഓടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പെട്ടെന്നു ഒരു പൊട്ടലുണ്ടായി. വാഹനത്തിന്റെ ചക്രത്തിലുണ്ടായിരുന്ന കാററ് ഊക്കോടുകൂടി ഒഴിഞ്ഞതാണത്രെ അതിന്റെ കാരണം. ഗ്രഹപ്പിഴ! സാധാരണ അതിന്നു അങ്ങിനെ പററലില്ല!! എപ്പോഴാണ് മനുഷ്യന്നു ജീവിതയാത്രയിൽ തടസ്ഥം നേരിടുന്നതെന്നു അറിയാമൊ?

കഷ്ടിച്ച് അതു നേരെയാക്കി ഏകദേശം ഒരു മണിക്കൂറ കഴിഞ്ഞിട്ടെ പോകാൻ സാധിച്ചുള്ളു. ഒരു മണിക്കൂറക്രൂടിക്കഴിഞ്ഞു. അപ്പൊഴേക്കം മദ്ധ്യാഹ്നത്തിന്നു സ്വല്പം ഭക്ഷണംകഴിച്ചിരുന്നതായ ഞങ്ങളുടെയും ഞങ്ങളുടെ വാഹനത്തിൻെറയും വൈശ്വാനരൻ ജ്വലിച്ചുതുടങ്ങി. ഞങ്ങൾ ചൂടുള്ള കാപ്പിയും വാഹനത്തിന്നു തണുത്ത ജലവും—അതിന്നു ഓടിയതുകൊണ്ടു ഉഷ്ണവും ക്ഷീണവും ഉണ്ടായിരുന്നു—കഴിക്കയും കഴിപ്പിക്കയും ചെയ്തതിന്നുശേഷം യാത്രാസന്നദ്ധരായി. അതുവരെ ഉഷ്ണം കലശലായി ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിന്ന് അപ്പുറം അതു കുറേശ്ശ ശാന്തമായി തുടങ്ങി. മന്ദമാരുതൻ കുളുമ്മയോടുക്രൂടി വീശി. ഞങ്ങളുടെ നേക്കുള്ള കാഴ്ച അതിമനോഹരമായിരുന്നു. രണ്ടു ഭാഗങ്ങളിലും വൃക്ഷങ്ങൾ നെടുനീളത്തിലുള്ള ഒരു നെടുമ്പുരയുടെ കാലുകളായി വിളങ്ങി. അങ്ങേ അററത്ത് മഞ്ഞുകളാൽ മൂടപ്പെട്ട കറുത്ത വലിയ പർവ്വതശിഖരങ്ങൾ—അതിന്നു പിന്നുറത്ത് നീലിമകലൎന്ന ആകാശം—ഇവ രണ്ടും മന്ദമാരുതനുംക്രൂടി എന്നിൽ ഞാനറിയാതെതന്നെ ഒരു വലിയ ആഹ്ലാദത്തെ ഉളവാക്കി. അര മണിക്കൂറ കഴിഞ്ഞപ്പോഴക്കം വയനാട്ടിലേക്കുള്ള ഞങ്ങൾ ചുരത്തിൻെറ ചുവട്ടിലെത്തി. ഞങ്ങളുടെ വാഹനം അതിൻെറ ശീഘ്രഗതിയെ വിട്ടു ഒരു മന്ദഗതിയെ അവലംബിച്ചു.

ചുരത്തിൻെറ ഒരു ഭാഗം മലകളാലും ഒരു ഭാഗം അഗാധപ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നു വളൎന്നവന്ന കാടുകളാലും നിബിഡമായിരുന്നു. ഉരഗപാതയെപ്പോലെ വളഞ്ഞു പുളഞ്ഞുകൊണ്ടു കിടന്നിരുന്ന ചുരത്തിൽക്രൂടി, സമൎത്ഥനായ ഞങ്ങളുടെ വാഹന രക്ഷകൻ അതിനെ കഴിയുന്ന വേഗത്തിൽ നയിച്ചു. ഒരുവിധം ചുരത്തിൻെറ മുകളിൽ എത്തി. അവിടെനിന്നു പിന്നെ ഒരു സമനിരപ്പായ മേടയിൽക്രൂടിയായിരുന്നു മേപ്പാടി എത്തുന്നതുവരെ ഉള്ള നിരത്തുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നത്.

കുറച്ചുനേരംകൊണ്ടു ഞങ്ങൾ, വയനാട്ടിൽവെച്ചു തണുപ്പേറിയതും മലമ്പനിയുടെ കേന്ദ്രവുമായ മേപ്പാടിയിൽ എത്തി. ഞങ്ങളുടെ വാഹനം ക്ഷീണിച്ചു ഒരു മുറിയിൽപോയി വിശ്രമം തുടങ്ങുകയുംചെയ്തു.

അപ്പോൾ നേരം വൈകുന്നേരമായി. പുറത്തുനിന്നു നോക്കിയാൽ മേപ്പാടി "പട്ടണത്തിലെ" അങ്ങാടികൾ ഇവിടങ്ങളിലുള്ളവയേക്കാൾ ഒട്ടുംതന്നെ യോഗ്യതക്കുറവുള്ളവയായിരുന്നില്ല. പക്ഷെ ഞങ്ങൾ കാപ്പികഴിക്കുവാനായി "—വിലാസം" ഹോട്ടലിലേക്കു കയറിയപ്പോൾ കണ്ണുകാണാതെ വീഴാതിരുന്നതു ഭാഗ്യം. അതു വെളിച്ചമുള്ള ഒരു "ഡൈനിങ്ങ്റൂം" ആയിരുന്നു അത്!

അപ്പോഴക്കം രാത്രിയായിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു. രണ്ടു കമ്പിളികൾകൊണ്ടു പുതച്ചിട്ടുക്രൂടി തണുപ്പു നിന്നിരുന്നില്ല. പിറേറ ദിവസം എൻെറ, നിലത്തുപോയിരുന്ന ഒരു കൈ, വിറങ്ങലിച്ച് അനക്കുവാൻ വയ്യാതായി. കുറച്ചു ചൂടുവെള്ളമെല്ലാം പിടിച്ചതിന്നുശേഷം അതു മാറി. കുളിക്കുവാനും കുടിക്കുവാനും സൎവ്വത്തിന്നും ചുടുവെ

ള്ളമാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. അന്ന "മേപ്പാടി നഗരം" കാണുവാൻ പുറപ്പെട്ടു. അവിടെ പല ദിക്കുകളിലും, ഇവിടങ്ങളിൽ വിലയേറിയവയായ മധുരനാരങ്ങ, ചെറുനാരങ്ങ മുതലായ ഫലങ്ങൾ ഉതിൎന്നുകിടന്നിരുന്നു. അവ ഭക്ഷിക്കുവാൻ പാടില്ലത്രെ. തിന്നാൽ പനിപിടിക്കും. അവിടുത്തെ പ്രധാന വിളവു ചായയാണ്. ചായയുണ്ടാക്കുന്ന സ്ഥലം ഞങ്ങൾ കണ്ടു. അവ എങ്ങിനെ നാം ഉപയോഗിക്കുന്ന രീതിയിൽ ആക്കപ്പെടുന്നു എന്നു നിങ്ങൾ പുസ്തകങ്ങളിൽ വായിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ.

മേപ്പാടിയിലെ ജനങ്ങൾ പ്രായേണ മലയന്മാരാണ്. ചായത്തോട്ടത്തിൽ ഏകദേശം ഒരു രണ്ടായിരം മലയന്മാർ പണി എടുക്കുന്നുണ്ട്. അവരുടെ വേഷം കണ്ടാൽ ചിരി—അല്ല വ്യസനം—വരും. ഓരോരുത്തരും ചാക്കുപോലെ കഴുത്തു മുതൽ കാലുവരെ മൂടുന്ന തുണികൾ ഇട്ടിട്ടുണ്ടാവും. ഇവൎക്ക് നാഗരികത്വം ഇപ്പോൾ കുറേശ്ശ തുടങ്ങീട്ടുണ്ട്. അവരുടെ ഭക്ഷണം പ്രധാനമായി മാംസം തന്നെയാണ് അവരുടെ ഭാഷ നമുക്കു മനസ്സിലാകുവാൻ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുള്ള ഒരു ഭാഷയാണ്. വലിയ ശുണ്ഠിക്കാരുമാണ്. അവൎക്ക് കമ്പനിക്കാരാൽ കൊടുക്കപ്പെട്ട ഒരു വരിപ്പുരകളിലാണ് അവരുടെ താമസം. എന്നാൽ അതിൽ ദേഹസൗഖ്യമുണ്ടാകുവാൻ പ്രയാസം. എന്തെന്നാൽ ഒരേ മുറിയിലാണ് നാലും അഞ്ചും ആളുകളുടെ താമസം. അവരുടെ ഊണും, ഉറക്കവും, വെപ്പും, കിടപ്പും എല്ലാം അതിൽതന്നെ. അവരുടെ ഈ സ്ഥിതി എനിക്ക് വളരെ കഷ്ടതരമായി തോന്നി. നിബിഡങ്ങളായ കാടുകളാൽ നിറയപ്പെട്ട ആ അത്യുന്നത ഭൂമി, പണ്ട് ഒരു മലയാളപ്രഭുവിൻെറതായിരുന്നു. അദ്ദേഹം അതു നന്നാക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്നില്ല. അപ്പോഴാണ് ഒരാംഗ്ലേയൻ വന്ന് അതിലെ ഒരു ഭാഗം വാങ്ങിയതും ചായകൃഷി തുടങ്ങിയതും. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ എത്ര മനകളിലും കോവിലകങ്ങളിലും പണം പൂത്തു കിടപ്പുണ്ട്? ഇപ്രകാരമുള്ള കാൎയ്യങ്ങളിലേക്ക് ആരും അവരുടെ സഞ്ചി തുറക്കുന്നില്ലല്ലൊ.

സൂൎയ്യാസ്തമയം കഴിഞ്ഞു് ഇരുട്ടായാലും' (നിലാവു് ഉണ്ടെങ്കിൽ വിശേഷമായി) സൂൎയ്യോദയം കഴിഞ്ഞു്, ആ ആകാശ സഞ്ചാരിയുടെ ഇളംകിരണങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ പതിക്കുമ്പോഴുമാണ് വയനാട്ട് കാണുവാൻ നല്ല സമയം. ഒരു ദിവസം രാത്രി ഞങ്ങൾ അവിടെയുള്ള പരിസരപ്രദേശങ്ങൾ കാണുവാൻ പോയി. ഞങ്ങളുടെ നാലു ഭാഗങ്ങളും ഭീമാകാരങ്ങളായ പൎവ്വതപംക്തികളാൽ ചുററപ്പെട്ടിരുന്നു. മൃഗസമൂഹങ്ങളിൽ ചെറിയ ചില മുയൽ, കുറുക്കൻ മുതലായ ജന്തുക്കൾ അവിടവിടെ ഓടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അന്ന് ഞങ്ങൾ ബസ്സിൽതന്നെ കിടന്നു. എൻെറ മേലുദ്യോഗസ്ഥന് കിട്ടേണ്ട സേമ്പിൾ അപ്പോഴക്ക് കിട്ടിയിരുന്നതുകൊണ്ട് പിറെറ ദിവസം രാവിലെ എനിക്ക് മടങ്ങിപ്പോരേണ്ടിവന്നു.

ഞങ്ങൾ നിശ്ചിതസമയത്തിൽത്തന്നെ മടങ്ങി. 6, 6½ മണിയാവുമ്പോഴക്ക് ചുരത്തിൻേറ ഉപരി ഭാഗത്തു് എത്തി. ചു

വട്ടിലേക്ക് നോക്കിയാൽ ഉണ്ടായിരുന്ന കാഴ്ച വളരെ മനോഹരമായിരുന്നു. ഒരു "കോഡേക്ക്" ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഞാൻ അപ്പോൾതന്നെ അതു് ഒന്നു് ഉപയോഗിക്കുമായിരുന്നു. അവിടവിടെ ഉന്തിപ്പുറപ്പെട്ടു നിന്നിരുന്ന കുന്നുകൾ പച്ചനിറത്തെ അവലംബിച്ചുള്ള വയലുകളിൽ നിന്നു് പൊന്തിനില്ക്കുന്നതു കണ്ടാൽ സർവ്വേശ്വരന്റെ പരമധാനിയിൽ വെച്ച ചതുരംഗക്കരുക്കളാണെന്നു് തോന്നിപ്പോകും. പ്രഭാതസമയത്തിലെ ആ ശീതള മാരുതൻ, പച്ചനിറത്തിലുള്ള വിവിധ ലതകളാൽ അലംകൃതമാക്കപ്പെട്ട പർവ്വതപാർശ്വങ്ങൾ, പക്ഷികളുടെ സംഗീതശബ്ദങ്ങൾ, ചോലകളുടെ ഝർജ്ജരാരവങ്ങൾ ഇവയെല്ലാംകൂടി കണ്ണിനയനങ്ങൾക്ക് ഒരേ സമയത്ത് സുഖത്തെ നല്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

എന്നാൽ അധികനേരം ഈ സുഖം ആസ്വദിക്കുവാൻ എനിക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല. എന്തെന്നാൽ ചുരം കയറുന്നതിലും വേഗത്തിൽ ബസ്സ് അതു് ഇറങ്ങി പത്തുമണിയാവുമ്പോഴക്ക് നാസികാചൂർണ്ണം ഉപയോഗിക്കാത്തവരെ താനറിയാതെ ഉപയോഗിപ്പിക്കുന്ന ഇവിടങ്ങളിലെ നിരത്തുകളിൽത്തന്നെ ഞാൻ വന്നുചേർന്നു.

ഞങ്ങളുടെ മാനേജർക്ക് ഒരു പക്ഷെ രണ്ടു മാസത്തേക്ക് അങ്ങോട്ട് മാററമാകുവാൻ എളുപ്പമുണ്ട്. എന്നാൽ എനിക്കും "വയനാട്ടു സുഖം" കുറച്ച് അനുഭവിക്കാമെന്ന് വിചാരിക്കുന്നു. നിങ്ങളും കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ വളരെ സന്തോഷം. അവിടെ നിങ്ങളുടെ കുടുംബങ്ങൾക്കും നിങ്ങൾക്കും സുഖംതന്നെയെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്ന് എന്റെ ആത്മമിത്രമായ താമരക്കുഴിയിൽ ലക്ഷ്മണദാസന്ന്.

ഒരു ജൂനിയർ വിദ്യാർത്ഥി.

സമസ്യ.

....

....

....

ദിനകരനണയുമ്പോളംബുജം കൂമ്പുമെന്നോ?

പ്രസാധകൻ:—സി. പത്മനാഭമേനോൻ,

ജൂനിയർ വിദ്യാർത്ഥി.

On This, That and the Other.

A. V. Kutti Krishna Menon.

I am much obliged to Lady Barber for the very amusing poem which she so kindly sent me in June last for publication in the College Magazine. It appears on the opening page of this issue and cannot but interest the young readers. In the letter enclosing this poem, she wrote to me thus:

> "I wonder if you will be able to use the enclosed for your magazine. It is copied from an old manuscript and I think it may amuse your boys. *English is certainly most difficult.*"

The italics are mine. Here is a highly cultured English lady pointing out that English is a very difficult language. There is, therefore, nothing strange in our students finding it hard to study English and harder still to use it. What is really strange is the desire expressed in some quarters even today for the retention of this difficult foreign language as the medium of instruction in our schools. At the Punjab Students' Conference held at Lahore some time ago, a spirited defence of English as the medium of instruction was reported to have been made by Mrs. Sarojini Naidu. She said that the introduction of English was a boon to the people of India and Macaulay had done a great service to them by teaching them English. "If it has done nothing else", she continued, "it has brought within our vision true ideals of liberty". She may be right so far but to go further and say that English should be the medium of instruction only shows that she is not in touch with our educational institutions and the difficulties of our students. Opposed to this view of hers is that of Dr. Rabindranath Tagore who, in his recent address at the Education Week Celebrations in Calcutta, very appropriately laid stress on the necessity for adopting the vernacular as the medium of instruction. "The mother tongue is for students what mother's milk is for infants" said he. He deplored the tardiness in bringing about this much needed educational reform without which, in his opinion, there was no hope for India. "It is only some modern Bhagirath" added he, "that should come forward to lead the stream of learning through the channel of Bengali up to the sea of human culture". Let us, therefore, be up and doing. That we have been going the wrong way about these many years is no reason why we should not take the right step now. It is never too late to mend and the Oosmania university has set the example.

*   *   *

I do not mean that English should be neglected. Far from it. English is both necessary and useful but I would have it as a *compulsory second language.* The time and energy wasted by our students in trying to learn their subjects in a foreign tongue could be devoted to the study of English as a second language. The change, in my opinion, is likely to improve their knowledge of English in an appreciable degree. "*It is as the second language that I uphold the use of English*" said Sir Martin Forster when he presided over the Mysore Education Week Celebrations in November last. He deprecated the idea of displacing the various mother-tongues of India by English.

*   *   *

There is a growing complaint that the standard of attainment in English is going down in our colleges and that even our university graduates are not able to

express their ideas in correct idiomatic English. In this connection, I may draw the attention of my readers to some of the remarks made by the Examiners for the Indian Civil Service Examination held in India last year (1935). They say:

"The chief faults of the mediocre and poorer candidates were inability to express themselves in correct and simple English, poor spelling and neglect of punctuation. Ignorance of the use of prepositions was almost universal. Many did not grasp the exact meaning of the title of the essay chosen by them........... Bad spelling continues to be a frequent disfigurement of papers; even words correctly spelt on the question papers were mutilated in the answers.

The standard of general knowledge displayed by the candidates for the highest service in the country is extremely disappointing. A large number of candidates have no power of expression worthy of the name and many are quite illiterate."

These remarks amply bear out that there is a great general deterioration. If the candidates who are carefully selected from among the brilliant products of our universities are of the type stated above, the condition of the rest of those who have taken degrees can be more or less imagined. Something is wrong somewhere. There is no doubt about it.

* * *

In my school days, the standard in English was very high when compared with what it is at the present day. I think we used to read more books in English than the youngsters of today and to commit to memory beautiful lines of poetry and prose. I remember that Macaulay was a favourite author in those days and many of my classmates in the Sixth Form could not only reproduce portions of the essays on Clive and Warren Hastings but could also imitiate his style in their compositions. I say this only to show that the students then took a genuine interest in the study of English and read some of the classical works in English in order to cultivate a good style. Imitation of any particular author's style is really bad and I do not plead for it. But I do say that a serious endeavour must be made to form a style of one's own and that the attainment of a good style is impossible without careful study and constant practice. But do our students find time for careful study? Most certainly they do not. What with the sports and the cinemas to absorb the attention and occupy the time of most of them, the reading habit has practically disappeared and my own opinion, confirmed by experience, is that it is the want of this habit that accounts for the present deterioration. The 'non-detailed' books and the 'library periods' were introduced into schools and colleges in order to induce the students to read books other than their text-books. A good idea, no doubt, in theory. But in practice we find that these 'library periods' are a sheer waste of time and do not at all remedy the evil they are intended to cure. I should like the young persons to realise that familiarity with a language, especially with a language so difficult as English, can be attained only by 'constant reading and constant conversation'. This means that they must make better use of their time then they seem to do now.

* * *

May I remind the students here of the advice given to them by Mr. W. K. M. Langley, M. L. C., when he presided over the Prize Day Celebrations? He wanted them "to balance their work and play", especially as "there was a great danger of their being carried away too much by sports." The main point to be noted is that moderation is as necessary in sports as it is in eyerything else. It is true that only by regular and sufficient exercise can one preserve that health of body and health of mind which are so necessary to make one's intellectual work a pleasure. But this does not mean that one ought to make a fetish of games.

The College Cricket Team who won the cup in the Rukmini Memorial Tournament held at Palghat.

That the young sportsmen of this college are not in any way inferior to their colleagues in other institutions was amply proved a few days back by the creditable success achieved by the 'College Cricket Eleven' who won the cup in the Rukmini Memorial Tournament played at Palghat. This is indeed a grand victory for the college, especially as cricket was introduced only recently. It is a strenuous game but quite a number of students seem to have an aptitude for it. The Senior Drill Instructor, Mr. Abdul Gaffur, who coached them up deserves to be congratulated on this well-merited triumph. I wish increasing prosperity to the Cricket Team and hope it will win more laurels hereafter.

* * *

A discussion seems to have taken place at Pudukottah recently regarding the utility of cricket. The Principal and Professors of the Maharaja's College were of opinion that 'the cricket game stood definitely to the improvement of the moral, mental and physical sides of the students' and that it ought to be encouraged. In my opinion, all games *when played in the right spirit,* go to improve the moral tone. Whether cricket has an educative value superior to that of the other games is more than I can say, not being a sportsman myself.

* * *

These games are of no use if they do not lay the foundations for discipline among our students. The need for discipline and obedience was emphasised by Mr. Bhulabhai Desai, the leader of the Congress Party in the Legislative Assembly, in his talk to the Madras University students at Madras in October last. "If each of us realised what order means," said he, "I have no doubt that we shall go ahead in our struggle far stronger, instead of reacting against each other and wasting our energies. I am one of those who believe that *while we talk of power and authority, the true foundations for both are discipline and obedience.*" It will be all the better for our country if the young students of today who are to be the citizens of tomorrow do not forget this great truth. Mr. Desai has done the right thing in drawing their attention to the need for discipline and obedience which unfortunately are at a discount in these days and I hope that the words of one of our wise and experienced countrymen will have a salutary effect.

* * *

The need for some kind of moral training in our universities is increasingly felt and something has to be done in this direction. In the address delivered by him as president of the eleventh annual meeting of the Inter-University Board at Aligarh, my old professor, Mr. Littlehailes, our Vice-Chancellor, rightly pointed out that "the common aim of all university education must be the advancement of learning and the making of men of character and of high ethical standards who would form the leaders of our political and social life". It is, however, doubtful whether this aim is sufficiently kept in view. Intellectual and physical training, the students of our universities do have but moral culture is badly neglected. At the last meeting of the Academic Council of the Madras University, a resolution was moved "that a two years' course in Moral instruction with a properly framed syallabus be made compulsory in the Intermediate classes." The motion was 'talked out', so to say, and nothing came of it. Perhaps it is human nature to fight shy of important and serious matters with the result that we drift aimlessly. We have to realise that character is the 'one thing needful' and that character building is the primary object of all true education. I think it is up to our universities to impart that kind of moral training which will help the formation of character in the graduates who are turned out year after year.

While, of course, education has its 'cultural' and 'spiritual' aspect, the 'bread-and-butter' aspect of it, as I said in my Report, is no less important. The problem of unemployment among the educated classes is a very serious one, but, as the 'Madras Mail' correctly put it, a reduction in the number of university students—a measure suggested by Mr. J. C. Rollo, Principal of the Mysore Maharaja's College—will not in any way solve it. *It is necessary to make university education utiltarian without at the same time depriving it of its cultural and moral value.* The utilitarian aspect of university education was recently laid stress on by my friend, Mr. N. S. Subba Rao, Director of Public Instruction, Mysore, when he presided over the Mysore University Union Day Celebration. He said that "unless the products of our Schools and Colleges were meant to be either ornaments or parasites, they had to be trained for some occupation and that they could not be like the lilies of the field who neither toiled nor spun". The remedies suggested by the Sapru committee do not, in his opinion, go far enough. According to him, the problem can be successfully tackled "only by a carefully thought out scheme of deversion of the stream of young life leaving the High Schools before it approached the gates of the university." But he admitted that the Sapru Committee had done a real service in "laying down in distinct terms the belief that education and employment were closely allied". It might be, after all, as Mr. Langley pointed out, that the great need was to improve the economic condition of the country. But how to do it is the question.

* * *

Examinations form an important part of our educational machinery. In fact, they are considered to be all in all and the work of an educational institution is usually judged by the percentage of passes. But are we right in adopting these examinations as an infallible measure for testing the capacity of a student? At one time it was thought that the assignment of marks was quite correct in every case but recent investigations show that the marks assigned by the examiners cannot be relied on and that even good examinees are sometimes at the mercy of pure chance. It will not be out of place here if I quote a portion of the address recently delivered by Sir Michael Sadler at the conference of the National Union of Teachers in London on "An inquest on examinations". "Marks are the mercury in the thermometer commonly used in an examination. The results of the investigation (refering to the inquiry into examinations conducted by Sir Philip Hartog and Dr. E. C. Rhodes) are disquieting. They show this clinical thermometer to be less exact and less trustworthy than many of us had believed it to be.

The disclosures in no way impugn the good faith of examiners or the high integrity of the systems under which they work. But they shake confidence in our customary tests as now employed and in their reliability as a means of selecting out of multitudes of candidates, those who should be favoured with further opportunity of preparing for their future career. *In spite of precautions taken in the consideration of border-line cases, chance plays too large a part in the final award of marks.*"

But Sir Michael admits that examinations are indispensable at different points in education. As Sir Philip Hartog and Dr. E. C. Rhodes say in their report, "It is only by careful and systematic experiments that methods of examination can be devised not liable to the distressing uncertainties of the present system". Let us hope that such methods will be devised ere long.

* * *

It has to be noted, however, that, with all its defects, education has made a great advance in India. The report prepared by the Government of India on Education

The Zamorin's College Boy Scouts.
(1935—'36)

in India during the year 1933-34 says: "Communities which scarcely ever recorded pupils above the primary stage have now considerable representation at the University stage. Untouchability has been definitely eradicated in several provinces in so far as the schools are concerned and the progress of education among the depressed classes has been considerable. Women's education has spread with remarkable rapidity. Physical instruction and athletics have developed out of recognition and movements like the Olympic organisations, the Boy Scouts movement the Girl Guides movement, the Red Cross movement, etc., have taken firm root. Village life has widened and schemes for rural uplift, village clubs, thrift societies, and village broadcasting are no longer unknown." All this means real progress but the Report admits that 'there is a general dissatisfaction with many of the existing conditions'. It is very likely that the Central Advisory Board of Education will be able to solve some of the outstanding problems and evolve order out of chaos.

* * *

If now I turn to matters connected with the College, the first thing that saddens me is the practically defunct state of the 'Old Boys' Association'. The difficuly is to get the addresses of the 'old boys' who are scattered about and the only way is to call for their addresses through the newspapers. A month ago, the Secretary of the College Staff Council made a request through several newspapers that the 'old boys' might kindly send their addresses to the Principal. Only two responded! It is impossible for the secretary of the 'Old Boys' Association to approach each and every one of the 'old boys'. The latter must also cooperate with us and help us to strengthen the Association. Now that the Diamond Jubilee celebrations are approaching, it is only proper that the 'old boys' should all join together and make the function a grand one befitting the occasion.

Another thing that makes me sad is the condition of the College Magazine which is now in its eighth year. Truth to speak, I cannot bear to think of this dear child gradually wasting away for want of proper nourishment. Will not same of the young students here infuse life into it or will they be so cruel as to let the child die of starvation? I expect them to wake up and realise the seriousness of the disease before it is too late.

The disease, it is true, prevails in other institutions too. Here is what the editor of 'The Elphinstonian' of Bombay says in the latest issue: "It is rather disappointing to find that our College students should be so reluctant as to write for the magazine. One of the aims of a college magazine is to promote and encourage young aspirants to literary fame, by finding room for their juvenile attempts. But it seems there are very few of them who seem to be keen upon availing themselves of this encouragement. The ladies seem to be no more willing than men to write for the magazine."

But this is no consolation to me and cannot help me to find out ways and means of resuscitating the magazine.

* * *

There are, however, other things which give me joy. The re-organisation of the Boy Scouts and the formation of the Staff Council are matters for extreme gratification. Scouting as an extra-curricular activity deserves every encouragement. It not only improves physical health but also helps the formation of good habits and thereby the development of character. The scout spirit should spread among our boys and I am glad that the troop has been re-organised here. Regarding the Staff Council, I can only repeat what I said in my report, namely, that if it functions properly, it will be of great help in improving the tone of the College.

The College can legitimately be proud of some of the 'old boys' who have distinguished themselves in various walks of life. A recent addition to the list of such 'old boys' is Mr. V. T. Narayanan who was a student here in the Intermediate Classes during the years 1929-30 and 1930-31. A Government scholarship holder, he was a very good student and passed the Intermediate Examination in the *First Class* with History and Logic as his optional subjects. He then joined the Honours Class at the Presidency College, Madras, taking up Economics as his special subject. His scholarship was continued there also and after a three years' course during which he had the honour of holding the office of the president of the Presidency College Union, he passed the Honours Degree Examination in the *First Class* and stood second in the presidency. Recenly he sat for the competitive examination for the recruitment of Railway Officers and stood fourth in the list of successful candidates. This creditable succes got him an Assistant Traffic Manager's place in the G. I. P. Railway and he is now a probationer at Jhansi (U. P.) I have no doubt that his work will be appreciated and that he will soon rise in the department. Let me, on behalf of the College, take this opportunity of congratulating him on his good luck and wishing him godspeed.

* * *

I have talked of 'this, that and the other' but now I must stop. The atmosphere of Calicut is nauseating and I have, therefore, had to write all this from my native village where, 'far from the madding crowd's ignoble strife', I could breathe fresh air and work with vigour. This reminds me of a speech. In the course of his address to the alumni of the Islamia College, Lahore, Mr. Justice Agha Haider said, "Look at Lahore; if a gold medal were to be offered to the dirtiest city in the world, Lahore would be sure to win it. No other city would stand a chance against it." May I respectfully ask the learned judge whether he has ever visited Calicut? I am sure he has not. The less said about this town of ours, the better, and so, Good-bye!

A116

ചില സാങ്കേതിക ശബ്ദങ്ങൾ.

(ആർ. കെ.)

Alimentary canal—ഭക്ഷണനാളം.
Albumen—അണ്ഡശുക്ലകം.
Arteries—ലോഹിനികൾ.
Auricles—കർണ്ണികകൾ.
Bile—പിത്തം; പിത്തരസം.
Billiary duct—പിത്തവാഹിനി.
Bladder—മൂത്രാശയം.
Blood vessel—രക്തനാഡി; ധമനി.
Capillaries—സൂക്ഷ്മരക്തവാഹിനികൾ.
Cerebrum—മസ്തിഷ്കം.
Cerebellum—ഉപമസ്തിഷ്കം
Cerebo-spinal system—മസ്തിഷ്കകശേരുപദ്ധതി.
Cells—പുടങ്ങൾ.
Circulation—അഭിസരണം.
Blood c—രക്താഭിസരണം.
Circulatory system—രക്താഭിസരണപദ്ധതി; രക്തപരിവാഹകേന്ദ്രിയം.
Corpuscles—രക്താണുക്കൾ.
Colon—സ്ഥൂലാന്ത്രം.
Ascending c—ഊർദ്ധ്വഗാമിസ്ഥൂലാന്ത്രം.
Descending c—അധോമുഖസ്ഥൂലാന്ത്രം.
Diaphragm—വിഭജനവിതാനം.
Digestion—ദീപനം; ദഹനം.
Duodenum—പക്വാശയം.
Epidermes—പരിചർമ്മം.
Epiglottis—ഉപജിഹ്വാ
Esophagus—അന്നനാളിക.
Excretory system—വിസർജ്ജനേന്ദ്രിയങ്ങൾ.
Gall bladder—പിത്താശയം.
Gastric juice—അത്യമ്ലരസം; ജാഠരാഗ്നി.
Gullet—ഗളസ്രോതസ്സ്.
Heart—ഹൃദയം, ഹൃത്പ്രകോഷ്ഠം.
Hipbone—ഇടുപ്പെല്ല്
Intestines—ആന്ത്രങ്ങൾ.
Large i—ബൃഹദാന്ത്രം.
Small i—കൃശാന്ത്രം.
Intestinal fluids—ആന്ത്രനീരുകൾ.
Involuntary muscles—ഇച്ഛാനനുവർത്തിപ്പേശികൾ.
Kidney—വൃക്കാ; മൂത്രപിണ്ഡം.
Larynx—ശ്വാസനാളം.
Liver—യകൃത്ത്.
Lungs—ശ്വാസകോശം.
Marrow—മജ്ജ.
Medulla oblongata—മജ്ജാമുഖം; ക്ഷുദ്രമസ്തിഷ്കം.
Membrane—ആവരണചർമ്മം; ഉള്ളുരി.
Mucus m—ശ്ലേഷ്മാവരണം.
Mineral substance—ധാതുദ്രവ്യം.
Motor nerves—നിർവ്വഹണസിരകൾ.
Muscles—മാംസപേശികൾ.
Muscular sense—പേശീന്ദ്രിയം.
Nerve—സിരാ.
Nervous system—സിരാവലി, സിരാസ്ഥാപകപദ്ധതി.
Organs—കരണങ്ങൾ, ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ.
Organic sense—സുഖദുഃഖബോധകേന്ദ്രിയം.
Pancreas—ക്ലോമം; അഗ്ന്യാശയം.
Pancreatic fluid—ക്ലോമജലം.
Pattella—ജാന്വസ്ഥി.
Pericardium—ഹൃദാശയം.
Peric ırnium—കപാലാവരണം.
Peritonium—പരിച്ഛദം.
Pons Varolli—സംക്രമീഠം.
Proteids—ഓജസദ്രവ്യം.
Protoplasm—ജീവാങ്കുരം
Pulmonary artery—ശ്വാസകോശനാഡി.
Pulse—നാഡി.
Rectum—ഗുദം.
Respiration—ശ്വാസോച്ഛ്വാസം.
Retina—നേത്രാന്തരപടലം.
Ribs—പാർശ്വാസ്ഥി.
Saliva—ലാല; ഉമിനീർ.
Salivary glands—ലാലോല്പാദകമണികൾ.
Sensory nerves—സന്ദേശകസിരകൾ.
Sensory organs—ജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങൾ.
Spinal cord—കശേരുനാഡി.
Spinal column—വംശാസ്ഥി.
Starch—അംഗാരോദം.
Stomach—ആമാശയം.
Sympathetic nerve—ഐക്യനാഡി.
Sympathetic system—ഐക്യനാഡിപടലം.
Tendon—രജ്ജു.
Thigh bone—ഊർവ്വസ്ഥി.
Thoracic duct—സംയുക്തധാതുവാഹിനി.
Ureters—മൂത്രനാളം.
Uterus—ഗർഭാശയം.
Uvula—അധോജിഹ്വിക.
Valves—പിധാനികകൾ.
Veins—നീലിനികൾ.
Ventricles—ജവനികകൾ.
Voluntary muscles—ഇച്ഛാനുവർത്തിപ്പേശികൾ.
Villiary glands—ശോഷപിണ്ഡങ്ങൾ.
Vitreous humour—കാചമയരസം.
Windpipe—ശ്വാസനാളിക; ശബ്ദനാളം.
Wrist—മണിബന്ധം.
Yeast cells—സുരാമണ്ഡകണികകൾ.

To every man upon this earth,
Death cometh soon or late. —*Macaulay's 'Horatius'*

As ill luck would have it, Death has laid his 'icy hands' on several persons connected with the College.

Dewan Bahadur T. R. Ramachandra Ayyar was one of the very distinguished 'old boys' of the College. Simple, unassuming, kind-hearted and god-fearing, he was an able advocate and a sound lawyer. After a practice of over fifty years at the Madras Bar of which he was the acknowledged leader for a long time, he retired from the legal profession and died in his native village, full of years and full of honour.

Rao Sahib C. Kunhirama Menon whose name is a household word in Malabar, was a teacher of this College for some years before he took to journalism as his profession. As the Editor of 'Kerala Patrika', the first Malayalam newspaper, he was held in great respect and was immensely popular on account of his independence and impartiality.

Mr. C. V. Narayana Menon who was the chairman of the Calicut Municipality for several years was not only an 'old boy' but was also a member of the Board of Management for some time. He was a leading advocate of Calicut and a highly respected citizen too.

Mr. T. A. Sesha Ayyar, another leading advocate of Calicut, who was the Government Pleader and Public Prosecutor for many years, was connected with the College as a member of the Board of Management.

Rao Bahadur P. V. Seshu Ayyar, a well known educationist, was a contributor to the Magazine. As a professor of Mathematics, as the Principal of the Kumbakonam College, as a member of some of the University bodies, but above all, as a man, he won the love and esteem of all who came into contact with him.

Mr G. K. Chettur, another well known educationist, who was in addition a great scholar and a good writer, was also a contributor to the Magazine. 'A Government College Miscellany' of which he was the talented Editor was easily the best among college magazines.

Mr. P. R. Sitaraman who was reading in the Honours class at the Loyola College, Madras, with Mathematics as his special subject, was an old boy of the college. He had a very bright career here throughout and was liked by all his teachers. His premature death is deeply mourned.

Mr. C. P. Govindan Nair who breathed his last a week ago at the advanced age of eightyfive, was a teacher of this college for many years. He is better known to the public as a good journalist, having been the editor of 'Kerala Chandrika' and afterwards of 'Kerala Sanchari', two Malayalam newspapers which subsequently became merged in the 'Mitavadi', a leading Anglo-Malayalam weekly of Calicut.

May the souls of the departed rest in peace!
Om Shanti! Shanti! Shanti!

A. V. K. M.

THE LATE RAO SAHIB C. KUNHIRAMA MENON, B. A.

The Late Mr. U. Ramunni Menon.

The sad, sudden and unexpected death of Mr. U. Ramunni Menon, Head Clerk, has cast a gloom over the College. It took place at noon today and the College was closed in the afternoon as a mark of respect to his memory. Honest and hardworking, he was a loyal and trusted servant of the College and a reliable and valuable assistant of mine. During his long and faithful service of nearly thirty years, he was always popular and was loved by the students and teachers alike. He leaves behind him not only his wife and children but also a large circle of friends to bemoan his loss. *May his soul rest in peace!*

—A. V. K. M.
19—3—'36.

Our Exchanges.

1 **The Scholar**, Palghat.
2 **The light of the East**, Ranchi
3 **Queen Mary's College Magazine**, Madras
4 **Andhra Christian College Magazine**
5 **Government Brennen College Magazine**, Tellicherry
6 **The Magazine, St. Thomas College**, Trichur
7 **The Indian Educator,** Madura
8 **The Knmbhakonam College Magazine**
9 **Barrovian, Isle of man**
10 **Indian Ladies' Magazine**
11 **The Ravi**, Lahore
12 **The Presidency College Magazine**, Madras
13 **A Government College Miscellany**, Mangalore
14 **The St. Joseph's College Magazine**, Trichinopoly
15 **The National College Magazine**, Trichinopoly
16 **The Pudncottah College Magazine**
17 **The Malabar Christian College Magazine**
18 **The South Indian Teacher**, Madras
19 **The Vedanta Kesari**, Madras
20 **Government Victoria College Magazine**, Palghat
21 **The Madras Christian College Magazine**
22 **The American College Magazine**, Madura
23 **The Hindu Theological High School Magazine**, Madras
24 **Theosophical College Magazine**, Madanapalle
25 **Magazine of the University Students' Union**, Vizianagaram
26 **Pachaiyappa's College Magazine**, Madras
27 **The Elphinstonian**. Bombay
28 **The Kishori Raman High School Magazine,** Muttra
29 **St. Berchamans' College Magazine,** Changanacherry
30 **The Old College Magazine**, Trivandrum
31 **The Teachers' Magazine**, Cochin
32 **The H. H. Sind College Miscellany**
33 **Our Home Magazine**, Madras
34 **Findlay High School Magazine**
35 **The Collegian, The Nizam College Magazine**
36 **The Madras Law College Magazine**
37 **The Maharaja's College Magazine,** Ernakulam
38 **The Magazine of St. John's College**, Palamcottah
39 **Loyola College Magazine,** Madras
40 **St. Aloysius College Annual,** Mangalore
41 പ്രബുദ്ധകേരളം
42 മഹിള
43 ഗുരുനാഥൻ

Our Competition Page

S. Viswanatha Shenoy of the Sixth Form writes:

Of the sixteen solutions to the Cross-word Puzzle in the last issue, eight solutions are incorrect and in one of them a word not found in the Dictionary is used.

Mr. V. N. Dharman Achan who was reading in the Senior Intermediate class last year is entitled to the prize, as his was the first correct solution examined by me. The names of those who sent correct solutions and incorrect solutions are given below:—

Correct Solutions.	*Incorrect Solutions.*
1. V. P. Krishnan.	1. M. K. Radhakrishna Menon.
2. K. N. Gopalan Nair.	2. V. K. Balakrishnan Nambiar.
3. P. K. Kunjalu.	3. V. Damodara Menon.
4. L. S. Ramanathan.	4. M. Kunhunni Menon.
5. E. Govindan Unni.	5. P. R. Parameswaran.
6. M. Vasudevan Nair.	6. S. S. Subramanyan.
7. P. Narayanan Nair.	7. K. A. Subramanyan.
8. V. N. Dharmanachan.	8. P. Narayana Menon.

MISSING LETTERS.

The blanks in each of the following words have to be filled up with appropriate letters. The meaning of each word is given against it and the correctness of the solutions can be verified by adding together the numerical values of the letters in the words (A=1, B=2, C=3,............Z=26), the total for each word being the number within brackets given after the meaning of the word.

For example, take No. 1 below. The missing letters are A and L and the word is 'EARL', an earl being, as we know, an English noble next below a marquis. Also the sum of the values of the letters is 36 (E=5, A=1, R=18 and L=12), and this is the number within brackets given after the meaning.

The missing letters in the remaining five words have to be found.

1. E—R— An English noble next below a marquis (36).
2. —I—D The bark of a tree (45)
3. —I— A dissolute person (43)
4. —AI— Growth on certain parts of the body (36)
5. —E—ON A fruit (59)
6. —NA— Knot in wood (33)

A prize will be awarded to the sender of the first correct set of solutions examined by me. Intending competitors are requested to send their solutions to the Principal in covers marked '*Missing Letters*' on or before the 15th June next. The competition is open only to the present students of the college who buy copies of this issue of the Magazine.

A-116

S-K Rathnam

A-116